

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 2 НОВА ДИНАРА

БЕОГРАД, ЈАНУАР 1995.
БРОЈ 21 ГОДИНА VI

**ОПЕЛО
ЗА
ПРАВДУ**

Интервју са
ухапшеним
председником
Српске
радикалне
странке

**ШЕШЕЉ У
МИЛОШЕВИЋЕВОЈ
ТАМНИЦИ**

**НОВО
ИСТИНИТО
ПРОФЕСИОНАЛНО**

Намера ове брошуре није ни да брани ни да осуђује др Војислава Шешеља. Ова брошура описује ланац догађаја и чињеница из Шешељевог приватног, професионалног и политичког живота, које су саме по себи занимљиве и провокативне. Описује један необичан, специфичан јуриш у политику и јавни живот.

Zatvorski krug Vojslava Šešelja

Брошура се по цени од 4 динара може купити у Француској 31, тел. 625-231

Cvijetin Milivojević Miroslav Mikuljanac

cena
4 dinara

САДРЖАЈ

- Интервју са др Војиславом Шешељом у затвору
- Лична карта
- Сарајевски дани
- Књиге на ломачи
- Јуриш у политику
- Освајање парламента
- Љубав и развод са социјалистима
- Пети пут у затвору
- Шешељ о Милошевићу
- Милошевић о Шешељу
- Други о Шешељу
- Интервју са Томиславом Николићем

Својим читаоцима и
сарадницима
и свим Србима
православне вере
честитамо наступајуће
празнике
Христовог Рођења
и Српску нову годину
ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Редакција

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног и одговорног
уредника:**
Петар Димовић

Редакција:
Александар Стефановић, Драган
Тодоровић, Јадранка Шешел, Рајко
Горановић, Радмила Војновић, Момир
Марковић, Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић, Александар Вучић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Секретар редакције:
Љиљана Мијковић

Техничко уређење:
"АБЦ-ГЛАС"
Штампа НИГП "АБЦ-ГЛАС" д.д.
Влајковићева 8
11000 Београд

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
регистар средстава јавног
информисања Министарства за
информисање под бројем 1104 од 5.
јуна 1991. године.

У ОВОМ БРОЈУ

- Српски Горбачов 2
- Шешел у Милошевићевој тамници 4
- Роду о језику 28
- Зона сумрака 29
- Опело за правду 30
- Бог чува истину 31
- Телеграм подршке 32
- Одговор на жалбу 33
- Петиција 34
- Последње збогом, Мизи 35
- Слобода Шешелу 36
- Мани, мани, мани 42
- Пилат из Толстојеве 33 44
- Све за српство 46
- Борције из СПС-а 55
- Разно 56
- Зевс са Дедиња – Писац без корена 57
- Пацке Стеве Драгишића 58
- Стенографске белешке 60
- Ампутација образа 62

Карикатуре: Синиша Аксентијевић

**ЗАШТО ЈЕ СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ ПРОМЕНИО
ПОЛИТИЧКИ КУРС И НАПУСТИО НАЦИОНАЛНУ
ПОЛИТИКУ?**

СРПСКИ ГОРБАЧОВ

- Плаћеник волстритских банкара
- Американизација Србије
- Оживљавање упокојене Југославије

Многи политички аналитичари, у последње време, од појаве Венс-Овеновог тзв. мировног плана и његовог усвајања, до сарадње са Контакт групом и завођења санкција Републици Српској, истражују разлоге због којих је Слободан Милошевић нагло преврнуо ћурак и за сто осамдесет степени променио политички курс и напустио националну политику, коју је годинама истицао у први план и обилато користио.

По једнима, Милошевић је најзад схватио да Србија не може сама против "целог света" па је морао да попусти и повинује се захтевима Контакт групе. Ово на први поглед изгледа логично јер Слободан Милошевић је банкар који је у обожавању новца превазишао и Бају Патка и који је опељештио многе банке да би дошао до њега. Али, ни то није тачно.

По некима оживљавање српских вредности у западним српским републикама (химна "Боже правде", униформе старе српске војске, веронаука у школама итд.) смета комунистичкој нарави и васпитању његове жене, па се због брачне слоге одрекао два милиона православљем "заражених" Срба.

Многи су склони да у први план истакну његову опесивну жељу да по сваку цену сачува своју истрошену власт, којој изнад главе, као Дамоклов мач, висе: неминовни слом Аврамовићевог програма и вероватна социјална превирања.

Од свих претпоставки ова је најлогичнија али није у потпуности тачна, иако би могла да се, бар делимично, уклопи у објашњење његове глобалне политике.

Дакле шта је онда узроковало промену Милошевићевог политике у односу на српско питање? Шта је заговорника политике о животу свих Срба у једној држави натерало да одустане од те идеје? И шта нас је све снашло због тога?

У трагању за одговором, промакла нам је чињеница да Слободан Ми-

лошевић није САДА постао кооперативан или ИЗДАО, како неки у афекту тврде.

Вешто манипулишући националним осећањима и прикривајући своју праву улогу МИЛОШЕВИЋ ЈЕ ОД ПРВОГ ДАНА СВОЈЕ ВЛАДАВИНЕ ЛОЈАЛАН ЗАПАДУ И ИЗДАЈЕ НАС СВЕ ВРЕМЕ, већ скоро осам година! Сада је проценио да је дошло његових "пет минута" па је изашао из "илегале" и ЈАВНО СПРОВОДИ оно за шта је од ВОЛСТРИТСКЕ ПЛУТОКРАТИЈЕ ИЗАБРАН, ОБУЧЕН и ДОБРО ПЛАЋЕН!

Све то подсећа на последњег шефа совјетске државе Михаила Горбачова који је, кријући се иза перестројке по диктату истих налогодаваца, уништио империју на чијој челној позицији се налазио.

Дакле, Слободан Милошевић је СРПСКИ ГОРБАЧОВ који за потребе ЗИДАРА тзв. новог светског поретка којима су потребни нова тржишта и нови робови, по утврђеном плану и провереним методама РАЗБИЈА СРПСКИ НАРОДНИ И ЖИВОТНИ ПРОСТОР!

Овоме што се сада дешава претходно је систематски спроведен период американизације Србије (а нарочито Београда), као припреме за њено дефинитивно припајање светској зеленашкој алијанси, у улози сировинске базе и депоа за нуклеарни отпад! Резултати недвосмислено показују да је ГОРБИ био веома успешан и да је свој задатак у потпуности обавио.

За време његове ере, Београд су преправиле углавном "домаће" фирме са упадљиво истакнутим троугловима у свом називу. (Не треба бити многи промућуран да би се утврдило чији капитал је у питању и ко убира кајмак од профита.)

Продавнице прехранбене робе прекрштене су у МИНИ или СУПЕР МАРКЕТЕ или ДИСКОНТЕ. Туристичке пословнице су ТРЕВЕЛИ а имена предузећа завршавају се са обавезним ТРЕЈД.

Филмове уместо "Мораве" или "Београд филма" увози и дистрибуира "ФРСТ ПРОДАКШН". Филмови су, наравно, искључиво амерички и трећеразредни, као и музички спотови који се бесомучно емитују на државној радио и телевизијској мрежи. Од недавно на телевизији емитују и часове АМЕРИКЕН ИНГЛИШ језика.

Станове новопечених богаташа чувају "УАН ТАЧ ЛОК" системи а деца у ђачким рукацима носе пиштоље и безбол палице (реквизите инфантилне англо-саксонске игре чија су правила у више наврата објашњавана преко државне телевизије). Иначе младе генерације су зависне од напитака проблематичног порекла познатог под именом "КОКА-КОЛА". Пију се још МИЛК ШЕЈК и БУСЕВИ док су "ЧИВАС РЕГАЛ" МАРЛБОРО и наркотици резервисани за оне из бољих профитерских кућа.

У "СПОРТ ИНТЕРДИЛУ" почасно место заузимају мечеви ЕН-БИ-АЈ кошаркашке лиге а омладина носи одећу са амблемима "ЛЕЈКЕРСА" и "ЧИКАГО БУЛСА". Недавно је наша млађарија патила (медји су створили атмосферу) што обојени кошаркаш Меџик Џонсон има сиду а имала је разумевање и за настране љубавне јаде изгледелог црнца Мајкла Џексона.

"Брза храна" (ХАМБУРГЕРИ, ЧИСБУРГЕРИ, ХОТ-ДОГОВИ), шарена одећа, капе са дугачким штитницима, поплава латинице (којом, узгред речено, пише само 20% човечанства а не "цео свет"), најезда "верских" секти, видовњака, врачара, криминалаца, шверцера, дилера и другог шљама, проституција, дроге и СИДА постају заштитни знак "наше" престонице.

Револверашки обрачуни појединаца и гангстерских банди, страх и насиље свакодневно се дешавају на очиглед полиције (која и сама учествује). Истрага је увек "у току" а имена убица остају, најчешће, непозната.

Београд је претворен у прљави, задимљени САЛУН. Београд се гуши у пороцима и кичу "мејд ин УСА".

Како, онда, објаснити да се у време затегнутих односа са САД, које су са једним делом нашег народа у отвореном ратном стању, њихов утицај прошири до ових, забрињавајућих размера. Извесно је да је американизација много веће зло и од турског ропства које смо преживели. У овом процесу, ако се не заустави, НЕЋЕ БИТИ ПРЕЖИВЕЛИХ СРБА!

И одговор на ово је врло јасан.

Амерички петоклонаш Слободан Милошевић је савршено, до перфекције, одрадио СВОЈ ЗАДАТАК а свој коначни циљ, УНИШТЕЊЕ СРПСТВА, и РЕАНИМАЦИЈУ ЈУГОСЛОВЕНСКОГ ЛЕША И ДАЉЕ УСПЕШНО СПРОВОДИ!

Своју највећу сметњу у тој франкенштајнској работи, др Војислава Шешеља, је на најподлији начин, по рецепту Жданова и Берије, изоловао и склонио са политичке сцене у зидане Централног затвора.

ДОКТОР ШЕШЕЉ ЈЕ СРПСКИ НАЦИОНАЛИСТА, ПОШТЕН И ПОРОДИЧАН ЧОВЕК, ЧИСТ ПРЕД ЗАКОНОМ, НАРОДОМ И БОГОМ! Да није тако државни медији би у ударним терминима и на првим странама то објавили и месецима понављали! Међутим, својим часним "минулим

радом" вођа српских радикала им је ускратио то задовољство.

И у затвору, слабо одевен (затворска управа "нема" зимску одећу његове величине) посивео од хладноће и промаје, са запаљеним увом које гноји, искључен из политичких збивања, др Шешељ је РАСКРИНКАНОМ Горбачову и даље највећа сметња у докрајчавању започетог недела. Он би да му продужи робијање па сада смишља (или је већ смислио) начин како да га се, као политичког противника и узрочника свог комплекса инфериорности, заувек реши! Погото-

во, када за тако нешто има сагласност "своје" жене, путујућих лордова и, САДА ГЛУВОНЕМИХ, белосветских бораца за "људска права"!

Е, то неће проћи господине ГОРБИ!

"ИОН ПАСАРАН" како рече она ваша баскијска баба. Ваша гротескна правосудна фарса која је у току неће имати завршетак какав сте замислили. Ако то превидите сносићете све последице које из тога проистекну. А да би сазнали које су то последице, завиристе у српску историју!

Синиша Аксентијевић

БАЛКАНСКИ КАСАПИН

ШЕШЕЉ У МИЛОШЕВИЋЕВОЈ ТАМНИЦИ

Ових дана (средина децембра) коначно су из Централног затвора, нашим каналима, стигли дуго очекивани одговори на последња питања која смо континуирано, скоро месец дана, слали у ту комунистичку Бастиљу.

Питања смо слали како смо знали и умели, често мењајући методе (очигледно је да смо умели али ћемо ускратити одговор како и на који начин). Одговоре смо добијали исписане препознатљивим и незграпним рукописом, на свим врстама и форматима папира, које смо касније систематизовали по областима на које су се односила.

Читајући одговоре, наш први закључак је био да се у размишљањима и гледиштима ухапшеног др Војислава Шешеља ништа није променило, да није сломљен и "испран" и да затворске дане користи да би себи и нама "отворио очи" везано за неке недовољно разјашњене проблеме. Услови затворског живота нису променили његова "програмска начела". (Ми који смо на слободи склонији смо променама мишљења и ставова.)

Његове речи су остале истините, искрене, јасне, бритке и силовите а глас му је снажно, као упозоравајућа грмљавина која се обрушавала на власт када је без озвучења говорио испред "Руског цара", одјекивао у нашем сећању.

Кршење закона – без кривице крив

● После четворогодишње паузе, опет сте вољом режимских моћника, уклоњени из политичког и јавног живота. Да ли су разлози слични или различити од претходних хапшења?

– Разлози су потпуно исти. Српска радикална странка представља највећу сметњу самовољи Милошевићевог режима. Ухапшен сам противустанно и противзаконито. Суђења у правом смислу речи уопште није ни било. Брутално су погажене правне норме.

Све то, заправо, сведочи да је Милошевића ухватила паника. Његов режим је само привидно чврст. Он пуца по свим шавовима и никаквим аутократским и диктаторским мерама се не може закрпити.

Целом свету Милошевић је показао да се природа његовог режима битно није променила у односу на Брозев. Милошевић је само неупоредиво политички слабији па делује као карикатура Јосипа Броза.

● У јавности се прича, да је власт разрадила читаву стратегију, да вас што дуже задрже у затвору. Каква је Ваша процена у том смислу?

– То је тачно. Пре истека садашњих казне планирају још два суђења: за увреду Милошевића и за увреду Мила Ђукановића. Можда ће уз то ићи и суђења по приватним тужбама Жељка Ражнатовића Аркана, Жарка Гавриловића и Животе Панића, како бих и читаву наредну годину провео иза решетака док Милошевић у потпуности не оконча своју издајничку работу. Али, преварио се. Пре тога ће пасти са власти.

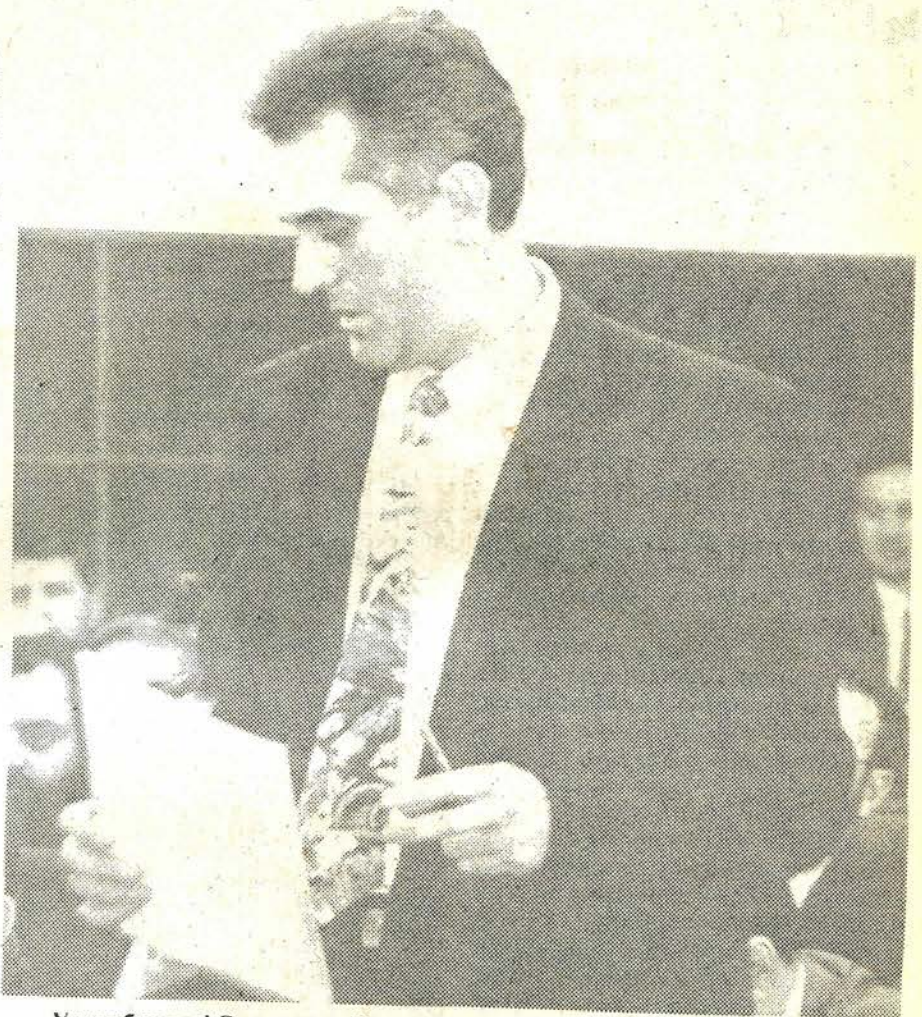
● Како је Српска радикална странка поднела Ваше хапшење?

Српска радикална странка је успешно положила један велики испит. Толико добро функционише да се са аспекта страначких активности и не примећује да је председник у затвору. Ово пишем непосредно након што сам одгледао експозе Маје Гојковић у Већу грађана Савезне скупштине. Овог пута је успела да натера Божовића да јој омогући да говори до краја, и заблистала бриљантним говором. Како бедно и смешно делује Радоје Контић који се ушепртљао покушавајући да јој контрира шупљим Милошевићевским фразама.

Сви се српски радикали у Савезном парламенту лавовски боре.

У Републичкој скупштини Томиславу Николићу једноставно нема равна ни по памети, ни по политичком таленту.

У Црној Гори Ахим Вишњић је већ постао кључна политичка личност.

У републичкој Скупштини Томислави Николићу једноставно нема равна

Сваки радикалски наступ ме испуњава поносом.

У Републици Српској Крајини и Републици Српској, ситуација је слична. Радикали напредују на свим пољима. И Бранко Војница се у Книну до краја мушки борио против Бабићевских капитуланата и Микелићевих шепртљи. Одавно више ником не пада на памет да Српску радикалну странку јавно, подсмешљиво прозива као странку једног човека, што је све донедавно било уобичајено. Показало се да имамо боље кадрове него све остале странке заједно. Све је то захваљујући доброј и позитивној кадровској селекцији. Како тек бриљирају ови наши младићи који тек излазе из школских клупа. Ни једна политичка партија на српским просторима није била у стању да на овакав, радикалски начин своју унутрашњу структуру вентилише принципом слободне конкуренције.

Отпаде седам издајника савезних посланика, уз ону ранију тројицу, укупно десет. Шта они уопште више могу да представљају. Како само јадно делују када се појаве за говорницом. Имају ли следбенике? Нигде никога. Ни један се наш општински од-

бор није ни поколебао под овим режимским насртајима. О окружним да и не говорим.

Било је много притисака да се иде на улице, на демонстрације. Енергично сам се супротставио. Нећемо чинити оно што Милошевић прижељкује. Није моје хапшење довољан разлог за улични бунт. На улице треба изаћи онда када то сами проценимо због националне издаје, економске кризе, државног криминала и социјалне беде. Ја ћу и тако једног дана изаћи, а што сам дуже у затвору тим горе по Слободана Милошевића. Довољни су за сада лагани протести, али свакодневни. Уосталом, тежак ударац Милошевић је доживео и самим тим што је морао брутално да крши и уставе и законе да би ме ухапсио.

Када се више није имало куд, када смо морали да уђемо у инциденте да бисмо се супротставили режимској самовољи и бахатости, водили смо строго рачуна да то буде контролисано и на бенигни начин, да се ничији животи не доводе у опасност. Ми никада не изводимо туђу децу да гину за наше страначке интересе него сами као посланици, када су новинари

присутни, уђемо и безазлено, али медијски продуктивно, кошкамо се са социјалистима.

● У ком смеру би требало да иду даље страначке активности?

Наше посланичке групе добро функционишу и у Србији, и у Црној Гори, и у Републици Српској Крајини. Треба наставити са свим редовним страначким активностима, а посебно:

1. Даље кадровски дограђивати све општинске одборе и ангажовати што више младих, способних, вредних и талентованих људи;

2. Довршити процес издавања нових чланских карата;

3. Држати трибине у свим насељеним местима на којима ће наступати сви најистакнутији страначки активисти и народу објашњавати кључне поставке нашег националног, економског, политичког и социјалног програма;

4. Вршити ефикаснију дистрибуцију страначког пропагандног материјала и користити све могућности за наступе преко јавних медија;

5. Редовније издавати страначки лист "Велика Србија" и покушати његову дистрибуцију преко продајне мреже "Штампе", "Борбе" и "Дувана";

6. Дограђивати страначки Програм и Статут и спремати се за евентуални ванредни конгрес;

7. Сви савезни и републички посланици да се и даље темељито спремају за све тачке дневног реда скупштинских заседања, како би компетентно критиковали све законске и политичке пројекте режима;

8. До превремених избора ће сигурно ускоро доћи, и за њих морамо бити спремни, можда ће се воља грађана проверавати на свим нивоима;

9. Наставити са пружањем свих видова помоћи српском народу у Републици Српској и Републици Српској Крајини;

10. Са другим опозиционим странкама договорити и формулисати минимум заједничког програма и интереса, како би сарадња убудуће била ефикаснија;

Када је реч о овом последњем, наравно да смо опет спремни на споразум о заједничкој контроли избора, али могли бисмо и више. Рецимо, да направимо јединствен програм активности локалних власти, па да на основу тога на локалне изборе изађемо са јединственим кандидатима. То је једини начин да победимо социјалисте у условима већинског изборног система.

Било би паметно да се договоримо и да сви одустанемо од телевизијских спотова у кампањи, јер нам то највише новца прогута, а нисмо у стању да се по том питању адекватно носи-

мо са социјалистима, јер су њихови финансијски извори практично неистрпни. Тако бисмо пажњу јавности преусмерили са празних пропагандних флоскула на суштинске предизборне расправе у којима социјалисти увек губе. А ако социјалисти једини остану са пропагандним спотовима, то ће бити крајње смешно и контрапродуктивно.

Ако су могући и чврћи предизборни савези, морамо на њих бити спремни, под условом да се све претходно јасно формулише и пренесе на хартију.

● Шта сте постигли овим процесом и у каквој затворској атмосфери проводите дане?

По питању ових суђења и хапшења у руководству Српске радикалне странке развили смо прецизну стратегију. То што смо изазвали и изпровоцирали режим да применом неkontrolисаних и противустановних репресивних мера, прикаже јавности своју праву неокомунистичку природу, а у исти мах да ни један људски живот стварно не излажемо опасности. У томе смо потпуно успели, а наравно и извесну цену морамо платити. Затвор није ни мало пријатно боравиште. И сва суђења су се зато претварала у скандал по себи. Уопште нисмо ни покушали да спречимо режим да прибегне хапшењу али смо настојали да након аргументовано укажемо на сву противправност поступка. И успели смо да власт Слободана Милошевића ставимо у нерешиве правне проблеме, у те правничке заврзламе у које су се уплели као пиле у кучине.

У летошњем судском процесу сва наша одбрана се свела у једну реченицу, напада директно у чело Милошевића. У другом процесу пред судијом за прекршаје брутално ми је ускраћена адвокатска помоћ, а у поступку против Аћима Вишњића суд је једноставно бежао од доказа који су сведочили да је Аћим у праву. Адвокати су у потпуности следили наш концепт и правном аргументацијом тачку по тачку побиле све елементе на којима су се базирале пресуде. Погазили су све норме позитивног права и режим због тога просто кипти од мучке и беса. Колики је заправо Милошевићев бес најбоље показује нови виши степен бруталности и безобзирности који су социјалисти манифестовали у раду Савезне скупштине и Народне скупштине Србије. Моји адвокати су већ поднели или ће то ускоро урадити захтев за судско преиспитивање прекршајног решења, захтев за заштиту законитости, захтев за обнову поступка и захтев за ванредно преиспитивање правоснажне пресуде. То су заправо сви преостали ванредни правни лекови и натераћемо режим да говна једе до

краја. А уједно прикупљати све судске одговоре и направити тако праву колекцију неуставности и противзаконитости. Од свега тога ћу и књигу направити која ће апсурдни режим погодити више него када сам 1986. године објавио "Велеиздајнички процес".

● Ако будете у прилици, да ли ћете писати молбу или потписати неки правни документ за помиловање?

То задовољство Милошевићу нећу приуштити.

И моја породица, и моји адвокати, и моји пријатељи су од мене добили стриктан налог да никада и ни по коју цену не могу, не смеју за мене подносити молбу за помиловање, амнестију, аболицију, или ванредно ублажење казне. Тражење било какве милости од Милошевићевог режима, за мене би представљало смртну увреду.

Тако и Милошевићу стављам до знања да њега ништа не молим, да од њега ништа не тражим а такође да и он од мене никакву самилост не треба да очекује, када нам се у најскорије време улоге промене. Режим ће се још пећи на тихој вари коју је сам испод себе наложио, и наше стрпљење за њега представља највеће искушење. Наша упорност, сталоженост и мир, му кидају нерве. А безкомпромисност и дрскост инат и пркос који показујемо, доводе код Слободана Милошевића до вулканских ерупција беса.

Док сам у затвору не волим да пишем писма јер сматрам крајњим понижењем да затворска управа може та писма читати и цензурисати.

Затворски дани теку

● И у затворској ћелији много ради-те. Београдски листови мере свој рејтинг вашим интервјуима. Сваки лист, који држи до себе, настоји да објави разговор са најпознатијим политичким затвореником у Савезној Републици Југославији. Како успевате да ваши одговори на достављена питања напусте затворски круг?

Успео сам до сада шест интервјуа прошверцовати из затвора, након што су ми посебним каналима достављали питања. Овде је због тога настала права узбуна, нарочито после објављивања првог интервјуа у "Телеграфу". Саслушавали су данима и стражаре и робијаше али ништа нису сазнали. Ништа открили. После тога мојим адвокатима готово никакав контакт са мном не дозвољавају. Када ми породица дође сваке друге суботе у полчасовну посету, не разговарамо у просторијама у којима је уобичајено да затвореници примају поседе, него нас одводе у канцеларију у којој обично истражне судије врше саслушања и тамо смо све време под

будним оком чак тројице надзорника страже и пет, шест стражара.

Када робијаше викендом одлазе кући, или се враћају у затвор, буквално их до гола претресају. Уз то их непрекидно саслушавају о чему са мном разговарају, како се понашам, какво ми је расположење, шта гледам на телевизији итд.

● Какав третман имате у Централном затвору? Како се према вама односе затвореници, стражари и управа и како изгледа средина у којој већ три месеца теку ваши затворски дани?

Када ме воде код лекара или у кантину буквално све ходнике испразне да ме не би ко видео или са мном контактирао. Увек се крећем под огромном униформисаном пратњом. На шеталиште ме изводе у касним послеподневним часовима и са мном је обавезно надзорник страже. Двориште је поплочано између плоча нешто траве изђикало. Са све четири стране затворског зида стара четвороспратница са високим партером, преко дворишта са једног крова на други затегнуте четири челичне сајле. Ваљда да се евентуални хеликоптер са четничким командосима не би могао спустити. Недавно се неки јадник убио скочивши са прозора болничког одељења са трећег спрата баш на ово двориште и то у оно време када ја редовно шетам. Тог дана сам имао срећу да не присуствујем том мучном призору, јер сам одустао од шетње, да бих пратио пренос седнице Већа грађана Савезне скупштине. Никаквој категоризацији нисам подвргнут. По одредбама закона о извршењу кривичних санкција а посебно с обзиром на краткоћу казне, и чињеницу да раније нисам осуђиван, тако правно стоје ствари, морао бих имати право да два пута месечно идем кући на 48 часова. Али, вероватно се ни Ал Капонеа својевремено нису бојали толико како се Милошевићев режим мене плаши. Уочи мог доласка у затвор испразнили су једну мању спаваоницу, робијаше које су затекли преместили а ту довели два осуђена полицајца да би ми непрекидно били за петам. Стражари су према мени максимално љубазни и ту се заиста не могу пожалити. Са свим робијашима сам у добрим односима и сви ме уважавају. Са управником сам одбио сваки разговор. Дошао је један дан са повеликом пратњом у моју ћелију док сам читао новине. Када су ушли, начелник страже га је представио. Одговорио сам хладно "Шта се мене тиче што је он управник". Нисам хтео ни да устанем ни да разговарам. Изашли су као опарени врелом водом. Према мојој супрузи је привидно љубазан, чак је обећао ванредну посету само да је ја писмено позovem. Када ми је то на посети саопшти-

ла упозорио сам је да управник не мисли озбиљно. Да бих је ипак разумео написао сам јој писмо у једној реченици. "Јадранка је дошла али је управник одбио да испуни обећање. Уопште ме није изненадио. Знам ја добро комуњаре!"

У целој Савезној Републици Југославији вероватно су једино осуђеници на смрт подвргнути оштријим режимом рестрикције у затвору. Налазим се под даноноћним присмотром стражара. Неколико стражара, и најмање по један надзорник су специјално за мене задужени. Смештен сам у одељењу тзв. слободњака, робијаша са најблажим отвореним третманом који су из Падинске Скеле упућени на рад у Централни затвор. Њихово одељење је веома откључано, и робијаше се сасвим слободно крећу кроз затворску зграду, малте не као стражари. Раде на пријавници, пријемним пакетима, у кухињи, бифеу, котларници, возном парку. Сада их је укупно тридесет. Пре и после радног времена обављају редарске дужности на одржавању хигијене. Углавном међу њима нема повратника и сваки други викенд проводе код куће.

Одељење се састоји од две веће спаваонице, једне мање на самом почетку ходника, сале за дневни боравак, мокрог чвора и дугог ходника који све те просторије повезује. Ходник је дугачак око 100 м и са једне његове стране су високи прозори који гледају на ограђено двориште. Устајање је у 5,30 часова и тада улази старжар и пали светло у свим спаваоницама. Робијаше устају, сређују кревете и обављају редарске дужности.

● Пре вашег киднаповања, правнички речено "упућивања на издржавање казне" били сте "елегантно попуњени". Каква је затворска храна и да ли ћете искористити прилику да се позабавите "линијом"?

Храна се довози колицима у дневни боравак који служи као трпезарија. Пет пута недељно за доручак доноси мармеладу и индустријски маргарин, а по једном паштету од 50 гр или парче саламе. Два три пута уместо саламе доносили су сир. Уз то свако јутро велики лонац чаја од нане, некада заслађен а некада без грама шећера. За ручак је три пута недељно, понедељком, средом и петком соло пасуљ. И то је једино што је заиста добро спремно. Уз пасуљ ретко дође салата од купуса, а само једном смо добили киселе краставце. Другим данима за ручак је неки бућкуриш у коме се боље распознаје пиринч, и трагови ђувеча из конзерве. Меса нема никако. У једном периоду од 14 дана стигла је свињетина. Робијаше су одмах причали да је то зато

што су неке свиње поцркале у Падинској Скели, па да не пропадну. То месо боље да нису ни стављали у ђувеч. Срећом брзо га је нестало. За вечеру макароне са тешком запршком, макароне са презлом и мало шећера, или сутлијаш на води стидљиво заслађен. Понекад паштете или кобасице. Наравно, на храну се не жалим јер сам свестан да има много људи на слободи који се у овим часовима лошије хране. Само описујем.

● Како у затворским условима одржавате личну хигијену?

Једина стварна погодност је туш и бојлер у коме увек има топле воде тако да се свако јутро туширам. Само онај ко никада није био у затвору не може да схвати шта човеку робијашу може да значи редовно купање. Наравно, и овде има оних који се не купају док се буквално не усмрде. Али шта да се ради. Човек мора упознати начин живота свих слојева друштва и свих категорија људи, да би боље разумео социјалне процесе, и успешније се бавио политиком. Ко није служио војску и био у затвору прикраћен је за једно важно животно искуство, и битно хендикепиран у процесу сазнавања и разумевања друштва у коме живи. Не може се на адекватан начин владати политичким врховима ако се не упозна социјално дно, а затвори су у Србији данас карактеристични и по томе што је у њима највише сиротиње и болесника. Главни криминалци управљају државом и кроје законске текстове.

● Шта сањате и шта Вам се догађа? Које тамновање теже подносите, ово у СР Југославији или оно у СР Босни и Херцеговини?

– Сањам врло оптимистичке снове: пад Милошевићевог режима, бекство Слободана Милошевића и Мире Марковић из земље. После сањам стрељање Милошевића и његове супруге попут ликвидације брачног пара Чаушеску након свргавања са власти. Па онда сањам како је група официра и полицајаца упала у Милошевићеву дедињску резиденцију, па избола њега и његову проклету Јерину, по узору на оне српске патриоте који су 1903. године елиминисали краља Александра Обреновића и краљицу Драгу Машин. Дакле, снови све лепши од лепшега. Не би било лоше да запитате Слободана Милошевића и Миру Марковић како они спавају и шта сањају.

А да, сањао сам и како се камионима превозе десетине хиљада томова књига Мире Марковић на градско сметлиште, као што су некада бацана сабрана дела Тита и Кардеља.

Сањао сам Момира Булатовића и Мила Ђукановића како их полиција спроводи са лисицама на рукама као највеће лопуже у Црној Гори.

Сањао сам Драгољуба Мићуновића како мерка да опет узјаше неког попа, као и Десимира Тошића како га прождире дивљи вепар.

Од детињства сам код себе открио способност прекогниције: сањам про-рочанске снове.

На питање шта ми се догађа, најбоље је можда одговорити стиховима Гаврила Принципа:

"Тихо се време вуче
и ничег новог нема:
данас све као јуче,
сутра се исто спрема".

Сањао сам Драгољуба Мићуновића како мерка да опет узјаше неког попа

У Босни је, свакако, било много теже. Тамо сам провео осам месеци у истражном затвору, а од тога месец и пет дана у хелији смрти у току штрајка глађу. Од укупно годину и два месеца у зеничкој робијашници, шест и по месеци сам провео у самици, четири месеца у карантину а само последња три и по месеца у затворском кругу. Једном су ме и батинали по налогу управника. Овде се то још није десило.

Затворски дани теку један по један. Тек у оваквим условима човек схвата колико је време релативна категорија, колико су дуги месеци, недеље, дани, сати, минути.

Овде много интензивније читам сву дневну штампу и периодику. Пуним енергетске батерије за нови јуриш на Милошевића. За разлику од неких других случајева, мене затвор неће припитомити нити обесхрабрити. Моја одлучност да се што пре сруши Слободан Милошевић сваки даном је све већа.

Слобо, готово је. Падаш врло брзо.

Ко другоме јаму копа

• Док се ви налазите у затвору, Слободан Милошевић чинећи уступке међународној (америчкој) јавности настоји да се извуче и кривицу за рат и његове пратеће делатности пребаци на неког другог. Почело је и суђење у Хагу, какви су ваши први утисци?

Управо је 8. новембра 1994. године, објављена вест да је Међународни кривични суд у Хагу подигао прву оптужницу за ратни злочин на простору бивше Југославије. Преостаје да видимо како ће се одвијати рад тог Суда, и на шта ће све то изаћи. Јасно је да не постоји никакво утемељење у

процеса на основу којих су ме кршењем свих правних норми противуставно стрпали у тамницу, унапред ми говоре да, по евентуалној хашкој оптужници, у Београду не могу рачунати на коректно суђење.

• Поставља се питање, шта је у овом случају повољније за потенцијалног оптуженог?

Наравно, путовање у Хаг. Зато ја мирно, лично, признајем надлежност хашког кривичног суда и захтевам да ми се тамо суди. У свим другим случајевима бићу категорички против да се било који наш држављанин изручује против своје воље. Али, сматрам да сваки политичар који се евентуално нађе на списку, треба међународном кривичном суду да се одазове добровољно, и да искористи прилику да пред очима целокупне светске јавности брани углед своје земље, и част свога народа које су светски моћници тешко оклеветали и које желе да дефинитивно униште.

Часни људи немају чега да се боје и од кога да стрепе. Лажне оптужбе није тешко оборити, а тамо где се докаже да заиста постоје елементи кривичног дела, мора се искусити и тежина санкција. У овом случају постоје и разлози опортунитета. Тешко је замислити ситуацију у којој би неко код нас смогао довољно снаге да се настави бавити политиком, а да га и даље прозивају за ратне злочине, а он избегава да за њих одговара, па тако западним силама пружа аргументацију за продужавање санкција против нашег народа и државе. Онај ко одбије да се одазове позиву међународног суда, треба да ужива нашу заштиту али и да се окане даљег бављења активном политиком.

• Да ли очекујете да ће Слободан Милошевић бити кооперативан према међународном кривичном трибуналу?

Слободан Милошевић би се одмах сложио да буде максимално кооперативан са међународним кривичним судом, само када би му унапред дали комплетан списак осумњичених и окривљених лица из Србије, и када би се поуздано уверио да његово име није на списку. Као да би му први пут било да гази и Устав и закон. Међутим, преголем се страх увукао у његове кости. Тужилац Гледстон ће тражити једног по једног "кривца" за ратне злочине, и Милошевић никада не би знао хоће ли и он доћи на ред. Почине се од ситних риба да би се на крају педале ајкуле. То је извор изненадне "принципијелности" србијанског режима и инсистирања на неповредивости државног суверенитета и унутрашњег правног поретка. Да није тако, зар би по другим питањима прихватили диктат великих сила и

довели окупаторску инспекцију на Дрину.

Наравно да се многи вековима развијани правни принципи руше устављавањем овог суда. Суд није самосталан јер је у старту дефинисан као помоћни орган Савета безбедности Уједињених Нација. Што би значило да Савет безбедности није само светска Влада него и врховни светски правосудни орган, који примењује кривичне санкције према онима који му се не покоре. Из оваквог формулисања улоге Уједињених Нација, чијом организацијском структуром и деловањем одавно доминира једна велика сила, називају се контуре једног новог тоталитаризма, који за човечанство може бити опаснији и од комунизма и од фашизма. Намера Сједињених Америчких Држава и Немачке, да се српском народу наметне колективна кривица за непочињени геноцид, одавно је обелодањена. Кроз њу су демонстрирали и застрашујућу тоталитарну моћ вођених светских медија који креирају и јавно мњење човечанства. Већ је опште познато да није догађај, у правом смислу, рећи оно што се заиста догодило, него верзија која се приказује на главним телевизијским каналима. Срби су криви што су се нашли на путу реализације глобалних и стратешких интереса главних светских центара моћи, и зато је одлучено да буду кажњени уништењем њихове државе.

А највише би им пријало да извршимо самоубиство како им се "савест" не би потресла. За наше колективно самоубиство као народа, најпогоднији је актуелни диктатор чије су генетске суицидне склоности одавно доказане. Пре него што нам државу униште желе да нас до краја понизе, да покажу како смо тобоже сами своју несрећу проузроковали. Уведе и принцип колективне одговорности народа, што је на европским просторима у XX веку, практиковано само у фашистичким и комунистичким државама.

Могу само замислити каква је паника настала када се адвокат Вујин вратио у Београд и информисао јавност да је међународни тужилац Гледстон у Хагу саопштио да намерава и Слободана Милошевића извести пред суд. Мислим да је Милошевићев параноидни синдром добио такву материјалну храну, да ће се србијански диктатор наредних месеци и своје сенке бојати. Само се нешто не сећам да ли је Гледстон најавио и суђење Мирјани Марковић или њу третирају као ситну рибу, ситну а дебелу. Можда истрага још није допрла до злочина који је она непосредно инспирисала и наредила, па после маскирала и прикривала.

Жив је бандит,
црکو није!

Док је Слободан
и мафије!

• У ком светлу се опште приказао Слободан Милошевић као политичар, издајући и блокирајући Републику Српску?

Комплетна личност Слободана Милошевића као политичара врло јасно се може сагледати из само једног његовог јавног наступа, из изјаве коју је дао за лист "Политика" од 5. августа 1994. године, поводом одбијања руководства Републике Српске да прихвати план Контакт групе. Изјава се састоји од укупно 19 реченица, и овде ћу реченицу по реченицу анализирати.

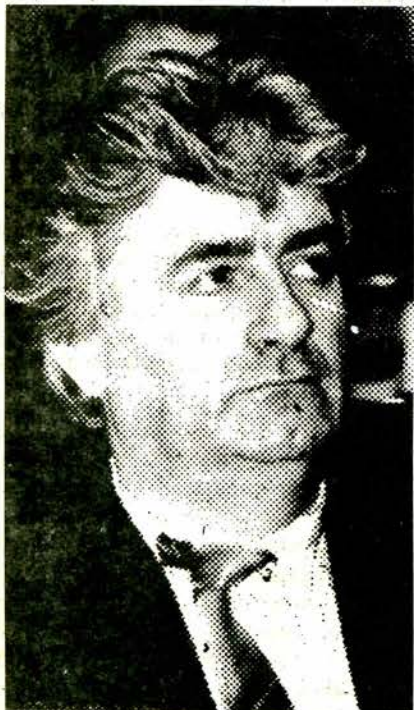
Пале нису пале!

1. "Одлука руководства на Палама несумњиво је најтежа одлука против интереса грађана саме Републике Српске, али и против интереса целог српског народа и против интереса грађана Савезне Републике Југославије".

Милошевић не објашњава како он то боље од руководства на Палама зна шта је у интересу а шта против интереса грађана Републике Српске. Показало се да он претендује да то зна боље и од самих грађана који су своју вољу манифестовали на слободном референдуму. Уосталом, грађани Републике Српске ни једног тренутка нису били под медијском блокадом. Тамо се редовно преноси информативно пропагандни програм Радио телевизије Србије, и дистрибуише сва београдска штампа. Грађани Србије су заправо под пуном медијском блокадом Милошевићевог режима. Караџић је проверио вољу становништва своје државе. Зашто Милошевић није на тако нешто спреман у Србији?

Откуда права Слободану Милошевићу да тако резолутно говори у име целог српског народа. Ко га је на то овластио? Ко га је овластио да говори у име Савезне Републике Југославије и монополише њену спољну

политику? Прекршио је и савезни Устав који јасно одређује да искључиво Савезна влада води спољну политику. Савезна влада већ две године, као ђаво од крста, бежи од ове своје уставне надлежности.

Милошевић би имао много тога да научи од Карацића

Савезни председник је Зоран Лилић, али на недавном комичном аеромитингу и шенлучењу је било јасно ко је прави газда и командат Војске.

Правне норме једноставно не могу опстати пред самовољом србијанског диктатора. Зашто Милошевић не наступа пред Републичком скупштином и тражи верификацију својих политичких потеза? Имао би много тога да научи од Радована Карацића, бар када су демократија и патриотизам у питању. На жалост, српски народ још никада није имао шансу да изабере онога ко ће легитимно наступати у име целе нације. То тамничар са Дедиња сигурно не може.

2. "Сва њихова објашњења да би српски народ био угрожен прихватањем мировног плана постају бесмислена и апсурдна пред чињеницом да на тај начин одбацују сигурну границу коју гарантује међународна заједница. Одбијају границу преко које не могу да лете гранате и око које нико више не би гинуо."

Шта је то до сада међународна заједница гарантовала па је било сигурно, па још ако је реч о усменим гаранцијама које је евентуално неко Милошевићу шапнуо на уво. Зашто му нико није хтео дати никакве писмене гаранције? Из ког разлога ве-

лике силе одбијају да писмено гарантују границе које је формулисала Контакт група? Па то је бар јасно: да би се у даљем преговарачком процесу могли више стезати на српску штету. Корак по корак до потпуног елиминисања српског народа из Босне.

Колико су сигурне гаранције великих сила најречитије говори поштовање, под њиховим окриљем потписаног, примирја. И док Хрвати и муслимани покрећу опсежне офанзиве на српске положаје Американци поново прете бомбардовањем Срба. Сви потези великих сила у досадашњем трајању Југословенске кризе биле су усмерени против интереса српског народа. И сада треба да им верујемо на реч. Не сећа се Милошевић како су га преварили око Превлаке. Не сећа се ни двадесетак примирја са Хрватима итд. Милошевић ни за Србију није могао да обезбеди границу преко које не могу да лете гранате, а камо ли да ће то постићи за Републику Српску. Колико ли су то пута муслимани гранатирани Лозницу и Мали Зворник? Откуд Милошевић зна да око те нове границе нико не би гинуо? Он нема у виду да су ту тактику Американци добро усавршили још у прошлом веку. Потпишу споразум о разграничењу са Индијанцима, па га одмах прекрше и насрћу, па када се мало уморе инсистирају на новом споразуму којим би се аминовали резултати кршења претходног. И тако све док Индијанци нису потпуно уништени. У Босни се управо у том светлу могу распознати сва настојања великих сила. Како Милошевићу уопште пада на памет да се може веровати муслиманима и Хрватима, да неће напасти и након потписивања плана када су га већ толико пута успешно обманули.

3. "Одбијају мир у часу када им је призната Република Српска на половини територије бивше Босне и Херцеговине, и када се прихватањем мира скидају санкције онима без којих не би постојали".

Милошевић безочно лаже. Срби не само да никада нису одбијали мир, него су се једини непрекидно залагали за мир. И нико се осим Срба у овом рату никада није уздржавао од војне акције ако је рачунао да би му она донела успехе. А ако су западне силе заиста непристрасне зашто су онда авиони НАТО пакта бомбардовали само српске положаје? Ко је признао Републику Српску? Још једна Милошевићева подвала. Никакво признање није ни на видику. По прихватању мапа, Контакт група тек плани-

ра правничке заврзламе којима би Србе оставила без суверенитета, и на преосталој територији. Американци непрекидно инсистирају да Босна и Херцеговина остане целовита и јединствена држава – равноправни члан Уједињених нација. Република Српска би се тако свела на привремену аутономију док се власт у Сарајеву не би консолидовала. Уосталом, Милошевић је својевремено подједнаким жаром пристајао и на Венс-Овенов план, иако се њиме отворено хтела поништити Република Српска.

Што се санкција тиче, велике силе су наговестиле само отварање процеса њиховог скидања. И одавно нам отворено ставили до знања да санкције неће бити дефинитивно укинуте док се Српска Крајина не инкорпорише у састав Хрватске, док се Косову и Метохији не врати титовски уставни статус уз 1974. године, и док се муслиманима и Мађарима не призна аутономија Санџака односно Паноније. За највећу досадашњу издају у историји српског народа Милошевић је добио само мрвице, временски ограничено, дакле пробно укидање санкција у сфери авионског саобраћаја, културе и спорта.

4. "Расписали су референдум да би сакрили своју одговорност иза леђа грађана и народа који свакодневно крвари и који су о правом стању ствари обавестили само онолико колико су они желели."

Ваљда се проверавањем воље народа не сакрива него потенцира сопствена одговорност. Слободан Милошевић је навикао на аутократске шаблоне функционисања апарата власти, па сваки демократски облик сматра манипулативним средством. За њега је народ руља којом се командује, а не субјект коме се служи. Онај ко расписивање референдума сматра сакривањем од одговорности пристаје само на тоталитарне обрасце понашања политичких монопола и монополиста у политичком систему диригованих друштвених односа. Он не разуме разлику између појма права и појма одговорности. За Милошевића је то исто. Слободан Милошевић сматра да има право да намеће своју вољу свима око себе, свим грађанима које третира као поданике. А одговорним се сматра самом себи или боље речено својој жени. Дај Боже да се у скорије време постигне у Србији онај степен обавештености грађана који одавно постоји у Републици Српској. Тамо још ни једна клевета или лаж лансирана преко србијанских режимских медија није цензурирана, док се овде чак и највеће опозиционе парламентарне по-

литичке партије брутално изопштавају из свих средстава јавног информисања који су под контролом режима. И не само то, већ месецима траје бескрупулозна хајка на све слободне медије са нескривеном намером да се потчине или униште.

5. "Расписали су референдум да би грађане учинили одговорним за државну политику за коју нису питали грађане и коју грађани нису водили".

Ваљда је управо референдум начин да се питају грађани и колико су пута грађани у Републици Српској већ питано. Практично свако озбиљније питање до сада је изношено на референдум. Народна скупштина Републике Српске непрекидно расправља о сваком важнијем проблему и компетентно одлучује. Никада се још у Републици Српској није десило да се нека одлука донесе, а да претходно то питање није ни уврштено у дневни ред. Никада се није десило да се гласа о доношењу неке одлуке а да је брутално пуком мајоризацијом спречена претходна расправа. То су само изуми Милошевићеве демократије. Питам се коју су политику грађани Србије водили у ове две године. Слободан Милошевић је 1992. године добио председничке, а 1993. године парламентарне изборе на чисто националистичкој политичкој програмској платформи и под паролама: "За Србију", "Србија није на продају" и "Србија се сагињати неће", да би убрзо после тога за 180° променио своју политичку оријентацију.

Ако је некоме потребна провера воље народа онда је то свакако неопходно по питању легитимности Милошевићевог издајничког режима. Социјалисти су побеђивали онда када су по националном питању следили српске радикале. А сада када све више опонашају Грађански савез, не усуђују се да поново изађу пред бираче. А Србија не само да се сагла него је клекала на колена, и лупа главом по асфалту.

6. "Српски народ у Републици Српској на тај начин треба да постане саучесник у одлукама на своју сопствену непроцењиву штету".

Значи, одбијањем да непријатељима преда једну трећину своје територије, српски народ самом себи наноси штету. Планом Контакт групе је предвиђено да Србима припадне 49% укупне територије Босне и Херцеговине, а права вредност тог простора не достиже ни 25%. Србима су предвиђене махом гудуре, камењар и неплодни пашњаци, док су сви главни

индустријски и минерални ресурси и енергетски потенцијали резервисани за Хрвате и Муслимане. Милошевићева пропагандна машинерија већ неколико месеци удара у све таламбасе да је мир највећи интерес и најважнији циљ српског народа. То није тачно. Највећи интерес и најважнији циљ српског народа је слобода, па тек онда мир. Мир у ропству нас не интересује. Колико смо само пута кроз досадашњу историју у ропским условима погазили стварни или привидни мир, да бисмо се дочепали слободе.

7. "Утолико је ова одлука руководства против народа тежа и подлија".

Како Слободан Милошевић уопште може говорити о нечијој, туђој подлости. Па сам режим његове партије и његова породица прожети су крајњом подлошћу. Толико је Милошевић урадио против свога народа да се слободно може ухватити под руку са Милованом Ђиласом или Слободаном Пенезићем-Крцуном. И данас је сваки његов потез оријентисан против егзистенцијалних интереса српског народа.

8. "Њихова одлука да одбију мир ни по једном критеријуму истине и правде не може бити у интересу народа, већ само може бити у интересу ратних профитера и у интересу оних људи чија је савест нечиста, који се боје доласка мира у коме ће сва недела испливати на површину."

Није одбијен мир него капитулација, а изгледа да Милошевић боље зна шта је у интересу народа од самог народа. Таквих Богом даних вођа и усређитеља и раније смо имали па се редовно њихова владавина претварала у крваву тиранију. Како Слободан Милошевић било кога може оптужити за ратно профитерство а да претходно пред својим вратима не почисти. Под његовим патронатом развила се комплетна мафија која је у ратним и полуратним условима огромно богатство опљачкала од свог народа. Конвоји шлепера са ратним пленом сливали су се преко Дунава, Саве и Дрине у Србију, уновчавали шверцерским каналима и крвави профит склањај је у стране банке. Посебно су "Црвене беретке", специјалне јединице службе Државне безбедности Србије, зверски пљачкале и отимале све што им је било на дохват руке. Па није ваљда Слободан Милошевић човек чисте савести? По неделима се на комплетним српским просторима нико са њиме не може мерити. Једино га је по доповлуку надрастао Мило Букановић, а по глупости Момир Буалтовић. Мир је нај-

вша претња управо Милошевићу. Свака нормализација балканских прилика збрисала би га са политичке сцене. Колико нам треба времена да истражимо све Милошевићеве малверзације око примарне емисије, зајма, старе штедње, Југоскандика, Дафимент банке, министарске афере, пребацивања новца на Кипар, стварања мафијашког нафтног лобија, шверца дроге итд. У сваком случају када сва дела испливају на површину Слободан Милошевић неће бити ни тужилац, ни судија, него првооптужени.

9. "Српски народ у Републици Српској доводи се у положај да животима својих најбољих синова који се херојски боре плаћа сулуде политичке амбиције и похлепу свог руководства, а они који стварно одлучују немају синове на фронту".

Док је Слободан Милошевић туђе синове водио у рат и стављао под команду неспособне Титоистичке, генералске клике, његов син Марко је лупао скупштене аутомобиле у раскалашном журчању. Отац му обезбеђује победе на атуо релијима, а због једног Марковог саможивог наступа сатима је био обустављен авионски саобраћај на аеродрому Сурчин. Сулуде политичке амбиције су пре свега евидентне код самог Милошевића и материјализују се кроз његов најновији покушај да успостави неокомунистички режим у Србији. Каква је Милошевићева похлепа видимо на примеру његове узурпације луксузне државне виле на Дедињу и њеног откупа за неколико хиљада марака, мада вила вреди два милиона марака. Нека се усуди Милошевић да оде да непосредно, директно најбољим синовима Републике Српске који се херојски боре објасни да треба да прихвате план Контакт групе. Нека их покуша наговорити да погазе гробове својих јуначких сабораца, и напусте српску земљу за коју су реке крви проливане.

10. "Одглушили су се о захтеве и о виталне интересе свих грађана Савезне Републике Југославије на чијем су одрицању, жртвама и солидарности опстали".

Где су изражени ти захтеви и витални интереси свих грађана Југославије? Ко их је формулисао? Издајничка банда која се уопште не усуђује да провери вољу народа. Ко је Слободану Милошевићу подарио уставна овлашћења да говори у име свих грађана Југославије? Српски диктатор уопште не зна који су захтеви грађана. До њега не допире глас народа. Оно што чује само је далеки одјек прокламација његовог система

самовлашћа и деспотије. Да ли се икада у народу појавио и један глас подршке Милошевићевој блокади на Дрини, том највећем злочину према босанским Србима и српству уопште.

11. "Показали су свирепу безобзирност према интересима огромне већине српског народа и свих грађана Југославије".

Ко је ту свиреп и безобзиран? Ваљда онај ко је забранио да се храна и лекови, чак и црквене свеће пребацују преко Дрине. Ко је обуставио трговину, платни промет и телефонски саобраћај? Ко је према својој браћи починио тежа зверства него велике силе блокирајући Србију и Црну Гору?

Шта заправо Милошевић тражи од Републике Српске? Да изврши самоубиство да бисмо ми са ове стране Дрине можда мало боље живели. Не смемо дозволити Слободану Милошевићу да тај свој генетски наслеђен суицидни синдром преноси на друге људе, да га другима намеће. "Гдје је зрно клицу заметнуло, ондје нека и плодом покаже". Нека тај синдром развије своје крајње консеквенце у ономе ко га је у наслеђе добио. А нека делове српског народа и српство у целини остави на миру. Заиста је неопходно да комисија истакнутих и објективних психијатара периодично прегледају најистакнутије политичаре.

12. "Узурпирани су право да одлучују о судбини 11 милиона грађана Савезне Републике Југославије".

Све и да су и хтели челници Републике Српске немају никаквих институционалних могућности да узурпирају право да одлучују о судбини грађана Савезне Републике Југославије. То право су узурпирани Слободан Милошевић и Мира Марковић.

13. "Својом одлуком тешко су угрозили безбедност и интересе Српске Крајине".

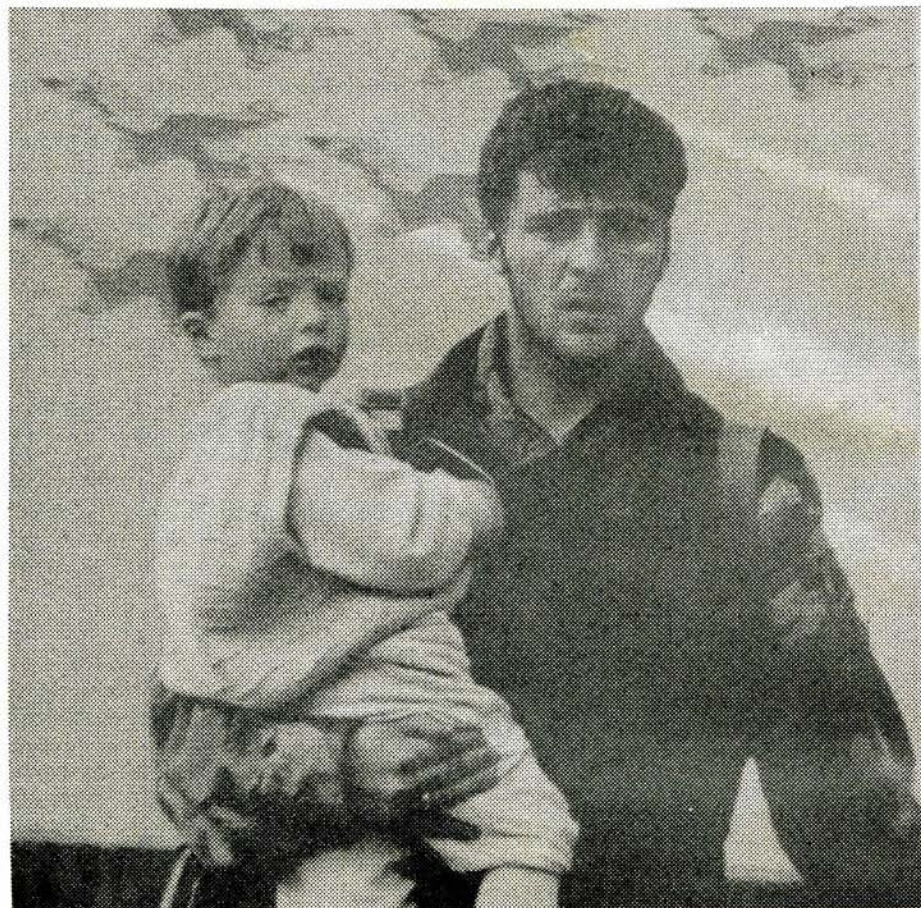
Опет лаж. Све је више доказа да Српску Крајину угрожава режим Слободана Милошевића својим шуровањем са Туђманом. Милошевић је одавно обећао Туђману да ће му омогућити интеграцију Крајине у Хрватску, и са тим циљем је лично делегирао Борисава Микелића за председника Владе Републике Српске Крајине. Откуда право Милошевићу да говори у име Српске Крајине? Крајина има свог председника. Милан Мартић не само да никада није оптужио руководство Републике Српске да угрожава интересе Републике Српске Крајине, него је недвосмислено, и јавно подржао Караџићеву одлуку да се одбије план Контакт групе, па је симболично ишао да тако гласа у Дрвар на референдуму. Уосталом, Контакт група и захтева од Републике Српске да се одрекне толиког свог пространства које је по

површини скоро као читаву територију Српске Крајине.

14. "Безброј пута до сада дали су нам разлоге да прекинемо сваку везу са њима. Јер ни једну дату реч нису одржали. Од Сарајева до Атине, од Атине до Горажда, од Горажда до Скупштине, од Скупштине до овог последњег референдума за који су нам такође рекли да неће расписивати."

Поводом чега су чланови руководства Републике Српске давали реч? Које су је давали? Шта је садржавало то чврсто обећање? Милошевић о томе не проговара ни речи, јер да се ује у меритум проблема, видело би се да је историјат односа руководства

дали и називали "Балканским каспином". Као први са пропагандистичке листе српских ратних злочинаца Слободан Милошевић одједном улази у круг потенцијалних кандидата за Нобелову награду за мир. Наравно, ту награду не може добити као патриота, демократа, реформатор, хуманиста, либерал, него искључиво као издајник свога народа. Не пева наш народ узалуд подружљиву песму "Бранковићу устани из гроба, па да легне Милошевић Слоба", или "Бранковић је устао из гроба, сад се зове Милошевић Слоба". И прва и друга велика издаја везане су за Газиместан.

Слободан Милошевић не добио Нобелову награду као издајник свог народа

Србије и Републике Српске препун Милошевићевих једностранних притисака да му се државни органи Републике Српске безусловно покоравају. То је ишло тако далеко да је Милошевић једно време за министра унутрашњих послова успевао наметнути свога човека Мићу Станишића, који је налоге за рад директно добијао од начелника службе Државне безбедности Србије Јовице Станишића.

Колико је крајње неморална Милошевићева позиција најбоље сведочи чињеница да га данас највише хвале они светски центри политичке моћи који су га до јуче највише напа-

15. "Оклевали смо да прекинемо односе у нади да ће ипак у одсудном часу поступити у складу са највећим народним интересима и одредити се за мир".

Све до осудног часа Милошевић се надао да ће успети да сломи руководство гарнитуру Републике Српске, а Караџић га је демократијом победио. Шта год му је Милошевић покушао наметнути Караџић је после дужег опирања условно прихватио, па онда износио пред Народну скупштину, расписивао референдум, и тако вешто поткопавао Милошевићеву надању. Милошевић је бесан што у Републици Српској није успостављена ау-

тократија, па да онда једноставно већи диктатор налаже мањем шта треба да уради и како мора да се понаша.

16. "Сада су директно стали против народног интереса и себи присвојили право да одлуче о животима милиона људи.

17. "Ништа теже и ништа горе против интереса свог народа нису у стању да више направе".

Ове две реченице заједно анализирају јер упечатљиво доказују да Милошевић несвесно говори о себи и природи свог режима.

Народни интерес је дакле, само оно што Милошевић таквим инаугурише. Слободан Милошевић је господар а читав народ мора да се покоравља његовој вољи. Ко се супротстави директно устаје против народних интереса. То је логика тоталитарног сатрапа. Из свега овога је јасно да сукоб Милошевића и Караџића није само спор око једне одлуке, него и судар две непомирљиво супротстављене идеологије. За Слободана Милошевића опстанак српског народа и стварање јединствене српске државе има смисла само са њим на челу као неприкосновеним вођом. Све остало је пропаст.

18. "Зато морамо прекинути сваки даљи однос и сарадњу са таквим руководством"

Нису морали али им се учинило корисним. Милошевић је данас највећи противник уједињења свих српских земаља, јер би то значило два милиона бирача на изборима више. А мало би се тих гласова слило у нахве Слободана Милошевића и Социјалистичке партије Србије. Социјалисти су славно пропали у Републици Српској и Републици Српској Крајини, упркос свестраној подршци из Београда. Уследио је тотални медијски рат у коме су од стране београдских властодржаца немилосрдно коришћена најпрљавија средства.

19. "Нека народ у Републици Српској зна да смо увек били и да ћемо увек бити на његовој страни, и да смо и сада стајући против таквог руководства у ствари на његовој страни".

Другим речима, убијамо вас за ваше добро. И Хрвати су у Другом светском рату често Србе прво покаћали да им спасу душу, па онда клали да душа што пре оде Господу.

Тамничар са Дедиња наставља да пали и жари на све стране несвестан да и на његову кулу убрзо долази ред. У једној од најтежих историјских ситуација у којој се нашао српски народ, тешко да се гора личност могла заштити на функцији председника Ре-

публике Србије. Слободана Милошевића морамо што пре оборити да би српство опстало и процветало.

• Каква је Ваша процена, како ће се завршити ова партија шаха на релацији Београд – Пале, или тачније, Милошевић – Караџић?

– Није ово партија шаха. Ово је руски рулет и он ће се окончати тако што ће метак пробити Милошевићеву слепоочницу.

Криминалце у затвор

• Да ли су ратни услови проузроковали најезду криминала у нашој земљи?

Није рат крив за процват криминала у нашој земљи него режим са криминалном природом. Почевши од масовних ликвидација политичких противника и идеолошких неистомишљеника при крају и после Другог светског рата, преко административног утамничења и физичког и психичког осакаћивања Информбировача, па прогона слободномислећих интелектуалаца и ликвидирањем политичких емиграната, до Милошевићевог уздицања мафије на ранг душе и тела друштвеног организма и механизма власти, уништани су сви елементи правног поретка, и они јавно прокламовани и они простиговани као буржоаска декаденција. Наши затвори су данас пуни сиротиње и болесника, док се прави криминалци налазе на високим државним и привредним функцијама. Што већи криминалац то виши положај, и није онда случајно што је Слободан Милошевић главни криминалац у Србији.

Лична и имовинска безбедност грађана никада није била на мањој цени него сада када је мафија постала свемоћна. У затвор иду само они који нису имали довољно новца да потплате судије и тужиоце, или које мрзи врх режима. Криминал у привреди је постао суштина успешног пословања. А главне шверцерске канале нафте, дроге и оружја контролише полиција непосредно и посредством парамилитарских служби Аркана и "капетана Драгана". Немогуће је повратити поверење грађана у судство, јавно тужилаштво, полицију и инспекције и царину, док не падне Милошевић.

Никаква реорганизација, кадровска померања, окретања новог листа, нова правничка регулатива не могу надоместити ефекте одласка оног ко је главни кривац за садашње стање.

С времена на време сазнајемо да су и неки осумњичени и опгужени за најмонструознија вишеструка убиства, рецимо случај Маринка Магде, били у директном или посредном до-слуху са полицијом.

Када је реч о криминалним јунацима, класичним ганговима који младе људе окупљају на основу претходних авантуристичких склоности, а не чисто криминалних склоности хијерархија се успоставља на основу познатих или наслућиваних, јаких или слабијих веза са службом Државне безбедности.

И кривично правна регулатива нам је у очајном стању. У функцији су још кривични закони из Титовог времена, а укупно тридесетак разних закона садржи кривично правне норме. На подмитљивост судија сигурно утиче њихов бедан социјални положај, али и слом свих традиционалних моралних вредности. Инсистирање на моралности изазива чак и јавни подсмех политичких челника. Корупција се не може елиминисати појединачним интервенцијама него само радикалним хируршким резомима. Ако риба заиста од главе смрди не вреди од репа чистити ако јој се глава претходно не отсече. А код нас су најкривније рибе налик гуштери-

Слободан Милошевић – последњи српски диктатор

ма, отсечете им реп оне измигоље и нови реп им врло брзо нарасте. А да им се глава отсече пропали би.

Глава режима је Слободан Милошевић, и зато он мора пасти ако заиста желимо да сузбијемо најезду криминала и сведемо га у подношљиве мере.

• Благовремено сте проценили да Аврамовићев програм нема шанси да успе под Милошевићевим режимом. Шта сада о томе мислите?

Већ је опште познато да је штампа-но више од две и по милијарде динара. Аврамовићев програм је одавно пронао, па се само његов привид одржава по инерцији на основу психолошког ефекта и због страха од репресије против штицунга, и од

прошлогодишње хиперинфлације. Све је то била једна велика романтична бајка. Аврамовић није измислио ништа ново. Применио је монетаристички рецепт сузбијања инфлације који је у свету опште познат. Али он није у стању да промени друштвени систем и укине политички монопол који је произвео економску кризу. Протагониста Аврамовићевог програма су уједино и креатори прошлогодишњег инфлаторног удара. Ни за длаку се нису променили. И прошлогодишња хиперинфлација и овогодишња стабилизација срачунате су као средство да се што више девиза извуче из народа. Аврамовић је на све стране давао празна обећања, и радницима, и сељацима, и пензионерима, и штедишима, и просветним и здравственим радницима. А унапред је знао да за то нема никаквог покрића. Ни једна монетаристичка мера се не може провести преко банкарског система у друштвеном власништву по стриктном контролом Социјалистичке партије. И све ове категорије становништва безочне су обмануте. Достицање нулте тачке у хиперинфлацији било је озбиљна шанса да се крене са новом и чврстом монетом. Кренуло се, а радикали смо благовремено указивали које су слабе тачке програма и без чије елиминације он једноставно не може успети. Монетарно оздрављење је реално могуће само у условима проведене приватизације средстава за производњу. Прави је злочин што су овога пута бездушно проговори психолошке дужег периода инфлације производи монетарна реформа уз обилну пропаганду. Када се следећи пут крене све из почетка много ће мање поверења бити у народу. Какве су све заврзламе прављене ове године најбоље сведочи податак да су упркос претходном заклинању у неприкосновеност програма, све три владе Савезна и две републичке, издашно банкарским кредитима попуњавале буџете. А из буџета давали позајмице привилегованим друштвеним предузећима, миљеницима социјалистичке власти.

Око Аврамовићевог програма прво је направљена велика фама. Па је вештом пропагандном кампањом народу уливена свест да је тај концепт најпросто усрећитељски, да би сада под маском обрачуна са Аврамовићевим противницима и препрекама режима уништавали немилојсрдно све демократске тековине. Милошевић је добио само жељени економски предах да би политички консолидовао режим самовоље и тираније. Мађионичарски трикови распеваног старкеље проузроковали су чаролију као из бајке, али ће отрежњење бити веома тешко.

Једини реални успех Аврамовићевог хокуса покушаја је нова темелјита вљачка становништва. Некада је она вршена потцењеним, а сада прецењеним динаром. И своде се на одузимање перфидним методама преосталих девиза од народа и њихово склањање на приватне рачуне у страним банкама.

Час из демократије

● У јавности се расправља о унутарстраначкој демократији и покушајима озбиљније сарадње међу опозиционим странкама.

Политичке странке су огледало једног друштва. Немогуће је да у извесним друштвеним условима држава није демократски организована и уређена, да не, функционисања демократије, начин, а да се у владајућој партији одвијају демократски процеси.

Ђинђић и Коштуница – сами себе гурнули на маргине политичких збивања

Владајућа партија заправо држави покушава наметнути онај тип друштвених односа и политичког режима који унутар ње саме постоји. Недостатак демократије у систему функционисања државне власти Србије и Црне Горе сведочи да владајуће странке једноставно нису демократског карактера. Опозиционе странке својим унутрашњим односима народу пружају функционисања државе под њиховом владавином. Они који се боре за демократију у земљи, а истовремено се залажу за диктатуру у својој страници, немају појма шта је то демократија и не дај Боже да дођу на власт.

Међутим, демократија подразумева и дисциплину, а без развијене дисциплине не може бити успешне страначке организације.

Сталне фракције унутар једне странке погубне су по ефекат страначког рада. Поступање ад хок мањинских група са другачијим мишљењем је корисно, али ако се одвајање инстинкционализује долази до блокаде страначких активности и зато је увек боље ако су политичка и идеолошка размимоилажења толико озбиљна да се иде на потпуно раздвајање и формирање потпуно раздвојених фракција. Дисциплина у опозиционим странкама је веома важна у условима у којима социјалисти све отвореније увводе неосоцијалистичку диктатуру. Скоро сви унутрашњи сукоби, ломови и разлази у опозиционим редовима резултат су деловања службе Државне безбедности. Циљ полиције је да изазове унутрашњи хаос, и тако у старту

сузбије било какву конкуренцију Милошевићевом режиму. Готово изворено се врбују чланови најужих страначких руководстава и народних посланика. Често је велики новац у игри, уцењивање, обећање јавне и пословне промоције итд. Понекад унутрашњим рекарењем полиција успе нахушкати неку странку и на оне активности које су очигледно крајње штетне по њене изворне интересе.

Од самог оснивања Српска радикална странка је развијала на изразито демократски начин унутрашњу структуру ломова и дел функционисања. Велики ломови нуклеационисања, јер смо остајали доследни својој

полазној програмској концепцији. Искључивали смо врло ретко чланове страначког руководства и то само онда када бисмо располагали гомилом доказа који их морално компромитују. И зато то никада није изазивало велику халабуку. Појединци и групе су и напуштали странку али их чланство није следило.

По степену развијености унутрашње демократије ни једна странка у Србији и у Црној Гори не може се са нама мерити, па је крајње неоправдано када се неким другим партијама додаје атрибут демократске опозиције, а Српска радикална странка у томе заобилази. Демократском опозицијом се не ретко назива и странка чији се челници отворено залажу за унутарпартијску диктатуру.

● Оно што забрињава Ваше политичке неистомишљенике, јесте чињеница да ниједно политичко тамновање није остало без резултата, па као неће ни Ваше.

– Да, то највише забрињава Ђинђића и Коштуницу, јер је све очигледније да је Српска радикална странка једина озбиљна алтернатива Социјалистичкој партији, а својим поступцима ова двојица страначких челника сами су себе гурнули на маргине политичких збивања.

Драшковић је оштро осудио моје хапшење, али не пропушта ниједну прилику да ме јавно нападне као "ратног хушкача". Одише самозадовољством што је напoкон Слободан Милошевић преузео његову политичку концепцију, заправо капитулацију. Вук Драшковић заборавља да ово није први пут да му је Милошевић буквално преотео страначки програм. Кад је 1991. године Милошевић постао велики националиста, Драшковић је потпуно напустио националну линију. Можда би Драшковићу сада било најбоље да се напoкон врати на оно што је био пре четири године. Овако само Милошевићу показује да је понекад корисно и исплативо ухапсити и премлатити политичког противника јер после тога постаје послушан и кооперативан.

Кружење Београдског круга

● Данас после вашег хапшења присто ликују сви издајници српског народа, посебно ови из Београдског круга.

Читам у "Борби" да су ови издајници београдског круга путовали у Тузлу. Бродски дневник је водио човек по имену Ненад Чанак. Ненад Љигави, Ненад амеба или Ненад Ђубре, више би одговарало.

Знам како је путовање сувише дуго трајало. Па шта су друго очекивали. Када су били толико глупи да

крену без аутокарте и залутали. Ишли су чак на Мађарску, па у Загреб, Сплит, Метковић, Мостар све до Тузле. Какве будале. Ваљда се из Београда за Тузлу иде преко Шапца, Лознице, Зворника и Калесије. Или са друге стране преко Бијељине. А можда нису хтели или нису смели преко Републике Српске. Како то да се ови издајници често налазе на непријатељској територији а никада тамо где њихови сународници воде борбу за голи опстанак. У Тузли милина једна од набујалог братства и јединства. Муслиманска власт чак Србима наручила православног свештеника. Узела у закуп неког македонског расколника да се и мртвим Србима наруга. Тврде да у протекле три године у Тузли није било ни једног убиства из политичких разлога а ниједног исељавања из стана. А ко поби мучки из заседе оне војнике Југословенске народне армије који су мирно покушали изаћи из града пред сам рат. Зашто мало ти миротворци не поразговарају са Србима избеглим из Тузле, пуна их је Бијељина. Па да чују како је на делу изгледало то братство и јединство а и грађанска толеранција. Други издајник већег формата Слободан Инић, дрвље и камење баца на Српску православну цркву. Оглушио се на ванредно заседање Светог архијерејског сабора у Бањалуци. Велика незналица. Тврди да се Србија никада није простирала са друге стране Дрине, чак ни у време Душановог царства. Никада изгледа није чуо за Немањинке манастире на Озрену. Није чуо за Хум, Захумље, Травнију и Неретљанску кнежевину. Не зна да се Србија простирала до реке Цетине а да се Твртко у манастиру Милешеви крунисао за краља. За Слободана Инића Срби су изазвали овај рат тако што су својим аутономним творевинама прекрајали границе АВНОЈ-евске Хрватске и Босне и Херцеговине, па тако ове две федералне јединице приморали да прогласе сувереност и независност. Прави бисер глупости је следећа његова тврдња. Цитирам:

"Те границе републичке или административне, нису биле својевремено ни наметнуте нити још мање наметнуте од групе марксистичких револуционара. У вријеме њиховог полагања нико се па ни Српска православна црква није томе супротстављала. Дакле, нису биле наметнуте. Затим, није била ријеч само о групи марксистичких револуционара".

"Чиме СПС као да жели данас створити утисак о њиховој илегалној радњи у погледу постављања граница него о највишем политичком и државном руководству међународно признате друге Југославије." ("Борба", 12. новембар 1994. године)

Испада да се црква могла супротставити успостављању таквих граница али није хтела. А колико је десетина хиљада људи без икаквог суђења стрељано зато што су се по много бенигнијим питањима супротстављали револуционарном режиму или само због претпоставке да би се некада могли супротставити, односно сумње да мисле другачије. Не треба се много чудити због ових Инићевих небулоза, лудовања једног од последњих и најупорнијих југословенских комунистичких идеолога који је истрајавао на својим заблудама све до самог слома комунистичког режима. Слободан Инић је из Горажда. Мајка му се као млада жена швалерисала са неким муслиманом и затруднела. Слободанов прави отац није онај који се у књигама пише, него мајчин швалер муслиман. То му је мајка касније поверила и у његовој глави катаклизму изазвала. Унутрашње фрустрације продиру кроз све облике "Инићевог јавног ангажовања и зато је то човек који пре свега сажалење изазива.

Сарадња опозиције

● Опозиционе странке стално истичу неопходност међусобне сарадње али се не упуштају у озбиљнију реализацију те идеје. Да ли је Српска радикална странка спремна на сарадњу са "остатком опозиције" и по којим питањима

Недостатак озбиљне сарадње међу опозиционим странкама пре свега је резултат програмских разлика. Све опозиционе странке осим Српске радикалне странке су често мењале своја фундаментална програмска опредељења и за 180 степени. Драго нам је што су напoкон Демократска странка и Демократска странка Србије дошле на националне и патриотске позиције, без обзира што не заборављамо како су се по тим питањима држале у протекле четири године. Ми српски радикали бисмо се силно обрадовали када би се и Српски покрет обнове вратио на политичку платформу из 1990. године, коју му је привремено сасвим присвојио Слободан Милошевић. Али, свесни смо реалности и зато се залажемо да тражимо додирне тачке где је то могуће.

Лично пледирам да покушамо да за наше четири странке, што је заправо сва опозиција у Србији, изградимо минимум заједничког програма, речимо по питању функционисања локалне власти, уставног уређења земље, борбе против криминала, приватизације, финансијско монетарне реконструкције и социјалне политике, да за главни мото узмемо неопходност рушења Слободана Милошевића и Социјалистичке партије.

Ипак, главну кочницу нам представља дијаметрална супротстављеност погледа на национално питање између Српског покрета обнове са једне, и остале три опозиционе странке са друге стране. Српски радикали би као корак добре воље прихватили ипак да опозиција јединствено и силовито обнови захтев за сазивањем Уставотворне скупштине, на нивоу Савезне Републике Југославије, како бисмо се ефикасно супротставили убрзаном припремању Милошевићеве уставотворачке алхемије. Наравно, морали бисмо изградити међусобни однос поверења лишен било чијих жеља "да комшији цркне крава". На сву срећу радикали се до сада нигде нису компромитовали где су држали локалну власт. Показали смо да смо имуни на корупционашке афере. То на жалост није случај са другим опозиционим странкама, па бисмо у циљу ефикасне и плодотворне будуће сарадње благовремено морали да изградимо солидне и компетентне механизме контроле. Неопходна је чврста пропагандна сарадња и улагање заједничких напора да се одбране преостали независни медији, и поврате позиције у онима који су под стриктним контролом државе. Ми радикали смо без своје кривице у старту били изопштени из опозиционих редова али је код нас сазрела свест да ни једна од четири постојеће странке није у стању да освоји власт. То могу само све четири заједно.

Полиција тренира прислушкивање

• Да ли је судбина опозиционих странака стални полицијски надзор и подметање?

Опет се јавно проговара о полицијском прислушкивању грађана. То није ништа ново. Прислушкивање никада није ни престајало. Главна професионална преокупација службе Државне безбедности и службе безбедности Војске Југославије, је активност опозиционих политичких странака. Ми у Српској радикалној странци по том питању никада нисмо имали никаквих илузија. У старту смо знали да у својим становима, канцеларијама, аутомобилима, или преко телефона не можемо водити никакве озбиљне разговоре а да то челници режима одмах не сазнају. Некада сам имао извесних проблема објашњавајући и убеђујући поједине сараднике у неопходност вербалне конспирације јер им је технологија прислушкивања изгледала фантастична. Навикавао сам их да излазимо на улицу, у природу сваки пут на друго место, понекад и на комуникацију исписивањем цедуљица. Због тога су српски ради-

кали највише мука задавали оперативцима тајних полицијских служби. Убацивали су међу нас провокаторе и врбовали кртице, али смо се по том питању показивали врло уметним. Када би открили неког полицијског агента нисмо га одмах раскринкавали. Водили смо рачуна да му не буду доступне поверљиве информације, а онда на основу дијапазона његовог интересовања сазнавали шта посебно копка режим. Често смо преко њих ми лансирали нетачне информације, па Милошевића доводили у тешку заблуду. Успели смо да продremo и у службу Државне безбедности и у Контраобавештајну службу, да тамо развијемо мрежу наших сарадника и тако благовремено откријемо режимске намере у кључним политичким питањима. Иначе, преко полицијских служби, режим је још од 1990. године настојао да контролише све опозиционе политичке странке, и оријентише их у овом правцу који неће озбиљно доводити у питање постојећи монопол власти. Полиција је и сама формирала поједине политичке партије, или изазивала расцепе у већ постојећим, када је то по вољи социјалиста. Каква је тек полицијска улога у ширењу лажних вести, подметању, фалсификовању бирачких спискова, поткупљивању контроле на бирачким местима итд. И ово доказује да код нас не постоји модеран правни поредак и демократија у правом смислу речи. У Америци је својевремено оборен један од најуспешнијих председника Ричард Никсон, зато што је откривено да је пост фестум штитио провал-

нике у изборни штаб конкурентске странке. Умало и у затвор да заглави. На такве појаве ми смо већ одавно огуглали. Нико се не узбуди када полиција ноћу упадне у просторије неке странке, и односе поверљиву документацију. Ми смо огуглали на манифестације крајње самовоље власти и угрожавања елементарних грађанских слобода и права.

Књига за сметлиште

• Мира Марковић је награђена за издавачки подухват године, па је Милошевић тако понизио и писце и публицисте. Хоћете ли читати њену књигу?

Затворске дане ми посебно увеселава Мира Марковић и њена књига, издавачки подухват године, "Ноћ и дан". Објавила је бљувотине из "Дуге" и постала писац. У свим режимским медијима популаришу јој књигу. Како и не. Огромна храброст би трабала нормалном човеку да би са таквом књигом изашао у јавност. Али, Мира је чудо, она све може. Љиљана Баничанин јој приказује књигу у "Илустрованој политици" од 5. новембра 94. године, па каже: "Мира Марковић је храбра жена и корача својим путем. А уз то има срећу да њен муж није књижевник. Он при том, за разлику од већине мужева, рад своје супруге одувек уважава и схвата озбиљно. Али има и оних писаца који је оспоравају, који свој сан да им књиге буду распродате и преведене на десетак светских језика (што је Мира Марковић остварила својом првом књигом) и даље сневају".

Промоција кича у Хајату

Заиста је велика срећа што Мирин муж није књижевник јер да јесте, да се бар мало разуме у књижевност или публицистику, никада не би дозволио да Мирине небулосе изађу на светлост дана. И тачно је да једино Слободан Милошевић публицистички рад своје жене уважава и схвата озбиљно. Колико је само друштвених фирми било принуђено да откупи и бесплатно подели на тоне примерака њене прве књиге.

Мира Марковић је у начелу врло слична Мао Це Тунгу, а у неким стварима се, на жалост, битно разликује. Мао Це Тунг је објавио не велику књижицу цитата из својих радова, и та црвена књижице је у милионском тиражу ишла у масе. А Мира Марковић томове и томове пласира у огромним тиражима па и оно мало папира на нашем тржишту апсорбује.

По моралним карактеристикама ова типична комунистичка феминисткиња у многоме подсећа на своје узоре, на Розу Луксембург и Клару Цеткин, али ипак највише на Елену Чаушеску. По популарности у своме народу надмашила је проклету Јерину.

Приказивачица свој хвалоспев завршава цитатом Марковићеве односно Милошевићеве, односно ко значи: "Примитивизам и кич прете да угрозе биће народа, представљају опасност за сваку индивидуу, а нарочито за младе људе као и рат, као и изолација". Ту је у потпуности у праву, само што бих додао да је данас најопаснији онај примитивизам и онај кич који надире из Толстојеве улице, из шуме рекао бих.

Сам текст је такође насловљен једним цитатом из књиге. "Иза мог писања стоји моје мишљење", каже Мира Марковић. То је у реду. Али такво упечатљиво мишљење треба изразити на адекватној хартији. Мислима Мира Марковић највише одговара тоалет папир. На њему би њена инвентивност, креативност и оригиналност најбоље дошли до изражаја. Њена личност би напросто била комплетирана. Једва чекам да прочитам књигу Мира Марковић.

Сусрети са Милошевићем

● Када сте се први пут срели и како су изгледали ваши разговори са Слободаном Милошевићем?

Са Милошевићем сам се први пут срео када сам већ био народни посланик, ваљда 1991. године у сали Народне скупштине Републике Србије. На седници су били и председник Републике Србије и чланови Председништва СРЈ. У паузи, пред почетак седнице, Милошевић је седео у правом реду а ја сам са улаза кренуо на

своје уобичајено место у трећем реду. Када сам се приближио Милошевићу је устао и рекао "Част ми је да се са вама упознам". Ја сам са своје стране изговорио "Поштовање господине председниче". Руковали смо се и ја сам одмах кренуо даље. Многима и данас изгледа невероватно да се никада раније нисмо срели. И чланови Социјалистичке партије Србије чак и из најближег руководства били су убеђени да се већ одавно увелико састајемо и да све политичке потезе повлачим у непосредном договору са њиховим лидером. А заправо никаквих, ни посредних контаката није било.

● Када сте се први пут, после тог неформалног сусрета "у пролазу", први пут састали са Милошевићем?

Први пут смо разговарали у мају 1992. године у његовом кабинету. Кертес ме је тамо одвео на Милошевићеву иницијативу. Милошевић је деловао врло забринуту. Претходних месеци је прихватио Венсов план за Српску Крајину, уз обећање западних сила да се ни једно политичко питање неће прејудиирати, и да ће се код дефинитивног решења поштовати воља српског народа који ће изаћи на референдум. Преварили су га, ни први ни последњи пут. Европска заједница одмах затим и Сједињене Америчке Државе признали су независност Хрватске у АВНОЈ-евским границама, да би после кратког предаха признали и Босну и Херцеговину. У тим тренутцима Милошевић је био без икакве визије шта и како даље.

Указивао сам му на правну наутемељеност признања новостворене државе и на оним територијама које њена Влада ефективно не контролише у тренутку признања. Знао је већ за тај принцип међународног јавног права, али као да га је неко депресивно расположење захватило. Из Америке је неколико месеци раније стигло непотписано писмо једног добро обавештеног Србина, који је благовремено наговестио све поступке Запада у југословенској кризи. Његов је савет био да се признање нових држава предухитри формирањем посебних српских војски за сваку федералну јединицу СФРЈ. У почетку су социјалисти његове предлоге схватили неозбиљно, али се у мају све проломило када се видело да је њаво однео шалу.

● Да ли је са актуелном влашћу Српска радикална странка имала неке аранжмане и на ком плану?

Милошевић ме је замолио да ми радикали још интензивније организујемо слање добровољаца преко Дрине, са своје стране обећавајући

адекватну помоћ у оружју, у униформама, и превозним средствима. По том питању сарадња је беспрекорно функционисала све до септембра 1993. године. Сва војна и полицијска складишта су нам стајала на располагању, а наши добровољци су се редовно укључивали у јединице ЈНА, српских војски или полицијске одреде МУП-а Србије. Врло брзо смо регулисали њихов професионални статус, одсуство, радни стаж, лечење, помоћ породицама. А када би неки добровољац погинуо редовно су му указиване званичне војне почасте. Долазио би војни оркестар надлежног гарнизона и вод који би вршио почасну палбу.

● У периоду "сарадње" са председником Милошевићем били сте нека врста његовог саветника. Да ли је он уважавао ваше ставове?

Други проблем због кога ме је Милошевић звао био је конституисање Савезне Републике Југославије. Изразио сам неслагање са многим одредбама већ прокламованог Устава, и рекао му да би било много паметније да се ишло на изборе за Уставотворну скупштину. Милошевић ме је уверавао да за то није било време, да је морао пожурити јер нема повећења у Булатовића и Ђукановића. Одавно му је јасно да њих двојица само вребају прилику да отцепе Црну Гору а да јавно изгледа да они за ту сецесију нису криви. Морам признати да ми је доста Милошевићевих аргумената изгледало убедљиво. И обећао сам му да ће радикали свакако изаћи на предстојеће савезне изборе без обзира што су све друге опозиционе странке најавиле бојкот. Милошевић је увек показивао стрпљење у разговору са мном, и настојао да разложно објасни оно што је тражио и за шта се залагао.

● На једном нашег опозиционог лидера Милошевић је оставио утисак шармантног и духовитог човека. Евидентно је да је после сусрета са њим тај "ортодоксни" опозиционар кренуо његовом партином. Шта ви мислите о гоесподину Милошевићу?

Први утисак који је на мене оставио био је прилично повољан. Не мислим да је то много духовит и шармантан човек, али је без сумње интелигентан и образован. Мој утисак је да је поприлично крут, да се не зна природно нашалити, и поготово да не прима шалу на свој рачун. Ја сам се неколико пута нашао у упућујућу му жаоке због појединих политичких потеза и људи из његове непосредне околине. Са тешком муком је прикривао љутњу, узбуђено би се, и онда ме надуго и нашироко покушавао разуверити од основног става који сам изражавао својом шаљи-

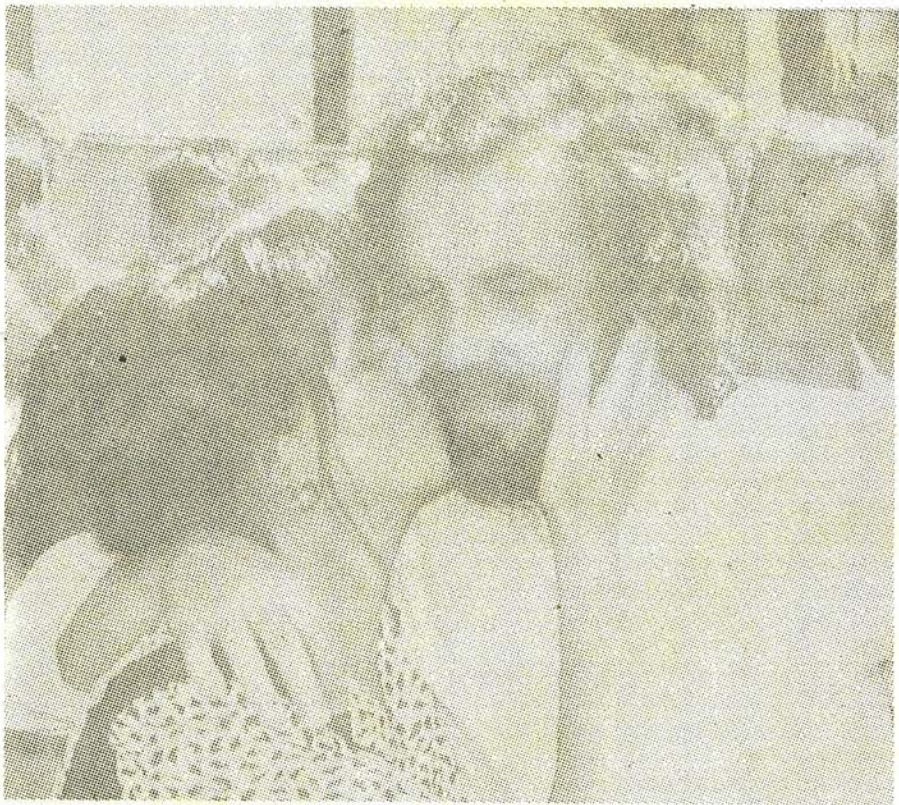
вом или ироничном примедбом. Некада сам се шалио само шале ради па ме је изненађивало колико је времена и енергије трошио да ме разувери у оно у шта уопште није имало потребе да ме разуверава. После песимистичког расположења које је показивао у појединим критичним тренутцима, рецимо након завођења санкција Савета безбедности, у време видовданског саборовања и студентских немира, често је упадао у еуфорични оптимизам. Рекао бих после сваког одласка на преговоре или доласка страних емисара у Београд. Као што сам га тешио онда када је деловао уплашен, тако сам га покушавао одвратити од претераног оптимизма када се као мало дете хватао за звечке које су му страни дипломати обећавали.

Милошевић је човек који се боји масе и не воли јавне наступе. Незамисливо ми је да га видим да слободно даје интервју пред телевизијским камерама, док се програм емитује уживо. Када с времена на време прихвати разговор онда се обезбеђује могућностима накнадне цензуре. Не могу ни замислити да прихвати да изађе на јавни телевизијски дуел са неким политичким противником. Бескрајно ми се дивио што сам имао довољно куражи да кренем понекад, и сам самцит, кроз масу разуларених демонстраната, који су ме обасипали мржњом. Било му је несхватљиво да никакав страх не показујем. Када су ме пред Скупштином гађали флашама и камењем на шта сам и пиштољ потезао, Милошевић је рекао да је све то одлично испало, да је добро да се нашао неко да ту гомилу научи памети (жалећи се како су и на његову кућу покушали да насрну), али да више не смем толико да ризикујем. Инсистирао је да ми одреди специјалну полицијску пратњу када долазим и одлазим из Народне скупштине. Одбијао сам, али није вредело. Тако су ме два три наредна дана пратили специјалци од паркиралишта до скупштисног улаза и на траг. Читав вод 30 специјалаца. Било ми је толико непријатно да сам напokon запретио да уопште у Скупштину нећу долазити ако ми не укуну полицијску пратњу. Тек тада је попустио. Толико му се свидела туча са таксистима да сам убеђен да је више пута гледао видео снимак ударца, после кога је наводни таксиста а заправо неки тапетар, члан Српског покрета обнове, полетео на асфалт. Просто је био одушевљен када је Бранислав Вакић нокаутирао Михајла Марковића. До инцидента је заиста дошло спонтано.

• Да ли сте, користећи ваше "добре везе" са Милошевићем, покушали да ослободите ухапшеног кума и да ли сте преко њега долазили до података о онима из "катеорије" непријатеља и издајника?

Пре хапшења Вук Драшковић је био стална Милошевићева опсесија

Вук на слободи

Убеђен сам да је Драшковићев излазак пред Скупштину вешто режирао Милошевић, преко полицијских доушника у Драшковићевом обезбеђењу.

Журило му се јер је знао да је Српски покрет обнове почињао темељите припреме за ново видовданско саборовање. Милошевић се раније

спремао да ухапси Драшковића и само је чекао погодан моменат. То ми је једном и рекао. Покушао сам га одвратити објашњавајући да то његовом политичком противнику може само користити. Није разумео па сам потегао свој пример из Босне, када ме је режим спектакуларним хапшењем и још спектакуларнијим суђењем од

просечног универзитетског наставника, претворио у главног дисидентта. У државног непријатеља број један.

Када се Драшковић нашао иза решетака муку сам мучио да Милошевићу објасним да је за добробит његовог режима неопходно да Драшковића што пре пусти из затвора. Са Милошевићем сам највише спорова имао око Венс-Овеновог плана, улоге Радмила Богдановића у разним подметачким аферама, и експанзије Савеза комуниста покрета за Југославију. Када бих му буквално цртао доказе колико је комунистичка активност погубна, за тренутак је пуштао, обећавао да ће наложити да се укине сваки привилеговани третман те ванпарламентарне странке, да би опет све ишло по старом.

Лично ми је Слободан Милошевић показивао тајне полицијске извештаје из којих је извлачио закључак да Светозар Стојановић и Драгослав Ранчић раде за стране обавештајне службе. Тврдио је да је Иван Стамболић послао већу суму новца руководиоцима студентског покрета преко Гордање Суше. Дао ми је оригинал писма Вука Драшковића министру Винстбиру и податке о испоруци стране опреме Студију "Б". Тим подацима а било их је на претек, јавно сам оперисао само ако сам претходно имао Милошевићеву сагласност.

Према политичким противницима показивао је патолошку мржњу. Вук Драшковић му је био стална опсесија. За Милана Бабића ми је тврдио да има доказе да је хрватски шпијун, али је избегао да ми било шта од тога покаже. Врло често ми је изгледало да Милошевић има више поверења у мене него у најближе сараднике. Када би се нешто самном договорио био је сигуран да ћу се ја држати дате речи и да нећу издати. Тако је било и када смо се споразумели да минирам избор Светозара Маровића за председника Савезне Републике Југославије, како бисмо ослободили простор за Добрицу Ћосића. И када смо се договорили да изазовем инцидент и разбијем Ћосићев покушај стварања коалиционе владе почетком 1993. године. Први договор смо постигли у једној вили у Толстојевој улици, делу разговора је присуствовао Михаљ Кертеc, а други у Председништву Србије у присуству Миломира Мићића.

● Да ли је Милошевић, некада покушао да вас награди за "лојалност"?

Милошевићу је било несхватљиво како је могуће да ја кроз плодну политичку активност не покушавам извући неку личну материјалну корист. Неколико пута је инсистирао да ми да неку кућу у центру града, обрађујући то наводном полицијским извештајима да ми је безбедност у Ба-

тајници угрожена. Чак је дао налог да се реновира нека вила у Маглајској улици, надајући се да ћу пристати на пресељење. Још је нудио да ту вилу одмах по усељењу откупи за багателне паре. Његове службе су кроз београдску чаршију преносиле гласине да се пресељавам на Дедиње. Вероватно ме је тако покушао поткупити, компромитовати и чвршће за себе везати. Није му било ни на крај памети да се ја вежем само за патриотске идеје и отаџбину, а никако за властодршце.

Слободан Милошевић се озбиљно уплашио када је чуо да сам на сам дан избора у децембру 1991. године хитно оперисан на Неурохируршкој клиници. У први мах није знао да је у питању лумбална дискусхернија. Помислио је да је нешто много опасније. Лично је наложио да један високи функционер УДБ-е Србије целу ноћ после операције дежура поред мене собе. Само два члана обезбеђења Српске радикалне странке су била поред мене, сви остали су били професионални полицијци. После се још више Милошевић уплашио изборних резултата које су радикали постигли, а истовремено због нарасле малодушности укључио се у договоре чији је смисао да Срби одустану од својих националних интереса у Западним српским земљама. Одмах након што смо дефинитивно отерали Милана Панића, дао је налог да се почне са систематским компромитовањем и разбијањем Српске радикалне странке и мојим личним дисквалификавањем. Социјалисти су тврдили измишљотине да сам хрватског порекла, а Српски покрет обнове је само послужило као лансирна рампа. Све сам то у старту сазнао и зато само терали мак на конач. Милошевић је смислио да Лилић као председник Скупштине саопшти Гасковићев захтев а онда да каже да то не може по Уставу. Дакле бува пуштена, па проглашен ловостај. Тако смо вешто узвратили да смо и ту аферу претворили у свој тријумф. Лажне су све тврдње да смо са социјалистима трговали ради страначке и личне користи. Да је било тако ваљда би онда нешто и добили. А никада ништа нисмо добили. Остали само и даље финансијски најсиромашнија опозициона странка. Немамо ни своје просторије за страначко седиште. Позајмили смо од Станкома простор у Француској бр. 31, "на чување" на пет година. "Трговали" смо само по питању политичких уступака и противуступака. Рецимо, пашће Шаиновић ако не сменимо Ћосића итд. Полиција је читаве 1993. године покушавала да врбује што више радикала, али смо били довољно опрезни и благовремено све полицијске пипке пресекали. Муњевитом брзином изградили смо моћну и хомогену странку са добро

уиграном инфраструктуром, па је Милошевић занемео од запрепаштења што није био у стању да нас уништи још у прошлогодишњој предизборној кампањи. На тренутак је помислио да ипак до краја нећемо смети и на њега лично ударити. Грдно се преварио. Издајник је за нас издајник, и када је на функцији шефа државе. Остало је још да издржимо овај талас хапшења и евентуално покушај забране странке, а онда збогом Милошевићу. Доста си владао.

Милошевић под лупом

● Као свог политичког противника, у време ваших честих сусрета потенцијалног а данас отвореног и огорченог, Милошевића сте сигурно из свих углова мерили и процењивали. Његове тзв. видљиве особине сте изврсно учили и описали, а до којих закључака сте дошли откривајући и процењујући његове унутрашње карактеристике?

Комплетном структуром своје личности Слободан Милошевић изражава психопатолошке особине. Најочигледнија је параноја, која је и иначе пратила многе тиране и самодршце кроз историју. Апсолутна власт неминовно изазива параноју као што и параноја болесну личност усмерава све више у правцу апсолутне власти.

У раном детињству Слободан Милошевић је морао да прескочи фазу идентификације са оцем. Оца је слабо и памтио. Православни теолог који се напрасно преоријентисао на марксизам, оставио породицу и скончао као самоубица, није никако могао бити пример за углед. Сувор однос оца према детету у најосетљивијем периоду, од треће до пете године, стварао је психичку подлогу за каснију интровертну и осветољубиву личност, а прерани одлазак оца, у околностима у којима је неупутно о њему уопште говорити, несигурност и стални егзистенцијални страх.

Рана дечија мржња према оцу резултирала је неповерењем према свима у животном оркужењу, сталном опрезношћу, сумњичавошћу, страхом да се не буде преварен и потребом да се други превари.

● Чиме је касније, у свом развојном процесу, Слободан Милошевић надокнађивао очигледан недостатак унутрашње снаге и сигурности у самом себи? Да ли је био у стању да то сам реши или је у томе имала удела нека друга особа?

У каснијој фази недостатак снаге и самоувереност је надокнађивало систематским развојем лукавства.

Ауторитарна мајка, која је заменила оца, била је узрок још већих фрустрација. Жена као апсолутни ауторитет у раном детињству пратиће га до краја живота. Честе батине су

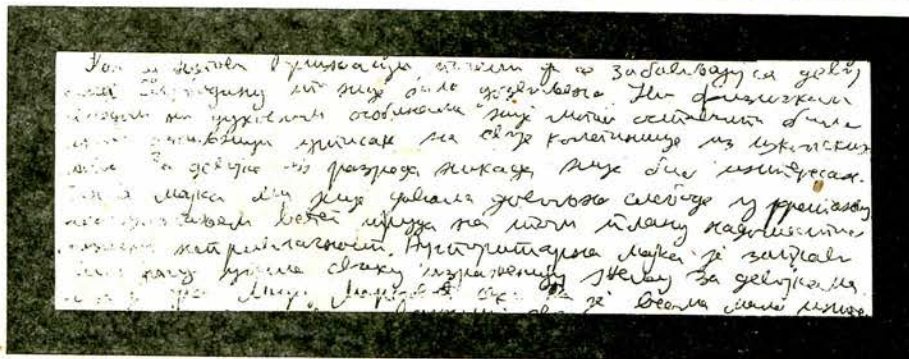
оставиле доживотни страх од физичког кажњавања, а најтежом казом подсвест диктира ону која потиче од женске руке. Недостатак смисла за шалу, одсуство потребе за колективном радешћу и непостојање саосећања према патњи другог, особине су које околини најбрже упадају у очи.

Мали Слободан је, бар подсвесно, желео очеву смрт, али кад се она десила, обузело га је осећање кривице и депресивни синдром који га никада неће напустити. Само ће га испресецати повремена манична стања, карактеристична и са погубним последицама у политичком животу. Наклоност према другим људима код Милошевића је заснована на осећању кајања због раније мржње према оцу, али та мржња се увек изнова пробуди у еруптивном нагону и резултује политичком ликвидацијом оног на кога се сручи. То двојство емоција, мржње и љубави према оцу, призивање очеве смрти и кајање због тога довело је до нешто блажег Милошевићевог односа према пораженим политичким противницима, ранијим партнерима и сарадницима, него што је то случај са другим овоговековним диктаторима. Никада ни у кога не имати поверење и лукаво сараднике међусобно заважати, подстицати нетрпеливост конкурената у борби за његову благонаклоност, основна је карактеристика Милошевићевог доцнијег понашања и манипулисања људима у условима позне фазе и краха титоистичке варијанте комунистичког поретка.

Милошевићева мајка је била неупоредиво енергичнија и за живот спремнија од оца. Свог мужа је подцењивала и презирала и све чинила да син не буде као он. Мали Слободан је увек био под њеним скутом, али и у сталном страху од мајчине, покаткад сурове, казне и за најбезазленији дечији несташлук. Пошто је отац врло рано побогоао из његовог живота, Милошевићу је дуго мајка била једини прави ауторитет. Она му је будила амбициозност, али и продуковала стални страх од грешке, пропуста.

● У којој мери је његово несређено детињство утицало на његове будуће карактерне особине и остваривање природних животних контаката?

Колико је оца уопште и памтио, његове пргаве реакције се никако нису могле превладати и зато је сваки сусрет са њим могао бити пун изненађења. Код мајке се увек знало за који поступак следи казна, а за који похвала. Ниједна се грешка није заборављала, а злопамћење је било правилно коме се учио и Слободан.

Кад су његови вршњаци почели да се забављају са девојкама, Слободану то није било дозвољено. Ни физичким изгледом, ни духовним особинама није могао оставити било какав озбиљнији утисак на своје колегице из школских клупа. За девојке из разреда никада није био интересантан, а мајка му није давала довољно слободе у кретању како би улагањем већег труда на том плану, надоместио физичку непривлачност.

Милошевићева муза

Ауторитарна мајка је заправо у Слободану убила сваку израженију жељу за девојкама. Када је срео Миру Марковић, она га је веома мало интересовала. Много су била важнија два друга момента: чињеница да је Мира, бар званично, припадала једном од најмоћнијих породичних кланова у сфери политике у читавој Србији, и осећање да она има ауторитарну природу која толико подсећа на личност његове мајке.

● Да ли се, где и како лечио ископлексирани "призетко", да ли је у таквим случајевима излечење могуће и које су дефинитивне последице његових младалачких фрустрација?

Осећај мање вредности, који га је читавог живота разарао, најефектни-

је се могао лечити летовањем на Брионима и политичком каријером пуном породичних пречица и фамилијарног протежирања. Улазак у клан Марковића и лично пријатељство са Иваном Стамболићем, такође на свој начин егзистенцијално несрећним човеком, Милошевићу је отворило сва врата политичког успона и реализовање воље за моћ.

Способност за глуму, нарочито за лагање, врло је рано развио. Изразио индивидуалиста у политици, научио је и како да се претвара да је заинтересован за групне напоре и колективне резултате. Још као студент је знао да масно лаже и право у очи гледа онога кога лаже. Лично сам се уверио колико је савршенство Милошевић достигао као лажов, колико је крут у опхођењу и наступању, без елементарне духовитости и са веома израженом сујетом. Таланат за сплеткарење, у коме је Милошевић сигурно ненадмашан, доносио је неслућене резултате и представља његов основни политички капитал.

Црногорски билтен

● Да у односу на питање улоге Слободана Милошевића направимо малу дигресију. Како гледате на процес Аниму Вишњићу?

Осудили су Анима Вишњића на пет месеци затвора. Осудили га летос, осудили га лопови, Мило Ђукановић и будалетина Момир Булатовић. Читам у новинама како је било смешно то суђење. Све по хитном поступку. Много се журило тој разбојничкој банди која влада Црном Гором. А једва су успели да пронађу довољно поквареног судију да уопште прихвати да води тај процес. Нико није хтео да се замара било каквим доказима и криминалним активностима председника Владе. Сви предлози одбране глатко су одбијени. То ми делује нешто познато. И док је Вишњић био под високом температуром то за председника Већа није био довољан разлог да се наставак расправе бар за један дан одложи. Добио човек јасан налог и гледа да га што пре изврши.

Мило Ђукановић се Богом закleo Аниму Вишњићу крајем јула на заседању Народне скупштине Црне Горе,

да ће један од њих двојице отићи у затвор. И пожурio Букановић да тамо стрпа Вишњића не би ли тако предухитрио Божију вољу и олако дату заклетву.

Шта је тиме успео? Само да потврди да у Црној Гори нема правног поретка и независног судства, нити се поштују принципи уставности и законитости.

Букановићу и Булатовићу је мало што су већ тешко опљачкали Црну Гору, они би да је бескрајно пљачкају. А истовремено да је натерају да им се због тога диви и до неба им се захваљује.

Суђење Ахиму Вишњићу директно се надовезује на наше летошње противуствано протеривање и представља такође доказ нервозе, панике и очаја.

Режими у Србији и Црној Гори су идентични. Сукоби међу њима су били резултат сучељавања мафијашких интереса. Како су им позиције слабиле, како су им позиције озбиљно уздрмане и пошто им се политички монополи све више љуљају, готово инстинктивно збијају редове. Надвладава их психологија чопора. Панично се боје новог изборног одмеравања снага. Свака демократска власт би их одмах похапсила и извела пред суд због криминала, а не због политике. Власт коју оличавају све мање задржава атрибуте европских облика у до сада познатим типологијама. Класичне аутократије су за њих децја игра. Узоре им је могуће пронаћи само у оријенталном деспотизму. Црна Гора је лоше и неадекватно својевремено дефинисана као еколошка држава. Толико смрада у врховима власти превише је и за клозетску државу и то ону пољску. Ако Момо и Мило, наставе да владају најбоље би је било прогласити мафијашком републиком.

После нашег протеривања из Црне Горе званична власт је скоро три месеца ћутала. Ваљда је очекивала да ће читав скандал убрзо пасти у заборав. На наше обновљено инсистирање да се отвори истрага огласио се лично Момир Булатовић у интервјуу у Подгоричкој "Побједи", нагласивши да је он наредио да будемо протерани. А уз то изјавио да му је част што је Мила Букановића својевремено предложио за председника Владе.

Имаћеш Момире Хашки прилике да Мила Букановића предложиш и за старешину спаваонице у спушкој робижаници.

Српска радикална странка се поноси мушким и одважним држањем Ахима Вишњића пред Подгоричким судом. Он је без сумње већ постао најпопуларнија политичка личност у Црној Гори. Како у односу на њега бедно делују полицијски плаћеници попут Душана Бошковића, Радована

Ахим Вишњић (са краватом) на Шешељевом суђењу

Вукчевића и Славољуба Шошкића из којих је црвена куга покушала створити себи послушни и одани радикалски сурогат. Наравно, безуспешно. Ахиме, соколе, држи се јуначки као и до сада. Народу је одавно јасно да осим тебе буквално нема ко други да преузме власт у Црној Гори и из српске Спарте отпочне стварање Велике Србије.

● Вратимо се Милошевићу да бисмо размотрили његову вештину мешања политичких карата. Изгледа да нико као он није у стању преко ноћи од загрижених политичких непријатеља да направи савезнике и обратно.

Мислим да је посебно интересантан Милошевићев однос са тројицом људи, с обзиром да се данас у јавности шире разне неуверљиве верзије. Реч је о Добрици Ћосићу, Милану Панићу и Вуку Драшковићу.

Сведок сам да је Слободану Милошевићу било веома стало да се Ћосић изабере за председника Југославије и по том питању смо максимално сарађивали. Дакле, Ћосића му нико није наметнуо и њих двојица у то време су били у перфектним односима. Након избора и доласка Милана Панића, Добрица Ћосић је помислио да би могао постати главни и зато је кренуо против Милошевића, али се показало да му није политички дорастао. Направио је много несхватљивих, пацерских грешака. Дозволио је да га Милошевић изложи одијуму јавности за све погрешне потезе које су њих двојица заједно конципирали и реализовали. Рецимо питање Превлаке и договора са Туђманом о цивилизованој размени становништва. И Ћосићеви саветници су углавном били људи старог кова и више су му представљали баласт не-

го што су му могли помоћи да постане озбиљан носилац полуге власти.

Пред изборе крајем 1992. године дошло је до потпуног расцепа између Милошевића и Ћосића, тако да уопште међусобно нису контактирали. Али месец дана после избора на којима су Ћосићеви пулени доживели фијаско, и након што је пропао његов покушај да пораз премости и Панића задржи формирањем "концентрационе владе народног јединства", Ћосић се потпуно приклонио Милошевићу. Тек тада када смо увидели да би нам њихова изненадна спрега могла бити врло опасна, ми радикали смо поднели захтев да се смени председник Републике, због кршења Устава. Доказа смо имали довољно, заиста се ничим није могла оспорити аргументованост и правна ваљаност нашег захтева.

Али, Милошевић је три месеца спречавао да се то питање уопште уврсти у дневни ред Савезне скупштине. Тек када се страшно уплашио наше разјарености поводом његовог прихватања Венс-Овеновог плана и могућности коју смо отворено саопштили да се прикључимо ДЕПОС-овој иницијативи за обарање Шаиновићеве Владе, Милошевић је пристао да се Добрица Ћосић смени. Па је у ту сврху исконструисао свеж аргумент на основу наводно доушничких пријава са Ћосићевог састанка са генералима. Ретко је ко, изузев самог Слободана Милошевића имао шанси да више уради у политичкој сфери а да је мање урадио као што је то случај са Ћосићем.

Сада Ћосић каже да сам "будалетина". А шта је онда он када му се десило да га једна "будалетина" смени с функције за којом је читавог живота жудео, и која је представљала

Милан Панић је био у изванредним односима са Милошевићем

основни смисао комплетности његовог интелектуалног и политичког ангажовања.

• Као и сви диктатори и Милошевић је успешно, бар за сада, манипулисао људима. Сви изманипулисани су му били "на дохват руке" осим бившег савезног премијера Панића. Зашто је Милошевић тог, ваше квалификације су се потврдиле, политичког шарлатана и хошштаплера довео чак из Америке?

Милан Панић је био у изванредно добрим односима са Милошевићем. Својом лажном патриотском реториком у време када је обигравао око "Галенике" како би се са што мање улагања докопао великог богатства, успео је да стекне велико Милошевићево поверење. Где се родила сама идеја да се Панић доведе за председника Савезне Владе, не знам тачно, али знам да се и Ћосић за то толико заинтересовао, да је и само своје прихватање функције председника Републике за њу везивао. Мало се прценио али нема везе. Ћосић је одавно оптерећен месијанском идејом.

Довођењем Панића, Милошевић је хтео са једне стране да одбровољи Американце, показујући им да на кључну функцију лишен идеолошких предрасуда доводи западњачког капиталисту. Али, сигуран сам да му није била ни на крај памети могућност да Американци на једномесечним брифинзима и специјалном обрадом оспособе Панића да одмах крене ђоном на Милошевића. Саму иницијативу да се Панић доведе за председника Савезне владе ми радикали смо прихватили. Али чим сам се са њима упознао и чим смо чули његов програм и састав кабинета били смо против. Милошевић, још увек

мислећи да Панић само игра игру због јавности и да ће му остати одан у згради Савезне скупштине скоро сат времена ме молио, обрађивао, инсистирао да гласамо за избор Панићевог владе како бисмо тако демонстрирали политичко јединство. Категорички сам одбио и Милошевића у чуду оставио. Када смо први пут поднели захтев да се изгласа неповерење Панићевој влади, Милошевић је мислио да Влада треба да се оштро искритикује и да се не смеује. И ту смо се разишли. Тек при другој нашој иницијативи и Милошевић је био свестан да се Панић мора срушити.

Милошевић (други пут)

• Време о коме говорите било је критично за режим Слободана Милошевића. Како се он понашао суочен са могућношћу губитка власти?

Свих тих месеци у Милошевићевим очима гледао сам огроман страх. Он напросто није знао шта да ради. Говорио сам му да мени то није страшно што ће он изгубити власт, него што ће тако бити покопани српски национални интереси.

Социјалистичка партија је малте не била пред распадом. Једно крило се већ и званично отцепило и приклонило Ћосићу, посредством његовог ађутанта Чедомира Мирковића. Многи савезни посланици отворено су исказивали непослушност Милошевићу и пребацивали се у Ћосићев и Панићев табор. Типични примери су Милош Бојовић и Томислав Секулић. Није спољни политички притисак натерао Милошевића да прихвати ванредне изборе, колико његова свест да једино на тај начин може прочистити посланичке клубове своје партије. Такву

ситуацију врло спретно сам искористио да му наметнем варијанту чистог пропорционалног изборног система и убеђен сам да је у томе моја улога била пресудна.

• Од када Вук "ради" за Милошевића, какви су били њихови ранији односи и шта Вуку, као политичару, недостаје?

Неистините су све тврдње бивших сарадника Вука Драшковића да је Драшковић у континуиету био Милошевићева кртица у опозиционим редовима. Они сада оваквим тврдњама своју нечисту савест покушавају опрати. Смео бих се заклети да од 9. децембра 1990. године до 1. јуна 1993. године између Милошевића и Драшковића није било никаквих контаката. Да су били у стварном и отвореном непријатељству, да су један на другога гледали са бескрајном мржњом. Милошевић се много плашио Драшковића, његове емотивности и рационалности, и не ретко непредвидивости. Зато га је са свих страна опкољавало полицијским доушницима и провокаторима, пратио сваки његов корак. Лично сам се уверио да је после сат два Милошевић на свом столу имао скинуту са магнетофонске траке сваку Драшковићеву изговорену реч. Прислушкивао га је на сваком кораку, али то до Драшковићеве свести једноставно није допирало. Драшковић има талента за интриге, али је просто оперисан од сваког осећаја потребе за бар повременом конспирацијом. О свему и свачему он отворено разговара у свом стану, канцеларији, кафани, аутомобилу и преко телефона, и тако унапред све планове противнику открије. Само оно што би спонтано урадио без икакве претходне припреме и договора могао је да изненади Милошевића.

Убеђен сам да никада до тада никога Милошевић није мрзео више него Драшковића. Можда само мене данас интензивније и садржајније мрзи. На нагло приближавање Српском покрету обнове нужда га је натерала. Прво је ту опозициону странку темељито разбио, па јој онда преузео политички програм, да би онда и у савез са Драшковићем ступио. Он не трпи много равноправније партнере и због тога је претходно хтео да Драшковићеву странку темељито ослаби. Какву су непосредну погодбу постигли ускоро ћемо видети. Али ће Драшковић сигурно бити изгиран. Он једноставно не зна како се према Милошевићу мора поставити. Сувише се оптерећује емоцијама, било негативним, било позитивним.

За Слободана Милошевића, Вук Драшковић је веома важан и врло вредан адут пред западним силама, на

који се позива као на веродостојан доказ да је заиста своју политичку оријентацију изменио за 180°, и одрекао се српских националних интереса. Не би ме зато изненадило да Драшковић заиста добије амбасадорско место у Вашингтону, и неколико министарских места у Савезној влади. Али то ће заправо бити његов политички крај.

Што се мене лично тиче био бих најсрећнији да се Вук Драшковић врати на свој програм од пре четири године на идеологију коју је заступао у романима "Пож" и "Молитва". Сада му је Милошевић отворио слободан простор да то може урадити без великих ломова. Убеђен сам да би и читава Драшковићева странка то примила са огромним олакшањем и усхићењем. А удруженим снагама Српске радикалне странке и Српског покрета обнове, Демократске странке и Демократске странке Србије, Милошевићева политичка судбина би била запечаћена. Његов режим би се стропаштао као кула од карата, само када бисмо ми могли да утврдимо бар минимум заједничког програма.

Чиме смо ми српски радикали, ипак највише изненадили и уплашили Слободана Милошевића? Сигурно одбијањем да узмемо министарска места у владама Николе Шаиновића и Радоја Контића. Тада му је тек било јасно колико смо тврди орах и каква је наша политичка концепција срачуната са постизањем резултата на дугу стазу. Тада је Милошевић у пуном смислу речи постао свестан наше политичке и моралне снаге.

Косметски синдром

• Да ли ће Милошевић пасти тамо где је све почело, на косовском питању.

Све чешће се у јавности чује закључак да је захваљујући косовским Србима Слободан Милошевић дошао на власт и да ће га они и оборити са власти због изневерених народних надања. Уосталом, Косовци на примеру Милошевићеве издаје Републике Српске и не могу а да се не запитају шта ли њих чека у блиској будућности. Разочарање учинком социјалистичке власти је огромно. Незадовољство и немири су у сталном порасту. Идол је срушен у срцима људи, а Социјалистичка партија се налази у великој унутрашњој конфузији и трвењима неспособних и недораслих каријериста. Пробудили су се и стари национални активисти и предводници народног покрета са краја осамдесетих година. Није лоше што је до тога дошло. Српски радикали су одмах сложено прионули на потписивање њихове петиције али све ће то бити малог домета. Људи попут Косте Булатовића и Мирослава Шолевића

историјски су потрошени и не могу бити креатори нове прихватљиве опције. Уосталом, обојица су се већ фатално политички компромитовали. Коста Булатовић је неколико година био високи функционер Српског покрета обнове, а Мирослав Шолевић, Нове Демократије – покрета за Србију, која је својевремено формирана на исти начин са идентичним мотивима као Савез комуниста покрет за Југославију. Ни на нове методе политичке борбе нису у стању да се привикну. Након Милошевићевог обрачуна са Иваном Стамболићем, служба Државне безбедности Србије је буквално дириговала свим процесима везаним за тзв. догађање народа, тако да су наводни лидери били само пуки оперативци који су своје мишљење добијали из Београда. Отуда права поплава комунистичких фраза и титоистичких заклетви у ондашњим њиховим вербалним наступима. И све демонстрације по Војводини инспирисала је, подстрекивала и координисала србијанска тајна полиција. Лично сам сведок свега тога јер сам се у самом старту укључио у организовање првих демонстрација у Новом Саду. Исто вече на новосадској телевизији уз Матију Бећковића проглашен сам за главног колотоу и даље свих осталих протеста. У све то ме је укључила Ранка Чичак, тадашња продужена рука Борисава Јовића и удбашког функционера Славковића. На страну што је Шолевић напустио Косово и Метохију а да за то никаве стварне потребе није било. Како би он сада могао да предводи масе а да нема режимску потпору. Да неко други не осмишљава све његове политичке активности. Чим је први потез 1989. године направио на своју руку одмах је потиснут из првог плана и одбачен. Како би се снашао без неограничених финансијских средстава са отворених рачуна, који су му некада стајали на располагању. Не, он није у стању да буде озбиљан противник режима јер нема смелости да на своја плећа преузме крупан егзистенцијални ризик а камо ли да жртвује угодну малограђанску ситуираност. Оглашаваће се он ту и тамо, у некој телевизијској емисији или новинском интервјуу, и никада више неће представљати крупну политичку фигуру. Српски народ на Косову и Метохији изнедриће нове вође, дорасле новим историјским искушењима. Тај процес је већ видљив, опипљив и ускоро ће бити у пуном замаху.

Српско незадовољство на Косову и Метохији годинама се таложило, да би ових дана прокључало јер је народ на ивици очаја. Паралелна шиптарска држава, све озбиљније функционише док је социјалистичка власт

упала у беспуће корупционашких и пљачкашких афера, летаргију бездејности и учмалост морала и интелектуалне декаденције. Челници режима у Београду већ су зазвонили на узбуну и старим зарђалим инструментима агитпроповске идеолошке офанзиве кренули у поновно освајање душе и срца угњетених Срба, у постојбини српске државности. И хорук Савез бораца Косово Поље тражи да се Слободану Милошевићу додели орден победе. До њихових закречених мозгова не може допрети свест да Савезна Република Југославија још није установила никаква одликовања. Полтронство и поданички менталитет загрејали су се до усијања, али гле чуда, у народу ни трага од оне некадашње суфорије која је редовно пратила сличне иницијативе. Само презриво ћутање или отворени подсмех.

Српски радикали су већ одавно тражили да Народна скупштина расправља о ситуацији на Косову и Метохији. Наш посланик Јоргованка Табаковић из Приштине веома аргументовано и убедљиво је пледирала да се отвори расправа о том питању. Али скупштинска већина је то одбила. За који дан Јоргованка Табаковић ће изаћи са новом иницијативом, а то

Ибрахим Ругова – вођа паралелне шиптарске власти

смо уосталом и обећали косовским и метохијским Србима током наше пролећне турнеје.

Социјалисти за пет година несметане владавине готово ни један проблем нису успели да реше. Само су међусобно завадили народ, поделили га на дошљаке и староседеоце. Косово им служи као полигон за разне нелегалне трговине и трансакције са

Шингарима, а Срба се сете само када воде предизборну кампању. Сва јавна обећања су изневерена, све дате речи погажене. Исељавање Срба није заустављено. Од обећаних 100.000 насељеника није било готово ништа. Фабрике су уништене, а много опреме већ припремљено за убрзану евакуацију. Ми радикали смо одавно прокламовали веома јасан, убедљив и прецизан програм за решавање косовско метохијског проблема. Он не тражи толико улагања колико инсистира на прецизности и одговорности. Овде нема потребе да га у целости елаборишем подсетићу само на три основне тачке.

1. Доношење закона о држављанству како би се дефинитивно могло пребројати колико заиста у нашој земљи има становника, колико је Шингара наших држављана а колико оних који су страни држављани или апатриди. А у складу са тим јасно разграничити која права имају припадници националних мањина, а која општа грађанска права страни држављани док бораве у нашој земљи и услови који су тог боравка.

2. Правно дефинисати вишедеценијски геноцид над српским народом на Косову и Метохији, а онда санкционисати уклањање правних последица тог геноцида ревизијом свих правних аката и укупне нормативне регулативе од 6. априла 1941. године.

3. Хитан повраћај помплетне имовине Срба и Српске православне цркве тако што би се њихово раније одузимање прогласило последицом окупације и геноцидним актом, па тако избегла примена правног принципа застарелости. У складу са тим иду онда и све остале мере које смо у програму таксативно набројали. То је једини начин да сачунамо и коначно обезбедимо српски суверенитет на овом виталном делу наше отаџбине.

Трансформација друштвене својине

• Изгледа да Милошевић никада није ни имао озбиљну намеру да обнови капиталистичку привреду и спроведе приватизацију. Али је за јавност представљало велико изненађење да му је Зоран Ђинђић помогао да заустави процес трансформације друштвене својине.

По питању заустављања приватизације Слободан Милошевић је најефикасније насамарио Зорана Ђинђића. Ђинђић је рачунао да његов законски пројекат неће проћи, као што је пропало све друго што је опозиција износила пред социјалистичку посланичку већину. Колико сам ја верзиран намера му је била да се отвори расправа о дотадашњем процесу приватизације, и темељито искритикују све грешке и промашаји Соција-

листичке партије. Међутим, Милошевић је за трен прихватио чак и уз битне корекције Ђинђићев закон, и док се Ђинђић освестио, док се ослободио почетног samozадовољства што је ипак успео да нешто прогута у Народној скупштини, постао је главни кривац за заустављање приватизације па чак и ретроактивно њено подвођење под интересе челника режима. Нама радикалима се тако нешто није могло десити. Одлучно смо 1993. године зауставили и много бенигнији покушај социјалиста да се приватизација прикочи без дирања у оно што је већ приватизовано по ранијим прописима. Милошевића смо ту за срце ујели и само по том питању нас је уопште и поменуо у познатом предизборном разговору са главним уредницима београдских редакција. Нема сумње да је метод приватизације који је примењен у нашој земљи био крајње лош. Ми српски радикали смо на то непрекидно указивали. Захтевали смо да се претходно сва друштвена својина правно дефинише као државна, што је у суштини увек и била, па да се онда приступи њеној продаји искључиво путем јавне лицитације или трампом за државне дугове. Многи нису ни разумели озбиљност нашег захтева а у еуфорији која је настајала у врховима власти, када су познати комунистички идеолози преко ноћи постајали баснословно богати капиталисти, није било шанси да нашу идеју наметнемо као примарну, иако је несумњиво најрационалнија. Шта је било је. Каква год да је приватизација обављена, ако је била по прописима без обзира колико су објективно лоши ти прописи, није се смело ретроактивно применом закона дирати у правну сигурност грађана која је основна претпоставка непостојања модерног правног поретка. Овако се на велика врата враћа друштвена својина која нас је економски и упропастила. Прошле године је укупно 400 предузећа приватизовано, и сада се очекује да она опет буду друштвена. Новине су пуне примера предузећа која су била 100% приватизована да би садашњом реализацијом удео приватног сектора се свео на 4-5%. Бесмислено је да прошлогодишња хиперинфлација буде оправдање за ревалоризацију откупљеног друштвеног капитала јер би онда на исти начин требало ревалоризовати плате, пензије, порезе итд. А ко је уопште крив за хиперинфлацију? Држава, режим а не новопечени акционари. Ипак, најбоље од свега је што ће на вољу социјалистима бити препуштено да процењују где треба а где не треба вршити ревалоризацију. А тамо где формално не буде обновљена друштвена својина у неким већим предузећима, ревалоризацијом ће се тако уситнити деоничарства запо-

слених да ће то заправо значити обнављање самоуправљачких структура и свих модела манипулација комунистичког периода. Режим сада има слободу одлучивања код преиспитивања свих пословних трансакција које датирају још из времена Анте Марковића па на овамо.

И правоснажне судске пресуде се доводе у питање ако су регулисале принудна поравнања или окончавање стечајни поступак. И сви у међувремену склопљени купопродајни уговори доводе се у питање, а отварају неслушене могућности за нове корупционашке афере у овом правничком галиматијасу.

Док постоји режим који је спреман да ретроактивно мења правни статус основних привредних субјеката, против њихове воље, не можемо ни сањати да ћемо заинтересовати стране инвеститоре да улажу у нашу привреду. А мафијашки ће много брже све привредне токове узети под своју контролу. Уместо да Зоран Ђинђић призна своју грешку и непромишљеност, па заједно са другим опозиционим странкама изналази могућност да се грешка што пре исправи, он као тврдоглаво дете настоји до краја да је оправда. Није сама приватизација по себи претворена у плачку, него су то представљале пословне трансакције са благословом режимских моћника.

Милошевић кроји капе

• Колико су Милошевићеви прсти умешани у унутрашња превирања у Српском покрету обнове и Демократској странци?

Нашим сукобом око Венс-Овеновог плана Милошевићу је дефинитивно било јасно да предстоји жестоки политички обрачун радикала и социјалиста. Зато је одмах предузео опсежне припреме. Како му није успело да ме у јавности компромитује лансирањем измишљотина да сам Хрват покренуо је суптилну медијску дискриминацију Српске радикалне странке а паралелно са тим и препарацију других сегмената опозиције. Спремао се на дефинитивно рушење Драгољуба Мићуновића и Вука Драшковића. Драшковић и Мићуновић су сметали и Слободану Милошевићу и седим главама из Српске академије наука и уметности. Ови други су формирали Демократски покрет Србије да би сву опозицију након што је мукотрпни посао изградње страначке инфраструктуре приведен крају, подвели под своју контролу и да би вештим потезима неутралисали Драшковића и Мићуновића, јер се нису уклапали у њихову концепцију, нису их могли сасвим контролисати. А посебно им је сметала њихова непредвидљивост и рушење деценијама изграђиване

Компромитовао ДЕПОС – прави човек на правом месту

дисидентске хијерархијске структуре.

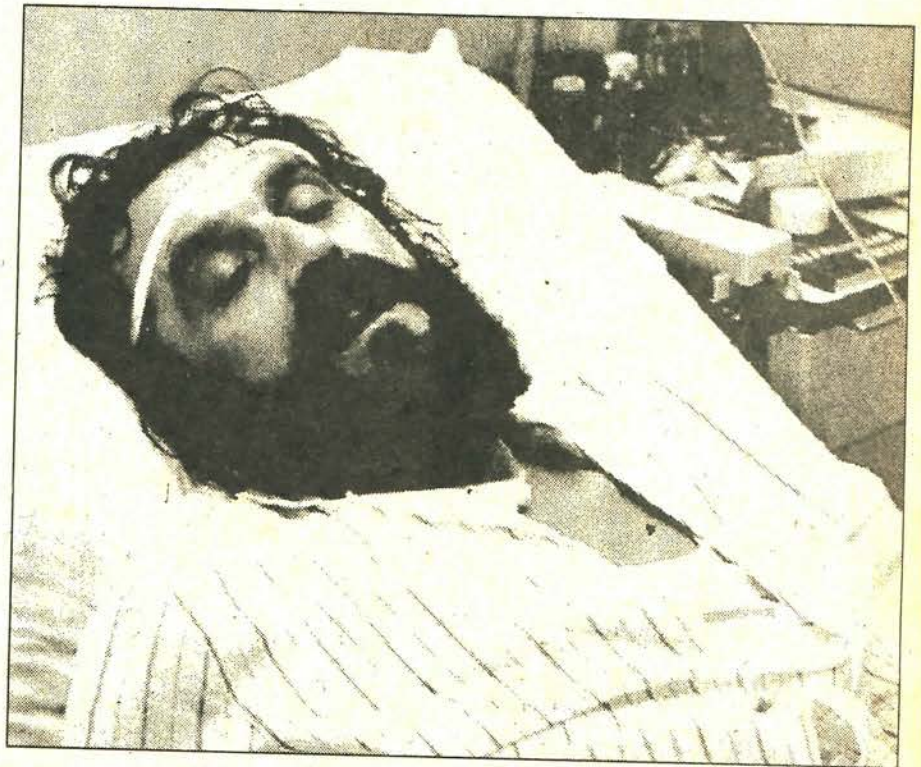
Пројекат ДЕПОС је пропао пре него што се и развио. А главну компромитацију му је представљало подржавање Милана Панића на председничким изборима. Милошевић је много систематичније кренуо у реализацију своје замисли. Ангажовао је све политичке кртице у Српском покрету обнове и Демократској странци. Многи људи који су учествовали у овим разрачунавањима вероватно ни до данас нису свесни полицијске уплетености. Толико су развијени сублилни механизми манипулације. Ја сам благовремено све то сазнао и обавестио јавност на једној од конференција за штампу, наравно не износећи детаље о изворима информисања.

Процес је прво кренуо у Српском покрету обнове где је и незадовољство чланства и страначких функционера било највеће. Ракитићева група је још у мају почела да се одваја, и то је мотивисало Драшковића да на брзину склепа нова нормативна акта ДЕПОС-а како би бар донекле задржао контролу над посланицима с обзиром да се Демократски покрет Србије већ увелико распао и практично престао да постоји. Када је био на минимуму популарности Драшковићу као поручено долази хапшење и полицијско премлаћивање. Мученичка харизма му је битно поправила позицију у сопственој странци и он је доста успешно елиминисао већину дисидената. У томе су му помогли и ванредни избори да почисти посланичку групу у Републичкој скупштини. Ракитић је имао доста моралних обзира па је стрпљиво сачекао да Драшковић изађе из затвора, опорави се и проведе предизборну кампању, па се тек онда формално издвојио из странке. Уз то је имао правног основа да задржи посла-

ничке мандате у Савезној скупштини. Одмах по одвајању од Српског покрета обнове, Ракитићева група је блиско сарађивала са социјалистима. Тако су спречили да представник Српске радикалне странке буде председник Анкетног одбора, који је испитивао пословање Народне банке Југославије и пословних банака. Захваљујући Страхини Кастратовићу социјалисти су на то место наметнули оног моралног никоговића Вукашина Јокановића који је успешно заташкавао учешће челника режима у најкрупнијим финансијским аферама, у недоглед пролонгирао доношење извештаја Већу грађана, па је за награду постао Савезни министар

унутрашњих послова. Једанаест Ракитићевих посланика је социјалисте подржавало у свим важним гласањима, па чак и да се Драшко Марковић удаљи са заседања након што је полио водом Радомана Божовића. Нико из ове групе није хтео да потпише нашу поновљену иницијативу за Божовићево смењивање. Међутим, од почетка ове године социјалисти су убрзано обрађивали Вука Драшковића. Прво су му растурили странку, а онда су га довели у ситуацију да буквално нема куд него у њихов загрљај. Милошевићу је Драшковић најважнији због тога што рачуна да ће преко њега најлакше продрети у америчку орбиту и да му је то уопште најприкладнија легитимација пред западним силама. О детаљима комплетне Милошевићеве и Драшковићеве трговине накнадно ћемо сазнати, а као прва жртва пали су Ракитићеве посланици, мада су им претходно социјалисти једнодушно изгласали останак у скупштинским клупама.

Много отворенија је и ефикаснија била режимска подршка и охрабривање Зорана Ђинђића да се обрачуна са Драгољубом Мићуновићем. И у предизборној кампањи Ђинђић је уживао многе привилегије па се толико осилио да се већ видео у улози председника владе Србије. Његова највећа грешка је била у томе што је мислио да ће га Милошевић искрено прихватити као самосталног и равноправног партнера. Чим је срушио Мићуновића и почео да се јогуни у односима са социјалистима, Ђинђић се одједном нашао на удару и редом

Мученичка харизма му је поправила позиције у сопственој странци

почео да губи, поготово медијске привилегије. И данас је окружен групом полицијских доушника и никада не зна када ће му ко забести нож у леђа. Социјалисти вероватно имају циљ да га сломе до следећих избора и посебно чачкају по неким финансијским аферама које би за Ђинђића могле бити политички врло непријатне.

Милошевић је ипак схватио да му од млађе и амбициознијег Ђинђића прети много већа опасност него од матураог Мићуновића, па јавно показује да се покајао што је својевремено у њиховом међусобном обрачуна подржао еуфоричног јуношу. Сада је Мићуновић поново миљеник режима и јавни медији под контролом социјалиста широм му отварају врата. Остаје нам да видимо какав ће бити расплет, али ми се чини да Ђинђић нема много шанси, првенствено због тога што је већ велики страх показао. А структура страначка му ни приближно није онако чврста као код српских радикала.

Време плоч

• Предлажемо да направимо још једну дигресију и да се вратимо у осамдесете и ране деведесете године, да би разјаснили ово што се сада дешава. Да ли је српски режим још у то време заузео "гард" против вас?

У предвечерје увођења вишестраначког система и слома комунистичког поретка на седници Председништва Србије сам фиксиран као главна опасност по постојећу власт, и о томе ми је касније када су односи отоплили Михаљ Кертес отворено причао. Имали су пред собом неколико показатеља због којих је њихов страх био реалан и убедљив. Знали су како сам се упорно и бескомпромисно борио својевремено у Сарајеву против ондашње владајуће босанско-херцеговачке булументе, када се нико други на тако оворени сукоб није усуђивао.

Ни осудом на дугогодишњу робију нису ме могли сломити. По изласку из затвора тако "дрско и безобразно" сам убојитим памфлетима вијао Станета Доланца, Бранка Микулића и Хамдију Поздерца док су били на врхунцу моћи. Многи су и од мојих тадашњих пријатеља били убеђени да после сваког од таквих текстова идем директно у затвор. А ја сам свесно и намерно изазивао, знајући да сваки процес и прибегавање судској репресији њих политички руши. Милошевићев режим ми је и седам књига забранио, намонтираним процесима у Окружном суду у Београду.

Службу Државне безбедности сам избезумљивао својим изазовима и провокативним понашањем, спретним сакривањем тек одштампаних

књига са антирежимском садржином и навикнутошћу са конспиративне методе припремања јавних удара на режимске челнике. Три године ми нису давали пасош, а када сам га напоскон пресудом Савезног суда добио, отишао сам на турнеју 1989. године по Канади, Америци, Аустралији и Западној Европи, у току које сам одржао укупно 97 предавања српским емигрантима. Одушевљено су ме примили и постигао сам успех као нико други од интелектуалаца из Отаџбине, ни пре ни после. Вештину обраћања већој групи људи стекао сам као универзитетски наставник тако што никада своја предавања нисам написао. И што сам се трудио да увек будем систематичан, јасан и прецизан. У политици је такав начин говора веома значајан.

Спонтаном вољом масе избио сам на чело првих антикомунистичких демонстрација у Београду 31. јануара 1990. године. Људи су ме готово инстинктивно следили јер никада нисам губио присебност, и у тренуцима највећих изазова најделикатнијим и најопаснијим ситуацијама резонувао сам хладне главе. Нисам дозвољавао да ме емоције понесу.

Српски слободарски покрет је једна од ретких политичких старнака чији настанак и развој полиција није контролисала. На примеру учешћа у организовању демонстрација у Војводини 1988. године, уверили су се у извесне моје организаторске способности. Све су то разлози што су ме се већ у старту бојали и настојали спречити формирање наше странке или бар блокадом у медијима маргинализовати партију за чији оснивачки конгрес нисмо успели изнајмити ни једну салу у Београду, па смо га држали у мојој дневној соби.

Брзом интервенцијом смо у марту 1990. године спречили политичко уништење Вука Драшковића које је покушала полиција уз помоћ својих доушника у Српској народној обнови. Када су схватили да су великом медијском помпом и систематским нападом од Драшковића створили крупну медијску фигуру. Када смо се разишли са Драшковићем режимска штампа је по налогу државног врха исмевала нашу странку, приказивала је као неозбиљну и безначајну. Чак су измишљали и моје смењивање. Наш одговор је био крајње пркосан и обезбедио је пробој медијске блокаде, када смо променили назив странке у Српски четнички покрет. Али онда су одбили нашу регистрацију под изговором да вређамо "јавни морал". И упркос забрани странка је организационо јачала и омасовљавала се. Управо смо шок методом деловања стицали све више присталица. Туђман је победио у Хрватској, Словенија се убрзано осамостаљивала. Већ је народу било јасно да Југосла-

вија не може опстати. Ми смо успева-ли да јасно формулишемо оно чему је српски народ тежио. А правили смо бенигне инциденте који су изазивали медијску пажњу, и никога нису угрожавали. Само једном се десило да један од учесника наше политичке акције разбијања реформског скупа у Дому омладине, фото апаратом разбије главу Мирку Ковачу. То нисам успео предвидети нити спречити, али сам зато јавно преузео кривицу и спремност да за то одговорам. Ковач се вероватно није усудио да тужи, јер у народу није било саосећања за његову разбијену главу.

Разбијање македонске комунистичке плоче на српском манастиру "Свети Прохор Пчињски" извели смо беспрекорно. Држали смо и већи број масовних скупова.

Нервоза Милошевићевог режима била је толика да су ме крајем септембра стрпали у затвор 15 дана, због врло успешног уписивања добровољаца за одлазак у Книн и потписивања захтева да се "Кућа цвећа" пресели из Београда. Када су ме пустили из Падинске Скеле после сам три дана су ме опет ухапсили и послали на издржавање 45 дана затвора због демонстрација на којима уопште нисам учествовао. Противзаконито су ме отпустили после 23 дана, након што су ме моје страначке колеге као група грађана кандидовале за председника Републике. То кроз шта смо ми прошли те 1990. године ни једна друга странка сигурно не би издржала.

Након председничких избора честитао сам Милошевићу победу, и због тога су ме многи у опозицији осуђивали. Прво, то је био основни грађански ред јер сам му био противкандидат.

Друго, несумњиво је да се у Милошевићевој победи манифестовала тадашња оптимална воља народа.

Треће, заборавља се да је и текст моје честитке углавном садржао протест што наша странка није регистрована. Истина, државна телевизија и "Политика" те делове честитке нису објавили, али јесу неки други листови рецимо "Новости".

Сва збивања 1991. године детаљно сам изложио и објаснио Мирјани Божић у књизи "Гуја у недрима". Сарадња са режимом је почела у априлу те године, када смо упутили прве добровољце у Српску Славонију. Све то је претходило сусрету са Милошевићем и до практичног приближавања је дошло након његове промене политичких ставова, а не моје.

Куда плови овај брод?

• Парламент, и савезни и републички, контролише диктатор Милошевић. Земља се распродаје, крими-

налци владају државом, очекују се социјална превирања а ви се налазите у затвору. Куда плови овај брод?

– Слободан Милошевић је извршио прикривени државни удар тако што је мајоризацијом и поткупљивањем отпадака из опозиционих политичких ставова скупштинама наметнуо пословник с рестриктивним одредбама, како би посланике уопште спречио да говоре. Елементи државног удара, пре свега, постоје у чињеници да социјалисти спречавају примену Изборног закона по коме престаје посланички мандат посланицима који више нису чланови политичке странке на чијој листи су изабрани.

Уосталом, у време заседања у Савезној скупштини има више полицајаца него посланика.

Ми данас у Савезној Републици Југославији уопште немамо парламент у правом смислу речи.

Социјалисти се јавно хвале како после могу хапшења Скупштина ради ефикасно и усваја много закона. Па, да би те законе усвојили, скупштина им није ни потребна. Могли су их једноставно декретима прокламовати. Нема никакве разлике између аутократске владавине декретима и владавине уз помоћ Савезне скупштине чија структура није регуларна, чији сви чланови немају законом прописани легитимитет.

И свако толерисање скрштених руку онога што се дешава у Савезној скупштини својеврсни је злочин. Готово да нема ни једног опозиционог посланика који није крајње брутално провоциран, ометан и понижаван док се налазио за говорницом Већа

грађана. А кад се томе покушало супротставити регуларним скупштинским иницијативама, социјалисти прекрше закон и одбијају да се то уврсти у дневни ред. Зато нам осим пљувања и поливања Радомана Божовића ниједно друго средство није преостало. Што се мене тиче, нове количине пљувачке савесно акумулишем.

Милошевић је покушао да имитира Јељцима у обрачуна са Парламентом, али ми радикали нисмо направили ону грешку коју је починио Александар Руцкој, па да Милошевићу пружимо алиби за крвави обрачун са политичким противницима.

Режим социјалистичке партије је постигао катастрофалне резултате на свим пољима деловања. Државом оворено владају највећи криминалци. Ни једна пљачкашка или корупционашка афера није расветљена. Све се врло ефикасно заташкава. Економија је већ уништена. Аврамовићев програм је на издисају јер није ни могао успети док се не уклоне с власти они који су директни кривци за претходно стање и постизање светског рекорда у висини инфлације.

Социјалисти заправо и немају никакав политички концепт. Заробљеници су застареле и пропале идеологије, српски национализам нису искрено прихватили ни кад су највише с њим као с барјаком махали, па буквално владају од данас до сутра. Сваки дан више на власти за њих је успех. Шта ће с нама свима бити баш их брига. Кад виде да брод дефинитивно тоне, настаће јурњава према граничним прелазима. Они су своје рачуне у страним банкама одавно по-

пунили огромним количинама деви-за опљачканим од бедног и преваре-ног народа.

Што се мене тиче, ухапшен сам зато што сам јавно најуспешније раскринкавао сваки Милошевићев издајнички потез и зато да би се благовремено запласили други који би се евентуално усудили да му пруже отпор.

Издајом Републике Српске Милошевић је дефинитивно покопао и последњи патриотски ореол с којим је обезбеђивао подршку српског народа. Преостала му је још једино владавина страха и он сигурно неће бирати средства само да пролонгира дефинитивни крах свог режима.

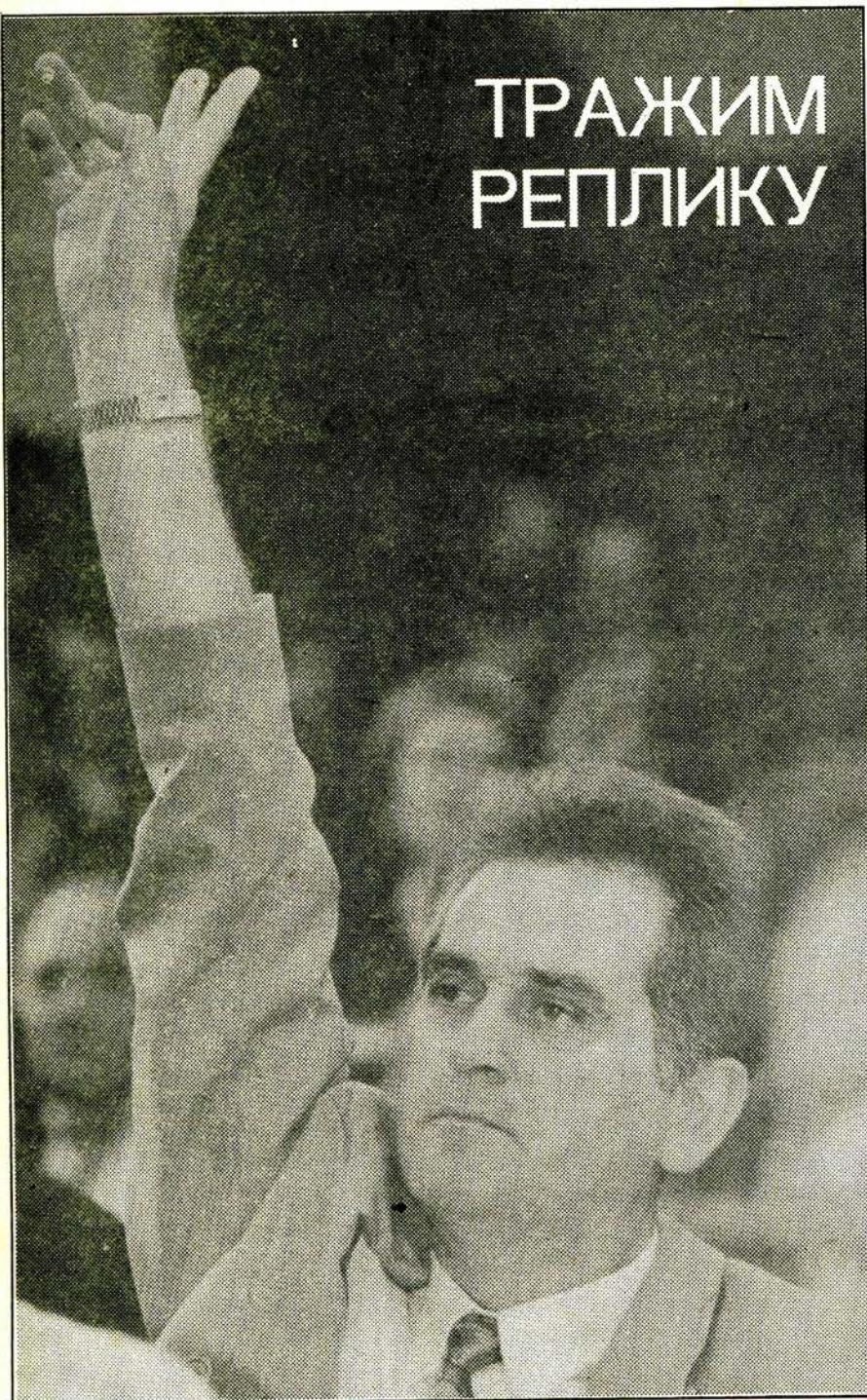
Слободан Милошевић ће сигурно издати и Српску Крајину. План је већ детаљно сачињени сва садашња дипломатска игарија треба само да замаже очи народу. Милошевић ће издати и Косово и Метохију, Рашку област и баргзв. Панонију у Војводини. Пристаће и на одвајање Србије од Црне Горе. Тај модерни српски Калигула у стању је да Србију сведе и на Аду Циганлију само под условом да он остане на власти.

Али, то није једини разлог због кога сам ухапшен. Милошевић је свестан да је Српска радикална странка заправо једина права опозициона партија данас, да само ми, српски радикали, знамо како се може Милошевић оборити и земља извући из политичке, економске и социјалне кризе.

Разговарали:
Љиљана Мијоковић
Синиша Аксентијевић

ТРАЖИМ РЕПЛИКУ

какву аргументацију, зато што је он човек који је највише задужио Косово и Метохију, припојио Косово и Метохију Србији, па када је завршио тај велики ослободилачки посао, оставио је на Косову и Метохији своје пијане.

И, само да одговорим господину Анђелковићу. На жалост, господине Анђелковићу ви се у овој Скупштини служите само са два падежа. О томе

Зоран Анђелковић Баки –
Експерт за три падежа

би требало да поведете рачуна, да нас не доводите у смех. И знате још, чини ми се, за село Падеж код Крушевца. То су вам три падежа. Пронађите још нешто да би попунили до броја седам. Хвала.

МИЛОРАД ВУЧЕЛИЋ а појединим посланицима а нарочито Томи Николићу наравно једини је аргумент, који јесте и јесте – прљав језик.

Милорад Вучелић – Где тура језик?

РОДУ О ЈЕЗИКУ

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ: Користим ово право и на реплику, господине председниче, заборавили сте да сте ме јуче дискриминисали у пет сати, одузели сте ми право на реплику. Бакија хоћемо да слушамо, после њега увек има шта паметно да се каже.

ПРЕДСЕДНИК: Има реч народни посланик Зоран Анђелковић, реплика.

ЗОРАН АНЂЕЛКОВИЋ: Поштовани председниче, нисам био пре подне ту, а изгледа да су ме доста помиња-

ли. Али, без мог присуства опозиција је дискутовала цело пре подне, у ствари Тома Николић и усвојили сте један члан.

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ: То је замена теза, то је извртање чињеница, и то је извртање поступка и због тога вам је потребно да ваше ставове овде заступа искључиво Баки, зато што је он најнеписменији од свих вас, зато што њему ништа није тешко да отрпи, зато што он уопште нема ни-

Једноставно, они мисле да тим језиком могу упрљати сваку ствар о којој се у Србији разговара и прича. то је само делом тачно. Само је забора- вио да тај прљави језик ипак остаје код свог власника и да о њему нај- више говори.

ПРЕДСЕДНИК: Имамо две репли- ке, народни посланик Томислав Ни- колић, па затим Љуба Илкић.

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам оптужен за неки вербализам у овој Скупштини а моја ће реплика бити

врло кратка. Већ сам једном рекао шта мислим о овом господину и да ли је уопште за мене ниво да му одговорам. Господине Вучелићу према мојим информацијама са естраде мој језик се налази у српским устима а ви ваш турате где му није место. (Смех, пред- седник звоном опомиње за ред.)

ПРЕДСЕДНИК: Народни посланик Милорад Вучелић,... молим народне посланике за пристојност.

МИЛОРАД ВУЧЕЛИЋ: Морам да кажем да би на ову врсту вулгарно-

сти и баналности, довитљивости мо- гао да одговорим на разне начине. Могао бих на пример да кажем госпо- дину Николићу да он има заиста пречих кревета, да у њих завирује од мога, и могао бих заиста... (Смех, председник звоном опомиње на ред)... молим вас, да има он далеко, далеко себи најближих кревата у које би тре- бало да завирује и води рачуна него да стално прави неке паралелне по- лицијске досијее.

ЗОНА сумРАКА

- Електрошокови ЕПС-а
- Човић опет лаже
- Бугарске свеће у моди

Прве зимске хладноће пружиле су још један доказ о неспособности и не- спремности социјалистичких вла- стодржаца да решавају проблеме гра- да какав је Београд. Планска, неплан- ска, хаваријска искључења струје по- стала су још једна мора Београђана, а мрак је и буквално постао обележје времена у коме живимо.

Иако бораве у добро загрејаним кабинетима и становима, одговорни за мрак су веома хладнокрвни. Ресор- ни министар и челници јавног преду- зећа електропривреде Србије, све за- служни социјалисти, не помишљају на оставке. У јавним наступима они уверавају да кривица није њихова, да је струја која се извози, у ствари, враћање позајмица, а да је једини кри- вац за искључења народ који жели осветљене и топле станове. Овде ва- ља подсетити да су сви грађани дужни да под претњом новчане казне плаћају "одокативно" одређене акон- тације, без обзира да ли електричне енергије има или нема. Већ виђено, типичан комунистички метод ком- биновања пљачке и малтретирања народа.

У овом београдском мраку, пажњу привлачи улога коју је за себе одабрао градоначелник мр Небојша Човић. Процинивши да је то погодна прилика за убијање политичких поена за себе, кренуо је у лажну борбу за заштиту грађана. Медији под режимском кон- тролом, а и независни, пратили су Човићев поход на електропривреду Србије. Новине су врвеле од наслова: "Човић оштро упозорава ЕПС", "Човић обећава да нема искључења", итд. Чак је, као пример посебне жртве градо- начелника, јавност обавештена да је

пре краја напустио концепт да би отишао у ЕПС да укључи струју. То што од ових обећања није било ништа, што су искључења наставље- на, то за "енергичног градоначелни- ка" није важно. Важно је створити утисак код грађана да неко брине о њима, вештим коришћењем медија.

Небојша Човић – "шарене лаже" неспособног градоначелника

Међутим, Београђанима је јасно да би било много боље да није те "бри- ге". Све Човићеве акције завршавале су се поразно по Београд. Од најављивања борбе против криминала, кри- минал је у порасту. Човићева акција против продаје шверцоване робе по улицама завршена је тако што исти људи продају исту робу на истим ме- стима, само што сада шверцери плаћају рекет градској Влади. Брига за културно благо резултирала је

На срећу Београда ову акцију разо- тркила је и онемогућила одборничка група Српске радикалне странке у Скупштини града, тако да је градска Влада морала да одустане од потписа- ног уговора са странцима а била је обавезана да у истом циљу распише јавни конкурс. У београдском мраку сада се ишчекује нови усрећитељски потез господина Човића, а на бео- градским бувљацима бугарске свеће су најтраженији артикал.

Мирослав Васиљевић

ОПЕЛО ЗА ПРАВДУ

● Пензионисани поп режимска тужи-баба

Свако машта о ономе што нема. Тако и ми добисмо "Палату правде", иначе званично Први општински суд у Београду. Народ, шерет један, прихватио зезанцију да је она зградурина уз железничку пругу палата по којој вршља правда па је и он зове "Палата правде".

Прошлог петка, 9. XII. ове године, ушетах и ја у поменути палату. Сам и добровољно. Бејаш пријатно изненађен: све невин и недужан до невиног и недужног. Просто да сам себи дођеш као криминалац – или бар свађалица – кад се нађеш у том окружењу. Кога год да погледаш, заклео би се да је баш он у праву.

Осим адвоката, наравно. Они нису никад у праву: ако изгубиш парницу – изгубио си је због лошег адвоката. Ако добијеш, добио си је "јер је правда тријумфовала!"

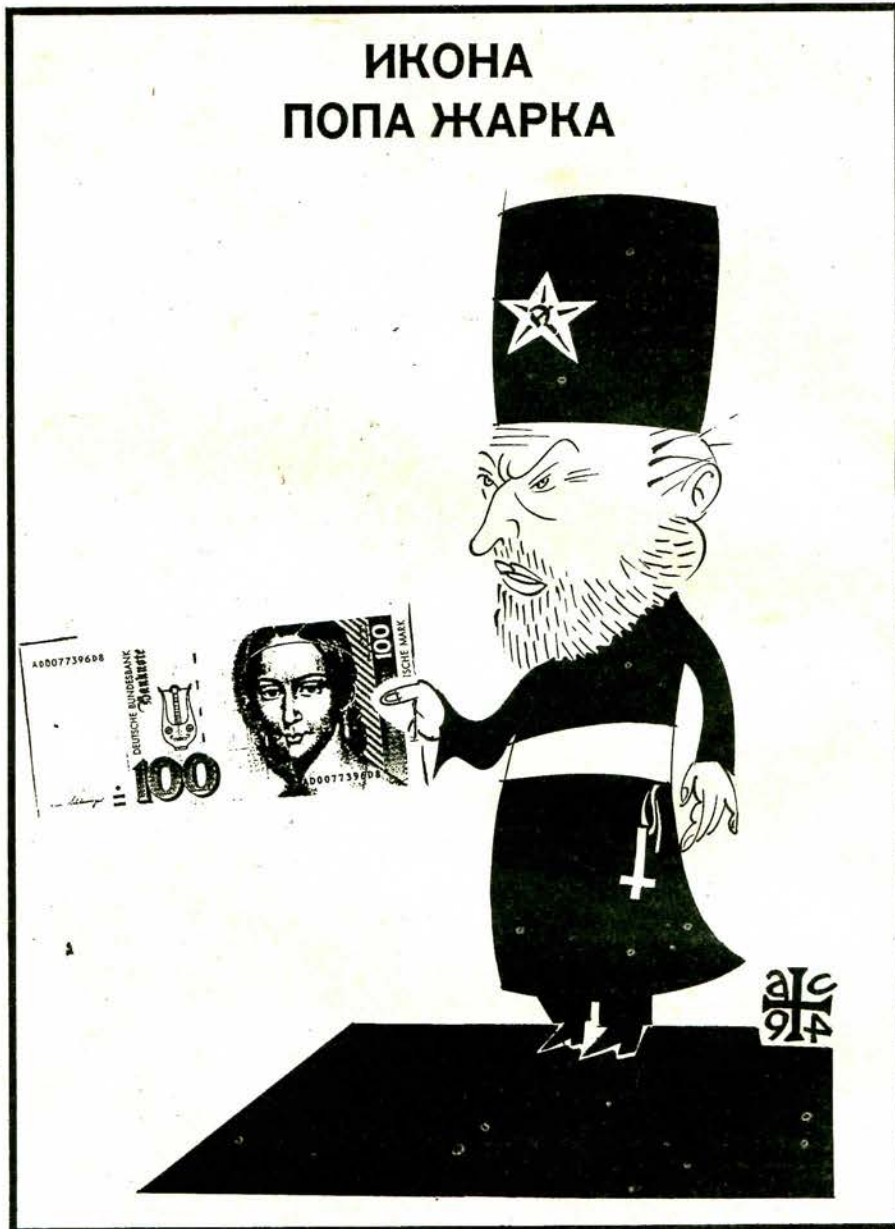
Испала да нема добрих адвоката. Постоје само скупи адвокати, још скупљи и – ексклузивни. Али добри...

Судећи по задиханости (проклето пушење!) инспентрах се на трећи спрат. Стигох куд сам наумио: на суђење др Војиславу Шешељу. Можда се то зове и расправа, можда претрес, не разумем се у то, али сам навикао да се, када је Шешељ у питању, увек ради о суђењу. Овај пут је на њега стартовао г. Жарко Гавриловић, председник једне непостојеће опозиционе странчице. Због клевете, тврди. Увреле.

Чека родбина, чекају адвокати, чека више челника Српске радикалне странке, чека понеки новинар... Чекам и ја.

Десет сати, време у које је суђење заказано, прође. Прође и пола једанаест, прође и једанаест, скоро ће пола дванаест...

– Хохштаплер матори, срам га било! – неко ће поред мене. – Ево Гавриловића. Кришом, не желићи да будем умешан у оно што би он све могао да уради, бацам поглед на човека поред мене. Знам га, из виђења, али он уопште не разговара самном. Навикао на боље друштво, шта ли, више прича сам са собом. Чујем га како замера Гавриловићу што је дошао у мантији на суђење, што је лопов, што је злоупотребио светосавско име,

што позајмљује паре уз велику камату...

Непријатно ми је све то да слушам, али ме мрзи да усправљам својих 120 кила и да их премештам на неку другу, можда мање сигурну столицу. Ђутим и трпим неко време, а онда га опомињем:

– Немојте, неће бити да је баш све тако...

Успело ми је да га попалим. Колу-та очима, нервозно претура по својој торби, вади неки папир...

"Баш би ми сад добро легло једно пиво" – пада ми на памет док га гледам онако запенушаних уста.

Пена је слаб изолатор звука. Чујем га сасвим разговетно:

– Видите! Погледајте ово! Само погледајте. То је званична ствар, а пише да тај човек није ни ментално, а камо ли морално, квалификован да се бави тиме чиме се званично бави!

Тура ми у руке свој папир. Правим се да га читам, а не видим ништа. Мрзи ме да вадим наочаре. Када сам

проценио да је за то дошло време, кажем: – Невероватно!

Враћам му папир. Он га пажљиво ставља у торбу и наставља с причом: – Знам ја њега добро, и мене је преварио. И ја сам насео на његов лепак и приступио му. Чак сам и у руководству странке био. Тај мотори превагант ишао једном у Енглеску да држи предавања емиграцији. Разуме се, и неки прилог за странку да прикупи. Знате ли колико је пара донео за странку?

Слежем раменима, не знам. Он ме мучи, пиљи у мене и неће одмах да ми каже. Пена на његовим устима, која беше спласла, доживљава нови налет и избија на угловима чврсто стиснутих усана. Онда ће: – Шеснаест фунти. Човече, шеснаест фунти! Знате ли ви колико је то! Навикнут на марке, најалост само слухом и рачуницом, опет слежем раменима. Колико год да је, мислим се, мора да је много мало. Нема те валуте где је шеснаест много. (Осим, можда, динара у пензионерским рукама).

Позивају у судницу. Устајем и крећем, а човек који је седео до мене стиже ме и гура ми неко цедуљче у цеп.

– Ако треба сведок – само ме зовите!

Гледам цедуљче: име, презиме, адреса телефон... Вреди сачувати га.

У судници – све у најбољем реду: Ту је човек из обезбеђења, ту је судија, ту су адвокати, ту је тужитељ, ту је и петокрака на грбу Србије... Једино недостаје онај због кога смо се окупили: оптужени Шешел!

Судији, на чији рад, како рекоше касније, адвокати немају замерки, непријатно. Неће да каже, али види се да му није пријатно. Зна он тачно да се Шешел тог јутра није успавао нити мало дуже задржао на пијаци (обоје би му било први пут у животу!).

Адвокати (Мита и Маја Гојковић, Боривоје Боровић и Јован Копривица) уживају у судијиним објашњавањима: Звао је он "установу за издржавање казне", рекао им је да Шешела доведу на суђење, па су му они рекли да је Шешел спреман да крене, па га онда дуго није било, па је он, судија, опет звао и тражио управника, а они му рекли да је он на одмору, па је он тражио Новаковића, па ни ту нешто није било у реду, али би било лепо да се Шешел и Гавриловић помире, он тог дана има још много посла па је морао да почне, а најбоље би било да се све одложи на неко "блиско време... И све тако.

Кад су се разонодили, адвокати рекоше да нема никаквог мировања (Б. Боровић), да испада како је Централни затвор јача институција од државног суда и да не постоји игде у правној науци да држава хапси грађанина против кога тече поступак само да се не би појавио на суду (Ј. Копривица). Протествовали су и против малтретирања приликом претреса када иду у посету свом клијенту, као и тако темелних претреса да им се и свака страница аката прегледа (Гојковић). Критиковање самовоље режима судија је у једном тренутку схватио као личну критику:

– Ја сам само судија! – покушао је да објасни свој незавидни положај у

друштву. Немилосрдни Копривица је одмах реаговао: – Зар вам то није доста!? Шта бисте више?

Жарко Гавриловић је много лепо говорио и рекао "како је он задњи који би бацно угарак под Шешелјево распеће" (значи бацно би га, макар и задњи!) и како он не прихвата одбијање помирења из уста Шешелјевог опуномоћеника адвоката Боривоја Боровића. У једном тренутку дошло је и до "инцидента": Председник једне опозиционе странчице, Жарко Гавриловић, морао је да тражи заштиту од суда!

Било је то када сам човека поред себе, информације ради, питао ко је тај Гавриловић који мисли да само он још фали Шешелју. Упитани (не смем да кажем да је то био госп. Тома Николић, јер Гавриловић не зна тачно ко је то био) одговорио је довољно гласно да је и Гавриловић, који је разговарао са судијом, могао да чује:

– Неки бивши поп.

Како ђаво не спава, што каже народ, Гавриловић је ово чуо и тражио је да га суд заштити од оваквих квалификација. Затим је објаснио да он није никакав бивши, навео с киме све служи, а онда се опет обратио судији. Ово је Боривоје Боровић, у шали, назвао мешањем Цркве у рад суда.

Смех.

Све у свему, дан није био изгубљен: Договорено је да се опет сви састану на истом месту, можда само у некој другој судници, 29. децембра ове исте године. Ако неко буде имао времена, доћи ће и др Шешел.

Петар Димовић

БОГ ЧУВА ИСТИНУ

Када је 29. септембра 1994. године на неуставан и незаконит начин ухапшен и утамничен г. др Војислав Шешел, мислили смо да је то врхунац безчашћа који долази од стране актуелног комунистичког режима.

Међутим, каснији догађаји указују да том безчашћу нема краја, а жртва је наравно опет др Војислав Шешел.

Тражећи било који разлог за што дужи боравак др Војислава Шешела у затвору, актуелна власт преко својих послушника у београдском правосуђу скида праšину са већ заборављених предмета у којима постоје оптужбе против др Војислава Шешела и заказује претресе у циљу доношења осуђујуће пресуде и што даље задржавања др Војислава Шешела у затвору.

Један део тога нечасног сценарија десио се у просторијама Палате правде 9.12.1994. године, када је пред судијом Павлом Вукашиновићем заказано суђење, по приватној тужби др Жарка Гавриловића, против др Војислава Шешела.

Да се др Војислав Шешел већ не налази у затвору, ово суђење би свакако било комично а овако се добија мучан утисак који ће ставити још једну мрљу на београдско правосуђе.

Најужа породица др Војислава Шешела (супруга Јадранка и сестра...) затим најоданији пријатељи из странке (г.Тома Николић, А. Стефановић и др.) и тим бранилаца стрпљиво су чекали довођење др Шешела из Централног затвора (где иначе није место за издржавање лакших казни затвора). Стрпљиво је

чекао и "Увређени и оклеветани" др Жарко Гавриловић са својим пуномоћником.

И шта се на крају десило?

Судија Павле Вукашиновић у омаленој судници (која не може да прими ни најужу родбину и пријатеље а о симпатизерима и да не говоримо), саопштио је да није у могућности да обезбеди присуство окривљеног па је претрес заказао за 29.12.1994. године у 12 сати у истој судници.

Наравно, следио је протест бранилаца али као и увек раније протести ове врсте нису помогли Судија Павле Вукашиновић није могао да објасни (јер је то наравно и необјашњиво), како то да суд не може да обезбеди присуство окривљеног који се већ налази у Централном затвору.

Следи једини могући закључак?
У овој држави и њеном правосудном систему, затворска управа је надређена суду чим може да се не извршавају налози суда за привођење на заказани претрес.

И шта рећи на све ово?

Истина је да др Војислав Шешељ у својој политичкој активности користи оштар језик који никога не штеди. Тиме разликује, а то се и дешава да и њега не штете, јер се на његов рачун износило тврђице које су свакако биле клеветничке и увредљиве.

Уверен да говори истину он је све износио јавно, храбро па је стога и постао лидер најјаче опозиционе странке, јер народ воли храбре људе који износе истину и то јасно и отворено.

Многи су Шешеља тужили за увреде и клевете, а он никада никога није тужио. Једноставно речено и ако имамо право говорити у име г. Шешеља, размена ових речи које неко схвата као увреде и клевете г. Шешељ

а, и свако нормалан ко се бави политиком, схвата као вид политичке борбе. У тој борби остају само они који говоре истину.

До сада су истина и храброст били, најјаче политичко оружје г. Шешеља. Од тога оружја су до сада страдали некад велики моћници попут Х. Поздерца, С. Доланца, Б. Микулића и Ж. Панића итд.

Садашњи моћници на челу са Слободаном Милошевићем су свесни моћи овог убојитог оружја па су утамничили г. Шешеља.

Али истину не могу утамничити.

Истина ће их отерати са политичке сцене или у затвор, свакоме по заслуги. Тамо им је одавно место уместо г. Шешеља, који ни данас не знамо због чега се тамо налази. Можда се питате зашто баш ја пишем ове редове када сам пре више од три ипо године у име др Жарка Гавриловића писао тужбе против г. Шешеља. Пишем ове редове управо због истине. Желео сам да сазнам да ли је истина

оно што је др Војислав Шешељ рекао о моме тадашњем "лидеру" Светосавске странке др Жарку Гавриловићу?

Суд ће рећи своје, али су ме каснији догађаји уверили да је и тада г. Шешељ рекао истину. Зато сам и отказао пуномоћје и напустио странку која ваљда више и не постоји. Остао је само "увређени и оклеветани" др Жарко Гавриловић који се ево труди да г. Шешељу придода још који месец затвора а на срећу и задовољство режима.

Но, драги пријатељи, главу горе, имамо разлога и да будемо задовољни. Оскудне информације из затвора говоре да је г. Шешељ доброг здравља и у доброј физичкој и психичкој кондицији.

Зашто и не би био? Уз њега су Бог и истина и док су они са њим нико му ништа не може.

Милојица Цвијовић,
адвокат

ТЕЛЕГРАМ ПОДРШКЕ др ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

Господине Шешељу!

Овај телеграм подршке упућујемо из вашег родног краја, из српске Херцеговине, земље каменом прекривене, мразом и вјетром ишибане, водом оскудне, али земље јунаштва задорене, земље колијевке српских јунака који су генерацијама орали на граници с једном руком на дршци рала, а с другом на обарачу, земље која и овом отаџбинском рату даде три војводе.

Данас, када западне силе вежу руке Србији, а НАТО снаге бомбардују српске положаје, режим у Србији са господином Милошевићем на челу је спреман ради власти, по оној давно реченој, дати брата за добра хата, па хапси и веже Вас.

Вашим хапшењем владајући режим Србије не може прикрити сопствене слабости и грешке, па ни вашим уништењем, јер иза Вас и уз Вас стоји Централна управа СРС и сви српски радикали.

Сигурни смо да: нити медијска блокада, нити најгоре лажи и клевете упућене на Вас и странку чији сте Ви челник, неће поколебати ни Вас ни нас да заједнички истрајемо на путу стварања јединствене и велике српске земље. А ви господине председничке будите доследни себе и

останите оно што јесте: националиста, демократа, и борац са великосрпских позиција.

Ваша досадашња хапшења, суђења и затварања од стране бившег комунистичког режима и ово садашње од стране владајућег режима Србије тобоже "демократског", а у којем нема ни слова од демократије, већ прелази оквире большевизма, само нам даје више снаге и воље за рад и живот.

Док је Вас господине председничке, српских радикала и српских бораца Републике Српске и Републике Српске Крајине, нити ће Република Српска Крајина остати у саставу Хрватске, нити ће Република Српска остати у саставу босанске цамахирије.

Ви сте свјесни да је увијек па и данас, борба српског народа за ослобођење српских простора била супростављена великим силама, и упркос њима српски народ се ослобађао, а то хоће и може и данас. Али, на жалост, многи то не схватају и неће да разумију.

Тај нељудски и егоистички притисак који се врши од стране СПС тобоже "заштитничка српства" на СРС и легалне представнике Републике српске, од неприхватања спремне ва-

ријанте Венс-Овеновог плана, па преко одбијања Плана контакт групе до данас не престаје.

СПС није свјесна да је дошао задњи час да се отргне од поданичког положаја и укине границу на Дрини. Јер само јединствени Срби могу се супроставити овом незапамћеном свјетском вандализму.

Српски радикали српске Херцеговине поручују: У сваком тренутку смо чврсто ријешени и спремни да станемо уза Вас и Централну отаџбинску управу СРС, и да одлучно бранимо српски интерес и српство. Поручујемо свим онима који су заслијепљени влашћу и похлепом, да ће их осудити најтежи суд, осудиће их историја. Српски радикали се не плаше тога суда, они слиједе Вас господине председничке, штите српске националне интересе, боре се за вишестраначку и парламентарну демократију, законито раде, штите људско достојанство и боре се за општи напредак српства.

Уосталом то наши борци својим понашањем показују у овом отаџбинском рату.

СРС СРПСКЕ ХЕРЦЕГОВИНЕ
потпредседник СРС РС
др Марко Спаић

ОДГОВОР НА ЖАЛБУ ОПШТИНСКОГ ЈАВНОГ ТУЖИОЦА

ПРВОМ ОПШТИНСКОМ СУДУ У БЕОГРАДУ БЕОГРАД

У одговору на жалбу ОЈТ у Београду, окривљени у првом реду истичу да је жалба неоснована и да је ваља одбити.

Не стоје жалбени наводи, и из саме жалбе извири више мржња према окривљенима и њиховој "друштвеној опасности" него ли правне чињенице одн. чињенице од којих би могла зависити одлука суда.

Наиме, жалилац не наводи ништа конкретно где се та друштвена опасност уочава.

Неистинито је тврђење жалиоца да се догађај десио пред "милионским телевизијским аудиторijумом". Ово зато што је тренутком прекида седнице, одређен и прекид преноса рада седнице Већа. Не знамо о каквом се то "аудиторijуму" ради, и да ли жалилац прави себи представу. Шта је то аудиторijум!

Било би добро да је све то преношено, јер би се могло видети да су "посланици СРС мирно седели на својим местима где иначе редовно седе" како то на несумљив начин рече шеф одн. руководиоца обезбеђења зграде Савезне скупштине, саслушан у својству сведока пред судом.

Жалилац сем мржње према окривљенима, није навео ништа конкретно (додуше погрешно говорећи о некаквом аудиторijуму и ако је то криво речено или из незнања, а сем тога није ни било преноса. Да је по среди само сриба видно је из навода да су окривљени опасни као извршиоци/друштвено опасни".

Крајње некоректно и нетачно, жалиоц истиче да је понашање одн. догађај изазвао "осулу и зграђавање свих грађана... а не да то буде некултурно и силесијско понашање".

Пре свега никакву анкету Јавни тужилац није спроводио код грађана, па је његов навод у жалби празна прича. Било би можда у реду да је анкета проведена, али овде се не ради о политичким размирицама СПС и СРС већ о правном проблему који је стављен суду у рад. Срећа је што је важеће правило да СУД СУДИ А НЕ МРЗИ присутна.

Да је касета (видео касета) доступна жалбеном већу јасно би се видело шта се збивало па о неком силесијском понашању "посланика СРС могао би говорити само ко није заинтересован за објективан приступ сагледавању проблема. Међутим, видео касета је баш због тих разлога уклоњена из суда. Ово је просто невероватно да се то у условима у којима се налазимо, било могуће!!

Окривљени Марковић је објашњавао, како је био изазван грубим вређањем од стране Радомана Божовића, када му је одузимањем речи, рекао да се овде расправља са "људима демократски изабраним а не са људима са улице" (види стенографске белешке) и није тачно да је окривљени Марковић полио водом Божовића. То је крајње некоректно приписивање у понашању Марковићу, јер је како је то видно (било је видно на претресу али је нестала трака) полио воду на сто, испред Божовића.

Колико је тачан став да је жалилац имао намеру само да набацује што више нетачности и да се мање руководио чињеницама из списка или је ове чињенице грубо прилагођавао неком свом давно заузетом становишту, говори и податак да је нашао сходним да у жалбеним наводима на-

води и однос др Шешеља и Слободана Милошевића, што није предмет овог поступка о којем се суди.

Неоснован је жалбени навод где жалилац пребацује окривљенима да су осуђивани, и ако су им казне брисане услед протекла времена, као и пребацивање окривљеном Шешељу да се "Бахато понашао према државној имовини..." и ако је (ако је жалилац то желео, могао да утврди да је рачун оправке кабла, износио један (1) динар, а када је посланик окривљени Марковић у свом излагању предлагало да се у дневни ред унесе и питање криминала и спорости око суђења неким министрима из Владе чији је председник био председавајући где су покрадене милионске суме одузета му је реч и назначено да се овде може разговарати само са људима "демократски изабраним а не људима са улице" будући је вероватно оцењено да се ту не ради ни о каквом бахатом понашању према милионским сумама које су покрадене од људи из врха државног апарата. Он као посланик је имао право на то да захтева допуну дневног реда и није имало места стварању конфликтне ситуације ма како то не годило слушаоцу који је говорнику био најближи. То жалилац прећуткује и позива се на бахато понашање према "државној имовини" (напомињемо од 1 једног динара!) Све то упућује на закључак да се не ради о криминалној активности окривљених, па остајући код жалбених навода, овде предлагемо да се жалба ОЈТ као неоснована одбије.

Нови Сад, 15.10.1994.

Др Војислав Шешељ и др.

РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО ТУЖИЛАШТВО БЕОГРАД

ДОПИС

осуђеног др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА из Београда, ради доношења ЗАХТЕВА ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ против пресуде I Општинског суда К-628/94 и Окружног Кж. 1441/94.

Пресудом Општинског суда у Београду (I) број К. 628/94 од 19.9.1994. године, проглашен је кривим и осуђен др Војислав Шешељ, због крив. дела из чл. 23 ст. 1 Закона о јавном реду и миру, тако што му је утврђена казна затвора од 8 месеци чије је извршење одложено на 3 (три) године.

Поступајући по жалби Првог општинског јавног тужилаштва у Београду Окружни суд у Београду, као жалбени, својом пресудом Кж. 1441/94 од 27.10.1994 године преиначио је пресуду I Општинског суда и изрекао осуђеном Шешељу казну

затвора од 3 месеца, отклањајући одредбу о одлагању извршења казне.

Цитираним пресудама је повређен Закон, и то кривични закони и кривични поступак.

Нижестепеним одлукама је, како првостепени то и жалбени суд, погрешно применио одредбе Закона о јавном реду и миру, полазећи од погрешне оцене да је Савезна скупштина јавно место, те да су сви окривљени повредили јавни ред и мир.

Чл. 1 Закона о јавном реду и миру је прецизно речено да је "јавни ред и мир усклађено стање међусобних односа грађана настало њиховим понашањем на јавном месту....

Савезна скупштина није јавно место и у овој се не налазе грађани у смислу цитираног закона већ савезни посланици и службена лица особље које обавља админ. послове. Нико други се не може налазити у Савезној скупштини, и није доступно никоме /без посебне пропуснице/.

Погрешно је полазити од поставке да се ради о јавном месту. Ово је јасно свима али жалбени суд одн. и првостепени, греше када сматрају супротно.

Повређен је и поступак.

Бранећи свој став да се ради о јавном месту, жалбени суд истиче да је сала била визуелно доступна свим грађанима СР Југославије.

За овакав став суд није могао у списима наћи материјала, јер телевизијског преноса догађаја НИЈЕ БИЛО. Доста је неуобичајено да се и жалбени суд, повео за некаквим претпоставкама о ТВ преносу али ми сматрамо да суд суди само на основу чиње-

ница а не и претпоставки. Нигде у материјалу /доказном/ нема података о томе да се радило о ТВ преносу спорног догађаја, за који је одн. због кога је покренут и вођен поступак. То ни Јавни тужилац не тврди а у поступку нико није ни поменуо, па се очигледно ради о грубој повреди ЗКП./чл. 364 ст 1 тачка 11).

Поставља се питање због чега постоји Правилник о одржавању реда у Савезној скупштини, ако жалбени суд сматра да се у сали има одржавати јавни ред и мир "као предуслов за нормално функционисање и нормалан рад овог скупштинског тела".

Мало је вероватно да овакав став жалбеног суда има упоришта у Уставу или другим прописима СР Југославије, јер служба полиције се не налази у сали ради обезбеђења услова за нормалан рад. Такав пропис не постоји.

Није тачно да је критичном приликом било телевизијског преноса

јер је, како је то видно из списка, пренос био прекинут када је Председник већа дао паузу. У току паузе је дошло до интервенције полицијског органа у Савезној скупштини. Отуда сматрамо да је некоректно констатовати пресудом чињеницу која није нигде утврђена.

На страни 5 пресуде жалбени суд мање употребљава правни а више политички речник.

II

Зато молимо да јавни тужилац поднесе Захтев за заштиту законитости против цитираних пресуда уз предлог да се:

Жалба окривљеног уважи, пресуда Општинског суда преиначи и окривљени ослободи од одговорности!

Браниоци окривљеног
Мита Гојковић, адв. и
Маја Гојковић, адв.

ПЕТИЦИЈА

У дану који је био наклоњен организаторима, у петак 25. новембра, у Кнез Михаиловој улици, испред легендарног "Руског Цара", активисти Градског одбора Српске радикалне странке прикупљали су потписе за слободу свог ухапшеног председника.

На импровизованом пункту, украшеном страначким обележјима и пригодним плакатима, лепе радикалске девојке су, љупко се осмехујући, делиле примерке "Велике Србије" а млађим потписницима и деци разнобојне балоне и јабуке.

У најлепшу београдску улицу сунчано преподне је измамило велики број наших суграђана па је одзив потписника петиције био изнад сваког очекивања. Хиљаде поштених и патриотски опредељених људи ставило је свој потпис на петицију за слободу др Војислава Шешеља. У акцији су учествовали и посланици обе скупштине. Општи утисци (и резултат) су били изванредни па је велика штета што акција није поновљена и наредних дана. Сада се прикуљање потписа наставља по општинским одборима, у Београду и широм Србије.

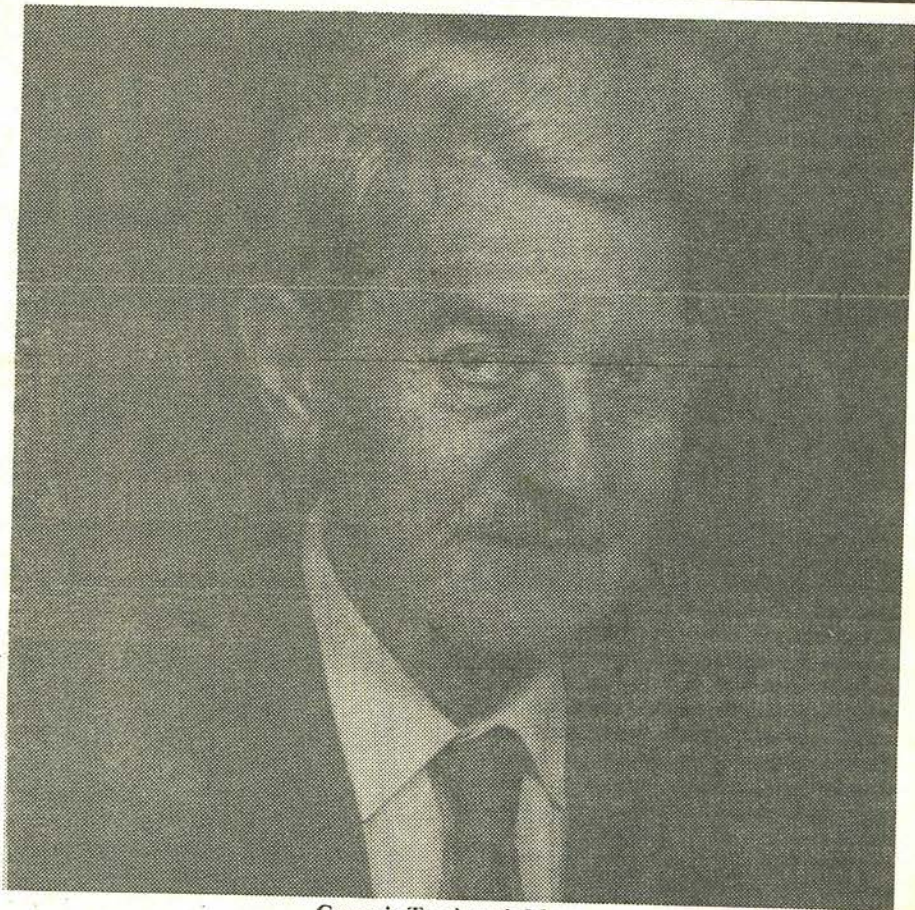
Посланици Николић и Вучић са најмлађим "потписником" петиције

ПОСЛЕДЊЕ ЗБОГОМ, МИЗИ

Отишао је човек. Човек, чије се прво слово увек пише велико. Напустио је Миза овоземаљски шар, оставио све бриге, и отишао да се дружи са бољим Србима и радикалима. Бољим и већим од нас. Први и једини пут у животу, напустио је Станоје Ђорђевић борбу за остварење српских националних циљева, и идеала, за оживљење великог српског сна, сна о држави Србији, великој, радикалној, способној, праведној, поштеној. Србији за све Србе. Србији из снова, и снова о Србији. Рано је почео битку Станоје. Још у средњој школи. Патриота по осећању, радикал по убеђењу, наслеђу и коренима, син радикалског првака, није могао мирно са стране посматрати комуно-терор, терор који су комунисти спроводили тих поратних година. Ни патњу народа српског није могао посматрати. И прикључио се белим ороловима, антикомунистичкој организацији, да би убрзо затим осетио све страхоте црвених казамата, и сву свирепост комунистичких тамничара. Само младост и снага ума помогли су му да издржи неиздрживо, да прође кроз сва страдања, и настави после издржане казне школовање, и живот. Живот по мери човека. И да настави борбу против црвеног зла, које влада његовом Србијом, оним средствима које власт није могла контролисати. Бори се кроз еколошки покрет у Неготину, не само за очување животне средине, већ против комунистичке кадровске вртешке, и успева да раскринка многе прљаве работе. Појавом првих весника слободе и демократије у Србији, постаје један од оснивача и челника Народне радикалне странке, а затим свим срцем тежи уједињењу исте са слободарским Српским четничким покретом, и тако постаје један од стубова носача Српске радикалне странке. Одласком Мизиним ми, српски радикали, губимо много. Остајемо сиромашнији за једну велику личност, сиромашнији за једну радикалну легенду, сиромашнији за једног члана, човека и патриоту. С поносом и поштовањем чуваћемо успомену на нашег Станоја Ђорђевића, нашег Мизу, људску и радикалну величину.

Почивај у миру Мизо. Свој дуг српству и човечанству одужио си усправно и достојанствено, људски и радикалски. Почивај у миру, и лака ти била света српска земља.

Почивај у миру.

Станоје Ђорђевић Миза

На Трећем отаџбинском конгресу који је 30. јануара одржан у сали бившег "Дома синдиката" један од запажених учесника био је и покојни Станоје Ђорђевић Миза.

Покојни Миза (у том делу Србије успешни људи се знају по надимку), тихи и одмерени човек говор прожет мудрошћу и искуством изворног радикала. У склопу свог говора рекао је и да "... социјалисти и унутар Србије и ван Србије уносе изузетно велику дозу политичке мржње претећи да се ова у неком тренутку у Србији претвори у нежељене сукобе. Оваква атмосфера нас радикале обавезује на посебну опрезност. Никада, ни под којим условима, не смео подлећи било каквој провокацији. Нас мора красити политичка толерантност, разумевање за ставове других а, изнад свега спремност да више пута меримо а само једном сечемо!"

У даљем излагању господин Миза је рекао:

"Обузимају ме посебна радост и велико задовољство што су у овим смутним временима радикали остали чврста политичка снага. Бројни атаци на наше јединство разбили су се и даље ће се разбијати о нашу спремност да постојимо и останемо, у првом реду ради нашег народа.

Моја радост и задовољство су утолико већи што видим све већи број младих људи у нашим редовима који

ће наставити оно што смо ми започели и, колико толико, остварити.

Сећајући се Мизе, сетили смо се његових речи изговорених у једном интервјуу о председнику Странке др Војиславу Шешељу:

"Што се тиче питања о некаквом "црвеном војводи", тврдим да је то обична бесмислица. То је срамно импутирање човеку који је све своје време и енергију посветио борби против комунизма и афирмацији политичког живота у Србији.

Како може човек који је робијао у њиховим казаматима бити њихов присталица. Уосталом познати су Шешељеви говори у Скупштини против Савеза комуниста – покрета за Југославију и његовог идеолога др Мирјане Марковић. Назвати др Шешеља "црвеним војводом" је невапитано и апсурдно!"

У том истом разговору који је са њим вођен у предвечерје његовог овоземаљског живота комунаришући актуелну политичку ситуацију Миза је приметио:

"Радикали су бивали хапшени, прогањани, спутавани у раду али су ипак поставили резултате који су допринели развоју Србије и демократије. Надам се да ће и ова последња генерација радикала остварити свој циљ и створити државу по жељи српског народа."

Марковић Момир

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ

ГЛАС РАЗУМА И ИСТИНЕ ИЗ ПАРИСКЕ 13

Започете још 29. септембра протестне трибине у Париској 13 се настављају истим интензитетом и "несмањеном жестином" иако је прошло три месеца од хапшења др Војислава Шешеља.

Сала у приземљу Градског одбора је стицајем познатих околности постала зборно и ходочасно место српске памети и части, једина кула светиља у замраченом и помраченом главном граду.

Некадашње извориште бунга у Француској 7 је опустело због пасивног и режиму наклоњеног држања врха Удружења књижевника Србије па је лучу правде и слободарских идеја преузело здање у Париској 13.

Међутим, ни на једној од протеклих вечери (трибине се одржавају сваке вечери са почетком у 19 часова) за говорницом, међу публиком, испред сале или на оближњем Калемегдану, сакривени иза неког дрвета, нису примећени тзв. СРПСКИ ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ из тзв. ИНТЕЛЕКТУАЛНОГ ВРХА.

Њих је ту у категорију промовисао режим који им издаје књиге, организује изложбе и концерте, финансира филмове и телевизијске серије, додељује седмојулске, октобарске и друге награде, учлањује у академије наука и скупштине, додељује станове, атељеа и пословне просторе и на многе друге начине економски намирује.

За узврат они том дотрајалом и онемоћалом режиму праве "чапраз диван" – повећавајући "интелектуални рејтинг", обезбеђују међународни углед али само међу земљама сличне концепције и дају легитимитет.

Њихова "интелектуална" улога састоји се у писању рецензија и полтронских критика за књиге полуписмених партијских идеолога, у певању ода и химни захвалности ДИКТАТОРУ у препеву његових кукавичлука и лоповлука у ЈУНАШТВО, ПОШТЕЊЕ и ДРЖАВНИЧКУ МУДРОСТ, у стварању пригодних "великих дела" и у посредном и непосредном сакаћењу српске културе и просвете!

Ово нису претеране или пакосне квалификације, то је њихов избор и зато у Париску 13 нема тих МАТИЈА

и МИХИЗА и њихове анационалне братије јер испод стола најомраженијег брачног пара на Балкану скупљају бакшиш!

У Париској 13 долазе они други интелектуалци, ПРАВИ и СЛОБОДНИ да би својом бритком и поштеном речју дали подршку др Војиславу Шешељу који је ухапшен и изолован у Централном затвору.

ле како им се оне еполете тресу пред тим нашим великим диктатором, а тај млади човек имао је више храбрости бар онолико колико је у многим нашим срцима заједно. Да изађе и каже, и то је платио крваво, био је затворен, мучен, робијао. Ја сам га срела у стану покојног на жалост, проф. неуропсихијатра др Веселина Тадића, где су се окупљали многи не-

Париска 13 – Зборно место српске памети и части

У немогућности да објавимо све њихове комплетне говоре издвојили смо неке делове, без редоследа говорника по важности и по времену изговореног.

ОЛИВЕРА КАТАРИНА драмски и естрадни уметник

Доктора Војислава Шешеља упознала сам једног дана када је стигао из оног злогласног затвора у Зеници, Титовог, чувеног, где су га добро мучили и пребијали. Па се и сада бринем шта ће са његовим бубрезима бити, неће га ваљда опет тући, надам се.

Тада сам заиста имала једну дубоку нежност према том младом човеку и дивила се његовој изузетној храбрости. Јер то је као што сви знате први међу нама који је Титу смео да каже оно што је рекао. Оно што смо сви ми мислили. Гледала сам генера-

сретници свих боја. То је било једино место у Београду где су људи различитих мишљења и опредељења могли да укрсте своја копља. Могли да размењују мишљења. Онда нешто касније ми смо др Шешељ и ја, били међу оним првоборцима, ево овде је и присутна једна која је такође била са нама пријатељица, новинарка Ђурђевић то су оне познате демонстрације када су прво жене, проговориле о геноциду над српским народом. Ја сам се којим случајем усудила да отпевам великом српском јунаку војводи Синђелићу песму, и због те песме касније у штампи наружена сам на најцрњи и најстрашнији начин, као да сам најгора жена овог народа, као да сам највећи изрод. Ко-

њушари Слободана Милошевића утркивали су се просто у штампи, на телевизији ко ће страшнијим речима да ме области и наружи. Сећате се само Алимпића, Томића, па певача из Новог Сада, Балашевића, па онда Тијанић у загребачкој штампи, па да вам не кажем ко све није. Све сам ја то издржала. Значи мени је пресуда пала без икаквог суда, да нестанем за ноћ и да не постојим. Ја живим пријатељи у овом граду, живим као да сам мртва. Не могу нигде да запевам. Не могу да глумим. Не могу нигде да се појавим. Пита ли се неко од чега живим и како сина подижем? Никога молила нисам, никоме се нисам поклонила издржала сам. И издржаћу још. Пред њима клекнути нећу. Ово што се десило са др Војиславом Шешељем, поразило ме је. Поразило ме је јер сам ту потврдила да правде нема, да закона нема, да као што су мене затворили и изоловали, и живу зазидали, да ме нико не може нигде чути. А зашто пријатељи? Која је то моја кривица, јавно сам их питала, сећате се и преко телевизије. Покажите браћо, јунаци кажите ако смете која ми је то кривица осим само једне што сам Српкиња. А ја сам Српкиња била, и Српкиња ћу остати. Могу ме мучити и мучиће ме сигурно колико год хоће, али и затвори су за јунаке.

Оно што се десило у Скупштини, то је оно што се дешава стално, они нас изазивају, они нас доводе дотле да пуцамо, да експлодирамо. А онда нам држе велика и високопарна предавања о култури. Читате сигурно стално госпођу Мирјану Марковић. Њене успављујуће текстове о томе како треба људи да живе лепо, да се уважавају, да сунце греје са свих страна, сто тако прича она, лепа прелепа левница заљубила се у најсунчанији месец ЈУЛ, или Југословенска удружена левница. Тако они милујући се само левом руком, јер срце је на левој страни, водиће нас само левом страном ка крају, ка сунцу где неће бити Срба.

БОДА МАРКОВИЋ, режисер

Знаете како, ја нисам приметио да је никада ико сам себе ухапсио. Према томе разлика између слободе и затвора овде на овим нашим просторима не постоји, чак није ни поучена црта. Питање је само самовоље оних који ће одредити када ћемо бити ухапшени, време када ће нам рећи да смо ухапшени и објаснити да никада и нисмо били слободни. Ја сам дошао да се захвалим војводи Војиславу Шешељу на светом чину жртвовања. То је човек који је са свешћу отишао да нам покаже да ми овде немамо слободу, то је суштина.

Он није несвесно отишао него је отишао као и сваки великомученик. То што је духовити и што то некоме смета, знате смета и Шекуларац, и Џајић који су умели да дају голове, много су били оговарани. Али то је природна особина оних који побеђују да имају радост, веселост и да могу да укажу на нешто најтамније у другој, а да при томе немају онај намргођени лик наших комуниста који нису ту своју кашигу скинули од када су отишли или у партизане или ушли у партију.

... Према томе нико ко је био у партији, таквој партији како је покрет или мрак за Југославију не може да буде Србин јер он губи свој идентитет, јер се узнео изнад српског, изнад Бога и изнад свих. Ова партија је увек, а ја нисам припадник њен, ни једне партије, али се тиме не поносим као што се сви поносе, јер то је само једна лажна срамна, лицемерна особина коју ми носимо. Ја сматрам да ми треба да будемо у једној јединственој партији а она се зове Србија, а њу је највише подржавала Српска радикална странка то могу да кажем.

И рекао бих нешто у похвалу Војислава Шешеља. Ми њега знамо добро, и знамо све што он говори. Можда му понекада и замерамо што као политичар претерује, можда би требало да буде мало дипломатскији. Али све оно што он каже то ми сигурно као прави Срби мислимо. Он ме пуно подсећа на моју матер Десанку, која је увек говорила хоћу да ти скрешем у брк све што мислим, јер знам да ти ништа не знаш. Тако се Шешељ понаша међу политичарима и ја га поздрављам са овога места, и ову књигу једну од првих поклањам њему.

МИЛИЋ ОД МАЧВЕ, сликар

... Морам да истакнем да никада нисам припадао ни једној странци, ни под Брозом ни касније. Али, сам за то онај протосрбин, највећи од сваког највећег Србина. И у својој уметности сам то потврђивао. Мени су забрањиване изложбе од 1962. године на овамо. И ја нисам оно што се каже поклекнуо, него напротив са шкргутом зуба сам наставио даље да сликам. Када је дошло време да се може слободно гласати ја вам сада отворено кажем, ја сам оба пута гласао за Шешеља, иако се то не говори и зато сам овде данас јер сам ја директно, интимно погођен његовим хапшењем. Ја као стваралац, као уметник, као онај коме је било дато први пут у животу да се слободно изразим, па и да гласам. Данас су ме обавестили из Ужица да ни улични сликари који ће такође паралелно излагати негде у граду, ја бих требао да излажем у Андрићевој кући, да неће

Милић од Мачве

моћи проћи са сликама. И ја ћу кренути са својим колима, са својим сликама и да видим тога полицајца или цариника који ће ме спречити да прођем у Вишеград да у Андрићевој кући отворим изложбу. То вам кажем. Када су санкције биле заведене над нашим народом, пре 2,5 године, решио сам да не излажем више на Западу. Када су долазили западни новинари да ме питају зашто не живим у Лондону, у Паризу, у Женеви, Бриселу где врло често излажем, одговорио сам да ја остајем у земљи која је мене инспирисала да сликам тако и да нећу излагати одиста, и нећу путовати. Не желим ја да путујем у Будимпешту или у Софију да бих се виноу негде у нечију престоницу него хоћу да кренем из мога Београда са својим сликама. Али, нећу кренути ни из Београда све док буду санкције уперене на Дрини против западног дела мога народа. То већ није шала никаква, то су озбиљне ствари. Ја не знам колико ће то дуго да траје, али срамота је да ми остајемо овде у источној Србији, како ја зовем ову Србију са ове стране, равнодушни и да ништа нисмо предузели. Ништа као маса људи, као појединци ми то носимо у себи и, ево чујем како је Капор одрекао да даље пише своју рубрику у "Политици", ја то поздрављам.

АНТОНИЈЕ ЋУРИЋ, књижевник

О чему ћемо вечерас ако нећемо и насиљу, о не слободама, о тиранији. О чему ћемо ако нећемо о глади, ако нећемо о сиромаштву, ако нећемо о тамницама и прогонима, ако нећемо о насиљу над умом и животом. И то ће, ја вас уверавам трајати све дотле док овај народ, српски народ не каже да више не пристаје на насиље, на

обману. Не пристајемо више на шаку соли и прегршт брашна. Не пристајемо више да будемо на коленима. Ако хоћемо да следимо своје часне претке морамо се узвисити до неба.

Ако у међувремену останемо и даље добри и послушни, кооперативни дозволиће да неки наш уважени марксиста у сред Лондона одржи предавање на тему Србија се сагињати неће, или по вољи предавача, санкције нам не могу ништа, па макар трајале и 1.000 година. Тако ће међународна заједница да награди Београд и Србију. Али да бисмо све ове силне дарове добили, морамо разумети се понешто и да дамо. Цена за све ово је ломљење кичме 2 милиона Срба у Босни и Херцеговини, у Републици Српској Крајини, у Славонији, Барњи, и западном Срему. Ако ништа друго, треба их утерати у југословенски тор, оставити их у АВНОЈ-евским границама. Другим речима казано треба на костима палих ратника и ранама многобројних инвалида зидати неку нову Југославију. Све је ово засновано на претпоставци да смо ми шашав народ. Јер убрзо потом можда већ за коју недељу, долазе на ред Косово и Метохија, стари Рас, делови Војводине и Бог зна шта још. А народ који на све ово пристане не заслужује поштовање света, него презир. И није страшно изгубити поштовање појединих држава и њихових моћника, пуно горе је изгубити самопоштовање изазвати сопствени презир, и презир своје деце, и унука. Да се све ово што се данас збива са Србијом и око Србије, догодило у ово доба пре 80 година, да је Србија прихватила ултиматум Беча и Пеште, иза којих је стајала још моћнија Немачка, грађани би носили црни флор око рукава, на црквама би се виорили црни барјаци, а са звоника би зајецала звона жалости за изгубљеном слободом и независном Државом. Даље останемо оно што смо и били пре успостављања парламентарног живота у Србији. Међутим, постоји чињеница да је владајућа странка, која се веома труди да отклони наслеђе комунизма, или комунистичко наслеђе поново почела да примењује поступак који је 70.-тих година био сасвим уобичајен. Подсећам вас на речи премицулог председника бивше Социјалистичке Федеративне Републике југославије, који је једном сличном приликом рекао: "Нећемо се држати закона као пијан плота". Ни ова власт се не држи закона као пијан плота, али власт која своју правду истерује кршећи Устав и закон, то није власт. То је власт која пориче само државу и темеље нације којом влада. Хвала велико.

НАДА КОТАРАЦ, адвокат

Ја желим све присутне да поздравим и да пренесем поздраве које вам је упутио др Војислав Шешељ. На данашњој посети сазнао је од мене, није пре тога знао па је питао је ли то митинг, или су ту због мене, због мог рођендана. Ја сам рекла и једно и друго. Ја сам пренела поздраве у име свих вас присутних и у своје име, мада је било нормално да му прво честита његова супруга. Али као што знате данас ништа није нормално. Питао је какво је расположење у народу, и ја сам му рекла да сви знају да сте ту само зато док прође време да би се признала Република Хрватска и Босна и Херцеговина у АВНОЈ-евским границама, како то никада неће бити. Такође сам му рекла да сваки нормалан и поштен Србин, патриота сада је ставио национални интерес испред идеолошког интереса. Нема више приче да не постоје две државе, Република Српска и Република Српска Крајина постоје. То су као два рођена детета. Нема више прича ни у једној странци да су та два детета мала и да их неће признати комшије. Они су створени, и они који су их створили они ће да их однегују а ми смо ту као матица да им помогнемо. То је све што је везано за посету и за честитке што је др Шешељ вама упутио. А ја сам хтела да прочитам писмо са којим се ја обраћам, Радикалној странци у свом Покрету Обнове, јер сам члан Српског покрета обнове. Ја, београдски адвокат Нада Котарац-Михајловић, члан Српског покрета обнове од данас то више нисам.

НЕБОЈША ЈЕВРИЋ, новинар

... Што се тиче ове господе који су напустили Радикалну странку мене то није ни мало изненадило. Наиме пре 5-6 дана, у кафеу у занатском центру Блока 45 видео сам господина Танића, ако се тај може назвати господином у друштву председника СК-Покрета за Југославију Драгомира Драшковића. Нашли су лепо место да се сакрију, да се друже и праве планове. Опет се неко нађе да их види.

Хапшење Војислава Шешеља ја не доживљавам као хапшење јер није ова власт ухапсила Војислава Шешеља. Она је хапшењем Војислава Шешеља ухапсила себе. Лако ће Војислав Шешељ изаћи из затвора. Али како ће они изаћи из затвора, они који су ухапсили себе, који су оградиле бодљикавом жицом, најстравицијег концентрационог логора, себе од овог народа. Како ће они изаћи из концентрационог логора који су око себе издајом српских националних интереса направили. Ко ће бити тај који ће пресећи жице на том логору.

Ми сигурно нећемо. Три године обилазим ратишта, лутам од Книнске крајине Славоније, бивше Босне и свугде на сваком месту где год сам дошао у првим борбеним редовима, увек сам наилазио на српске радикале. Када нема борби радикали су ђубрад и олош, треба их хапсити. Када борба почне они су храбри јунаци. Док немају борби траже да им се скину кокарде, ознаке српске војске. Чим почне борба сви на то забораве и позивају радикале. Написао сам неколико хиљада страница о ове ратних ратних извештаја, трудио сам се да осведочим колико могу о ономе што се дешавало. Још више сам написао страница посмртних говора мојим пријатељима, припадницима у највећем броју Српске радикалне странке. Од најбоље јединице, коју сам ја срео у Босни, јединице српских четника са Илице, само је неколико живих.

А они су долазили после тога да дају изјаву за штампу, да се сликају и говоре о својој победи. Где год је требало нешто урадити храбро, мушки ту су били момци из Српске радикалне странке. Има овде у Београду један мали део гробља, велика су гробља у Београду, 170 и неког добровољца су скоро сахранили из Србије, српског радикала.

МИРЈАНА БОБИЋ-МОЈСИ- ЛОВИЋ, новинар

Добро вече, мада је овде атмосфера више као на некој свадби, ради се о много озбиљним стварима, мада је господин Тома Николић рекао, можеш слободно да кажеш да си дошла међу срећне људе. Ипак ја бих хтела да кажем, да сам вечерас овде не као политички истомишљеник др Војислава Шешеља, а као потенцијални молилац за пријем у чланство Српске радикалне странке, још мање.

И ниса
везне н
свакој
вечера
неки др
су овд
прошл
цу Дра
године
Шешељ
ком пр
Горе н
лежи м
одбран
демокр
То м
летош
рио у
хапше
странк
збраја
ва Ше
странк
лошу с
Као ш
озбиљ
кав ви
права
веома
др Вој
да се
свега
човек.
случај
зује св
српске
године
затвор
А неки
Јловић
ључка
одлуч
мокра
др Рад
ња из
скупш
и про
био гл
'милих
Ниј
слав П
пљуну
Ухапш
тренут
вог ми
у Срби
Мисли
тичко
хапше
овај ре
похвал
ВЕС
исто
Бра
лико д
учеств
солида
рог пр
на, Вој
са задо
број

И нисам вечерас овде у својству обавезне нарикаче, која се појављује на свакој политичкој сахрани. Овде сам вечерас можда највише због тога што неки други људи који би требало да су овде, нису ту. Наиме, ако сам прошле године бранила Вука и Даницу Драшковић незамисливо је да ове године не браним др Војислава Шешеља. Јер као што сам још приликом протеривања др Шешеља из Црне Горе написала парадокс ове земље лежи можда баш у чињеници да се на одбрани др Војислава Шешеља храни демократија у Србији.

То мислим, поготово данас када се летошни конични дискурс претворио у сувише озбиљну причу о хапшењу лидера најјаче опозиционе странке. Мислим да нема места ни за збрајања свих лоших потеза Војислава Шешеља и Српске радикалне странке, и ко то данас чини, чини лошу ствар за демократију у Србији. Као што мислим да је ствар сувише озбиљна да нема места и за било каква виц. Исто тако мислим да имам права да то кажем вечерас ја, која сам веома често и лично била у сукобу са др Војиславом Шешељем. Јер сматрам да се вечерас овде и ових дана пре свега брани принцип па тек онда човек. Ради се наиме о томе, да се на случају др Војислава Шешеља показује сва релативност овог града, па и српске опозиције која као и прошле године док су Вук и Даница лежали у затвору, опет политички калкулише. А неки од њих попут Душана Михајловића долазе до генијалног закључка да се српска јавност сада мора одлучити или за Шешеља, или за демократију. Морам да подсетим да је др Радоман Божовић из истог уверења изигравао прекидач у Савезној скупштини. Чиме је и ове године као и прошле године по мом мишљењу, био главни виновник немирних, немилх догађаја у кулоарима.

Није по мом мишљењу др Војислав Шешељ ухапшен зато што је плуноо свог колегу, посланика. Ухапшен је просто зато што постоји у тренутку када је једногласје око новог мировног курса које је покренуто у Србији, преко потребно режиму. Мислим да је свако хапшење политичког противника лоше за онога ко хапшење наређује и у том смислу овај режим неће имати са чиме да се похвали.

ВЕСЕЛИН ЂУРЕТИЋ, историчар

Браћо и сестре, када ме је пре неколико дана позвао Тома Николић да учествујем на овој трибини у знак солидарности због хапшења мог старог пријатеља још из сарајевских дана, Војислава Шешеља, урадио сам то са задовољством. Раније се нисам ода-

зивао на Шешељеве позиве да говорим на промотивним скуповима његове странке из принципијелних разлога. Јер, као непартијска личност, нисам желио да се појављујем на трибинама ни ове, ни оне, ни неке друге странке. Прихватио сам овај позив и због тога што се ради о позиву којим треба да изразим солидарност према једној националној странци. Прихватио бих и позив неке друге националне странке, данас их имамо много више него што смо их имали пре неколико година. Зашто не других странака? Зато чини ми се браћо и сестре, да неке од ових грађанских опција нису научиле ни основну лекцију из историје. Нису схватиле да сва наша посрнућа у XX вијеку, почевши са 1918. годином, долазила су управо због тога што смо на националне изазове одговарали стерилно интернационалним, демократствујућим, космополитесвујућим, пролетерско интернационалистујућим југословенским изазовима. Ја бих био срећан када бисмо били у позицији данас да артикулишемо неку грађанску политику. Али како, ако ми водимо грађанску политику а окружење користи наше заслуге да би наставило тамо где је започело прије неколико векова, где је у току XX вијека остварила највеће успјехе управо због наше наднационалне занесености. Нећемо ваљда поново дозволити да нас наше илузије, наше узалудности и даље воде.

Зато данас имам право да кажем персонификацијама наше званичне политичке у Србији и Црној Гори, да смо им могли опростити чак и разумети то што су годину, две, три, четири године водили политику на начин који је доста подсећао на неки неокомунизам. Што су били окићени старим симболима, што су водили стару кадровску политику. Што су задржали у многоме стари речник. Али после свега што се десило, после великих међународних искушења у која смо упали, задржати ту стару реторику, ту стару симболику доказ је на жалост једне чињенице да у главама многих наших предводника још увек живи стара АВНОЈ-евска идеолошка свијест, да она још увек тријумфује над историјском свијешћу, да су још увек опкољени идеологизаторима а не људима који треба да осмисле прелазак на овом великом, можда највећем раскршћу у нашој историји. Прелазак из стања наше разбијености које траје вековима у стање нашег органског свесрпског јединства. Молим вас, зар нам није јасно да се данас управо пред нашим очима расплићу заблуде Другог светског рата, и да се завршава Други светски рат.

РАДОМИР СМИЉАНИЋ, књижевник

...Хоћу да кажем у тим уводним реченицама које се тичу и неких "пријатеља", неких људи који су из тзв. Београдског круга или рецимо Грађанског савеза, и тако неких људи, ја бих их назвао профитабилних миротвораца по сваку цену. Јер они изгледа не схватају да је миротворство по сваку цену и капитуланство исто што и продужетак рата. И то продужетак у недоглед. Хтео бих да се осврнем на један синдром код нас, који је уствари приказан у дуплој пројекцији, у најбољем случају, и двоструким стандардом западних медија у по нас најгорем случају. Тај синдром се зове српски агресор или пак српски потпаљивач односно подстрекивач рата. Ја мислим да је то што сам рекао да су они наметнути многим личностима, али пре свега у првом реду др Војиславу Шешељу. Као да се заборавља да је др Војислав Шешељ тамнично и то грозно тамнично месецима и годинама, у тамницама Хамдије Поздерца и Хрвата Бранка Микулића. Наглашавам ово Хрвата после муслимана Поздерца, да бих подвукао значај тзв. братства и јединства, које је др Војислав Шешељ не само у тамници де јуре, него и у тамници де факто у окружењу изван тамнице савршено је добро упознао још у своме Сарајеву, које је данас најтрагичнији град на свету. Др Војислав Шешељ дакле није српски подстрекавач рата. Као што ни Срби нису изазивачи рата.

**ОЛИВЕРА МИЛЕТОВИЋ,
новинар**

Добро вече драги пријатељи. Ја вечерас говорим као новинар који је стицајем неких околности написао највише текстова о др Војиславу Шешељу, као новинар који није члан Српске радикалне странке и као коначно, грађанин који је дубоко разочаран свим овим што нам се дешава последњих неколико недеља, месеци.

Режим Слободана Милошевића је као што знамо на један потпуно каубојски начин ухапсио др Војислава Шешеља на путу од куће до Скупштине. У једном дану су га ухапсили, оптужили и пресудили. Овако нешто може да се деси искључиво у режиму у коме влада диктатура једног човека, у коме не функционише правна држава и где се не поштује ни Устав ни закон. Истина, у овој држави постоје судије и постоје судови али не и правда. И немојте је ни тражити јер никада нећете наћи као што би рекао Давид Штрбац за окупациону Аустроугарску власт у Босни. Шта је данас власт у Србији? Да ли је она марионета, послушник који извршава налоге наших осведочених непријатеља потврдиће време. Оно што је сасвим сигурно, то је да ова власт не штити српске националне интересе. Може ли режим све нас неистомишљенике Слободана Милошевића да похапси? Не може. Режим је мањина. Уз њега су само новокомпионовани богаташи, који су се у последњих пет година обогатили пљачкајући овај народ преко зајма за препород Србије, преко старе девизне штедње, преко Дафине и преко Језде, а сада и преко Аврамивићевог динара.

Овде се ћути. Зашто ћути српска опозиција? Зашто ћути српска Академија наука и уметности, да ли је она уопште српска? Ако није нека мења своје име. Зашто ћути Удружење књижевника Србије чији је члан и др Војислав Шешељ. Зар то Удружење није одувек било оаза демократије? Демократска и морална савест Србије. Сви су се они оглашавали далеко мањим поводима. Једино је Српска православна црква спасила своју душу, али је зато сатанизована од бивших и садашњих комуниста, пацифиста, космополита из Београда. Када је 1908. године анектирана Босна, Јован Дучић је написао проглас "Београђани отаџбина је у опасности". Бранислав Нушић је као предводник демонстраната на белом коњу ушао у Министарство иностраних послова. Међутим, како је могуће да је код нас данас српски патриотизам постао готово погрдна реч. Згодна да се неко због тога депортује на међународни суд за ратне злочинце у Хагу. Данас баш као и 1876. године за време српско-турског рата, падају у

Удружење књижевника Србије није заштитило свог члана – забрањене књиге Војислава Шешеља на Сајму књига

бици српски светлокоси дечаци на свим бојиштима у Републици Српској, пресечени рафалима мушкетина. Данас као да нема никог ко би опевао те смрти. Угледне престоличке новине и режимска телевизија бацају се блатом на ретке ратне репортере и песнике. И још нешто што мислим да је веома важно, везано за санкције.

Санкције нису укинуте грађанима Србије односно Југославије, него руководству Југославије. Народ нема пара ни да преживи а камо ли да се вози авионима Луфтханса. Авионима ће се возити и у њиховом комфору уживати они који имају девизне рачуне у иностранству.

**ДРАГАН МАРШИЋАНИН,
председник општине Врачар**

Господо није мрак због струје, мрак је због режима у Србији. Србијом влада безакоње, председник Републике крши Устав због тога је Србијом надвладао мрак. Све црњи и све гори.

Слободан Милошевић прекрива Србију покровом, покушава да је пре-

крије покровом тоталитаризма. Мо-
рамо тај покров да стргнемо да не до-
волимо да се прекрије цела наша зем-
ља. И успећемо у томе, сигурно. У
Београду је незакоње као и у цеој зем-
љи. Ви видите да се објављују неки
лажни ратови против криминала, об-
јављују их они који криминал толе-
ришу, објављују они који су у крими-
налу дубоко огрезли. Организују се
по Београду, организоване продаје
незаконито стечене, незаконито у
земљу унете робе. Где то у свету има
да се то организовано ради од стране
власти? У Београду је одређено 40
локација за незакониту продају бензи-
на. То раде људи који кажу да се боре
против криминала. А ко дира прави
криминал? Нико. Шта се Србијом
дешава, ово што се десило и др Воји-
славу Шешељу. И да нисам само тео-
ретичар, на срећу или на жалост,
рећићу вам да сам пре четири дана
имао један љубак разговор који је
трајао шест сати, зову га информа-
тивни, у МУП-у Градском, и то пово-
дом кривичне пријаве коју сам под-
нео против једног човека који је

учини
елемен
је траја
тан, мо
да. И п
пуно м
тања к
реду. П
дужнос
режим
ћемо да
редак с
римо, и
И тада
нашу б

**ДРА
слика**

Бра
Европ
налази
покрета

дичачк

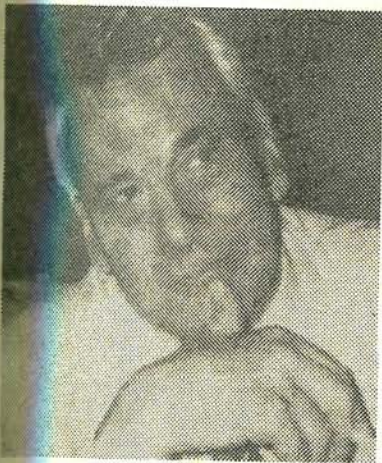
Дола
обавест
како је
странке
пају у
основна
због сл
злог сл
тачно, с
ључити
Шешељ
ну сла
хапшен
показас
кална с
моћнија
народа.
би мога
сукоб н
ових из
на паре.

...Мо
онај л
уплаши
српској
рода и
Кипра д

учинио нешто за šta се сматра да има елемената кривичног дела. Разговор је трајао шест сати, био је јако пријатан, можете замислити како то изгледа. И после тог разговора знате потпуно ми изгледају неумесно она питања које следећи нареду? Све смо на реду. И због тога је свима нама дужност да издржимо и да збацимо режим Слободана Милошевића. Тада ћемо да успоставимо демократски поредак сви заједно да се за њега изборимо, и тада ће Србија бити слободна. И тада ћемо моћи да се изборимо и за нашу браћу преко Дрине. Хвала вам.

ДРАГОШ КАЛАЈИЋ сликар и публициста

Браћо и сестре Срби, и остали Европљани. Велика ми је част да се налазим у друштву, у језгру српског покрета препорода. српског ослобо-

дилачког и државнотворног покрета.

Долазећи овде један таксиста ме је обавестио да је читао у неком листу како је председник Српске радикалне странке недавно изјавио да људи ступају у политичку арену због два основна разлога. Или због пара или због славе, додајући да је његов разлог слава. Ако је то обавештење тачно, онда би неки циник могао закључити да је господин Војислав Шешел сада стекао заиста изванредну славу, јер је овим незаконитим хапшењем социјалистички режим показао и доказао да је Српска радикална странка заиста највећа и најмоћнија опозициона странка српског народа. Са друге стране исти циник би могао рећи да је заправо у питању сукоб између славе, српске славе и ових изрода од Срба који су лакоми на паре.

...Може се, дакле, закључити да се онај лоповски део властодржаца уплашио за свој плен, стечен на српској грбачи. На грбачи српског народа и послан у иностране банке од Кипра до Израела. И да се побојавши

за тај плен, да је направио велики притисак, притисак који је коначно уродио плодом, тј. по жељи наших душмана из Вашингтона. Међутим, ја особно нисам склон да дајем поверење.

...И зато следећи ова размишљања мислим да је једна озбиљна странка, највећа опозициона странка мора размишљати и о народу а не само о свом председнику. Сваке хвале за вредно залагање за ослобађање председника и иницијативе да се оваквим протестни скупови организују. Сваки поштен човек мора устати против таквог незаконитог хапшења, без обзира да ли је на левици или десници. Али је неупоредиво прече и битније стварати, организовати протест против хапшења читавог овог народа.

Ми морамо схватити да ништа нећемо стећи ни протестима, ни кукњавом. Које су упућени ови протести? Нама, па ми то врло добро знамо. Не требамо сами себе да убеђујемо. Социјалистима поготову нису потребни такви протести. Они који су поштени међу њима, претпостављам који су ступили у ту странку мислећи да она заиста брани интересе српског народа за њих је најбоље да опстану и даље у тој странци и да раде за српски народ, тајно. Да саботирају све антисрпске одлуке. Они други, сваког јутра пред огледалом виде у том огледалу не човека већ љубре и брију љубре. Од човека је лако направити љубре, од човека је могуће направити љубре, али од љубрета човека није могуће створити. Стога ми морамо да чинимо нешто друго. Морамо се заиста супротставити тој политици. Та политика је већ показа-

ла своје катастрофалне резултате. Уместо да олакша позицију Срба она им отежава. Та капитулантска политика већ је охрабрила наше непријатеље, охрабрила је НАТО пакт да шири радијус бомбардера, да шири радијус циљева, капитулантски чин Београда, је охрабрио Уједињене нације да формулишу нову резолуцију о положају УНПРОФОР-а у Републици Српској Крајини, у којој су унесени захтеви Хрватске за суверенитетом над Крајином. Истовремено таква издаја је обесхрабрила наше пријатеље у Русији. Руску опозицију, Руски народ.

Како може сада та опозиција у Думи да брани српске интересе ако се и званични Београд сврстава на страну непријатеља српског народа. Ништа ми нећемо имати ни од протеста ни од јадиковки, ми морамо схватити да тамо где смо ми да је српски народ. Да је са вама моћ, поштење, част, храброст и знање. Ми морамо схватити да су социјалисти на власти изгубили не само образ, они су изгубили легитимитет власти. Јер они су ту власт стекли не зато што је српски народ луд за Марксом и Енгелском и интернационализмом, него зато што су обећали српском народу да се Србија сагнуће неће. Зато што су обећали српском народу да Србија није на продају. Они сада продају не само Србију већ и српски народ. Не само да се сагнуће већ пузе. Према томе то је власт без легитимитета и она нас не обавезује. Једна озбиљна странка, велика опозициона странка мора бити српска за овакве изазове. Мора стварати паралелну власт.

РАДИКАЛИЗМИ

Сампрас, Агаси и Бекер више нису први рекети света. Примат су им преотели Југословени Милошевић, Ђукановић и Божовић.

На Суматри је недавно одржан протестни скуп орангутана. Учесници протеста су одлучили да се јавно дистанцирају од поступака свог потомака Радомана Божовића.

Зоран Дудварски

КОМЕСАРИ ДРУГИ ПУТ

Још јесенас, приликом предаје пољопривредних производа, сељаци су упозорени да им ти производи (пшеница, сунцокрет, итд.) неће бити плаћени а да ће држава од њих ОДМАХ, принудним путем, наплаћивати порез и друге дажбине.

Данас се то и обистинило. Преварени, по ко зна који пут, сељаци су приморани да на престоничком асфалту траже правду и остварују своја права, у чему их подржавају све опозиционе странке, осим режимске "опозиције".

Што се тиче власти, она ће се, наравно, правити луда. Министри ће и даље лагати а порезници већ шију кожне капуте и тренирају чупање бркова и пребројавање ребара и друге захвате из добро познатог арсенала.

Очигледно је да је у Србији почела "срећна нова 1948. година".

Момир Марковића.

МАНИ, МАНИ, МАНИ!

• Да ли ће продавац Фрушке Горе завршити у бувари?

Такозвана "министарска афера", иако је, недавно, двојицу њених про-тагониста: Саву Влајковића и Велимира Михајловића, судија Окружног суда у Београду, Весна Брашић, осудила на по четири године затвора, није добила свој коначни епилог. Није завршена јер потстрекивач на криминалне радње и саучесник поменутих министара, др Радоман Божовић још није ухапшен.

Као што је познато, бивши министри у релативно краткој Влади Радомана Божовића, Сава Влајковић и Велимир Михајловић (пријатељ и кум) извршили су кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 242 став 1 Кривичног закона Републике Србије и нелегално присвојили (народски речено украли) 2.184.000 немачких марака.

Суђење је трајало више од годину и по дана а "жртвени јарци" Радомана Божовића, који из нама неразумљивих разлога још није позван на кривичну одговорност, били су у притвору од почетка марта до септембра месеца 1993. године.

Лопов који сада на функцији председника Већа грађана Савезне скупштине жари, пали и спроводи Милошевићеву "демократију" није приведен иако је од горе наведене суме украо једну трећину.

Како је до "свог дела" немачких марака дошао, сада се поуздано може рећи, криминалац Радоман Божовић, описао је у својој ИЗЈАВИ датој службеним лицима у МУП-у Србије бивши министар за трговину и туризам, Сава Влајковић, коју у целисти преносимо.

С. А.

Грађанин Влајковић Саварађен 22. 1. 1939. године, у Нештину, СО Бачка Паланка, од оца Радована и мајке Марије, држављанин СРЈ, по народности Србин, дипломирани економиста, нераспоредени функционер Владе Републике Србије, ожењен, са сталним пребивалиштем у Новом Саду, привремено настањен у Београду, ул. Петра Лековића број 40, дана 3. 3. 1993. године у просторијама МУП-а Републике Србије, на основу члана 151, став 2 ЗКП, овлашћеним службеним лицима даје следећу:

ИЗЈАВУ

Изјављујем да сам од децембра 1991. године до фебруара 1993. године обављао дужност министра за трговину и туризам у Влади Р Србије. По завршетку мандата још нисам засновао радни однос што намеравам учинити ускоро. У току тог мандата, а имајући у виду мој положај и околности у којима сам се више пута нашао, извршено је више недозвољених радњи у којима сам посредно или непосредно и ја учествовао:

1. Компензациони послови

У раду Министарства један од најосетљивијих и најделикатнијих послова је било давање сагласности на компензационе послове са другим републикама са подручја бивше Југославије, а то се искључиво односило на Републику Српску Крајину, Републику Српску и Републику Македонију.

На почетку 1992. године док је бивша БиХ била у заједничком монетарном простору, по мом наређењу и са знањима није дата ни једна сагласност за муслимански и хрватски део БиХ, мада се не може пуздано знати да одређене робе за које је била потребна сагласност нису одлазиле у те крајеве преко предузећа из српских крајева БиХ за које су те сагласности давале. Наравно, то није могло бити утврђено нарочито након избијања рата у БиХ. Производи који су били нарочито тражени из Србије су били

храна и деривате нафте. Предузеће из Републике Српске које је за захтевима наших предузећа НАП Нови Сад и Рафинерија Панчево, најчешће тражило деривате је било "Америкен" Грачаница, власништво Славка Лазаревића. У Министарство је достављено писмо са потписом др Радована Карацића којим се ово предузеће овлашћује да снабдева дериватима Републику Српску до формирања њиховог Министарства за енергетику. На основу тога су у доста наврата давале сагласности овом предузећу, понекад и без комплетне документације, али у складу са билансним могућностима Србије.

Поменути Лазаревић је био изузетно "активан" и у тражењу хуманитарне помоћи за Републику Српску, што му се у доста наврата излазило у сусрет, с обзиром на политичку и хуманитарну димензију ових захтева. Од поменутог лица сам на име поклона добио "шкорпион" без икакве документације. Исти сам добио, колико се сећам октобра месеца 1992. године у мом кабинету Министарства трговине и туризма. Приликом предаје "шкорпиона" рекао ми је да ми исти поклања у име захвалности за учињене интервенције око добијања сагласности за набавку дефицитарне робе у Србији, а за корист Републике Српске.

Одговорно изјављујем да никаквих других материјалних или финансијских противвредности нисам примио од Лазаревића, уз напомену

Ко се последњи смеје – Сава Влајковић и Велимир Михајловић пре хашакења

да ми је
кон ов
тава" 7
Михајл
колико
ловићу
вац. По
у мом н

2. Ху

чини
Прња
директ
године
лушку
са моји
погреш
предмет
вечерњ
тров са
не Прњ
3. П
МУП Р
штоља
Крагује

На с
нистар
ремено
ше БиХ
у улици
ограду,
тву Сл
сам на п
Српске
одговор

4. До
вића, вл
Београд
Зрењани
ректоров
дуплово

за ку
тивог у
обезбеђ
пани".
простор

5. Ку
Змај Јов
тријевић
агенције
године.

6. Ку
вом Сад
динарс
бру 199

7. Ку
од фир
ком дел
основн
тале да

8. До
дног бр
381.000
ра" Југ
ловића,
шће, зн
распор

број

да ми је неколико месеци касније, након овога, предао пиштољ марке "Застава" 7.65 мм, као поклон Велимиру Михајловићу. Ја сам исти након неколико дана предао Велимиру Михајловићу обавестивши га ко је дародавац. Поклон сам предао Михајловићу у мом кабинету.

2. Хуманитарна помоћ

Од "Подунавља" Челарево у количини од једног камиона пива за Прљавор, коју је дао на моју молбу директор Мироступар, у јесен 1992. године, у знак захвалности добио сам пушку "пумпарицу" са документом са мојим именом и презименом али погрешним типом пушке. Наведени предмет сам добио у Новом Саду, у вечерњим сатима, у ресторану "Петров салаш", од председника општине Прљавор.

3. Помоћ у реализацији захтева МУП Републике Српске за испоруку пиштоља ЦЗ 99 из "Црвене заставе" Крагујевац

На основу њиховог захтева Министарству трговине, а који је својеремено наручио и платио МУП бивше БиХ, крајем 1992. године, у стану у улици Петра Лековића бр. 40, у Београду, у вечерњим сатима, у присуству Слободана Стефановића, добио сам на поклон пиштољ ЦЗ 99 од помоћника министра МУП-а Републике Српске, чијег се имена не сећам, уз одговарајућу потврду МУП-а.

4. Довео сам у везу Драгана Ракочевића, власника фирме "ДиС компани" Београд са директором "Дијаманта" Зрењанин, Савом Кнежевићем, и директором "Цмаркета" Слободаном Радловићем

за куповину, односно продају, јестивог уља у количини 1000 тона ради обезбеђења добити фирми "ДиС компани". Време, крај 1992. године у просторијама "Цмаркета"

5. Купио сам стан у Београду, у ул. Змај Јовина 25 за 240.000 ДМ од Димитријевић Богољуба, а преко "Телекс" агенције у Београду, децембра 1992. године.

6. Купио сам пословни простор у Новом Саду од 30 м² за око 60.000 ДМ, динарске противвредности, у октобру 1992. године на име супруге.

7. Купио сам "Мерцедес 250 турбо" од фирме "Актив", Аустрија, почетком децембра 1992. године и платио основну суму око 61.000 ДМ плус остале дажбине сса 20.000 ДМ.

8. До новца од редног броја 5 до редног броја 7, у укупном износу од 381.000 ДМ, дошао сам преко директора "Југодрва" Београд, Добрашина Ралевића, уз учешће Велимира Михајловића и Радомана Божовића. Уз учешће, знање, сагласност и равномерно распоређену добит исплаћену нам у

девизама. Почетак овог ангажмана и иницијативу дали су директор "Југодрва" Добрашин Ралевић и Велимир Михајловић, који је Божовићу и мени предложио ту идеју, што смо ми прихватили.

Суштина овог посла је следећа:

Посао је започет средином септембра 1992. године. Имајући у виду да је у то време владала несташица нафтних деривата, а да је предстојала кампања шећерне репе и других јесењих култура, Ралевић и Михајловић су се договорили да "Југодрво" преко својих канала увезе нафтне деривате у могућим количинама како би се могла обавити јесења жетва. Ја сам имао задатак да пронађем купце за увезену нафту. Тај посао сам могао релативно лако да обавим јер је владала огромна несташица, а и по природи посла код мене је долазио велики број произвођача шећера којима је нафта била неопходна за кампању.

Позвао сам Микицу Миловановића, директора "Југошећера" Београд и упознао га са ценом дизел горива које може набавити у "Југодрву". Цена нафте код "Југодрва" је била 0.70 ДМ/л, у динарској противвредности, а набављена је у Румунији по много нижој цени.

Прва количина од 3.000 тона (две композиције воза) стигла је крајем септембра у Југославију, у једно место у близини Панчева, чије име не знам. По приспећу нафту је преузео "Југошећер" и дистрибуирао је својим чланицама. Чланице "Југошећера" су уплаћивале "Југодрву" у истом моменту динарску противвредност за добијену нафту. "Југодрво" је за добијена средства куповало девизе од Народне банке. Људи из "Југодрва" су те девизе испоручиваоцу из Румуније уплаћивали у кешу у иностранству (Мађарска). С обзиром да је нафта купована по нижој цени (коју ја не знам) остварена разлика у цени дељена је између људи из "Југодрва" и мене, Велимира Михајловића и Радомана Божовића.

Прву суму од реализованог првог увезеног континента добили смо почетком октобра у износу од 270.000 ДМ. Новац је од људи из "Југодрва" преузео Велимир Михајловић и поделио на три једнака дела. Мој део од 90.000 ДМ предао ми је у његовом стану. Том приликом ми је предао и део за Радомана Божовића у износу од 90.000 ДМ, а који сам ја сутрадан однео Радоману у Нови Сад и предао му у његовој кући.

Након петнаестак дана реализован је и други увоз нафте на исти начин као и код првог. Остатак од разлике у цени од другог увоза, у износу од 450.000 ДМ, коју смо нас тројица

добили преузео је од људи из "Југодрва" поново Велимир Михајловић и поделио на једнаке делове свој тројици. Преузимање и предаја новца, што се тиче мене и Радомана, извршена је као и у првом случају, појединачно смо добили по 150.000 ДМ.

Следећи увоз, који је реализован као претходна два, уследио је почетком новембра. Овога пута део остварене добити од увоза нафте који припада мени, Михајловићу и Божовићу, у својој канцеларији у згради "Југодрва" предао нам је Ралевић Добрашин. Овога пута нам је припао део од око 300.000 ДМ, а свакоме по 100.000 ДМ. Ја сам Михајловић Велимиру његов део предао на излазу из ресторана "Слобода" у Београду, пошто смо се претходно мало задржали у ресторану. Новац је био упакован у најлон кеси са ознаком "Југодрва". Део који је припадао Радоману Божовићу од 100.000 ДМ ја сам му предао на исти начин као и претходни пут, тј. ја бих отишао у Нови Сад и по претходном договору прелазно у његова кола, или се улазило у моја, при чему сам му након кратке вожње предавао његов део новца.

Следећи пут, након реализованог увоза, Велимиру Михајловићу сам његов део предао на Бановом Брду а Радоману у Новом Саду, у колима. Овога пута свакоме од нас припало је по 180.000 ДМ. Напомињем да сам Михајловићу предао новац у једној малој улици у присуству његовог рођеног брата.

Следећа два увоза реализована су у току децембра месеца на исти начин као и претходни. Ова два пута новац од људи из "Југодрва" је преузео Велимир Михајловић. Расподела је извршена на већ описан начин, уз максималну конспиративност. Део који смо нас тројица добили из задња два увоза у децембру био је далеко мањи од претходних. По мом сећању и последња и претпоследња подела по особи износила је укупно око 60.000 ДМ. Радоман Божовић добијао је део, као и ми, од новца стеченог увозом напред поменутих нафте јер је био равноправан учесник у послу са Велимиром Михајловићем и са мном.

Није ми познато да ли су, и нашта, утрошили паре Божовић и Михајловић. Мој део у износу од 580.000 ДМ утрошио сам на куповину и адаптацију стана у Београду, у улици Змај Јовина 25, величине 140 м². За куповину стана дао сам 240.000 ДМ, а о чему поседујем законски склопљен уговор о куповини. За адаптацију сам дао око 60.000 ДМ. Децембра месеца 1992. године купио сам "Мерцедес 250 Д турбо" и платио га, све укупно, око 80.000 ДМ. Од добијеног новца купио сам и пословни простор у Новом Са-

Радоман Божовић, равноправни учесник у "послу" примао је марке у колима

ду, на углу улица Народног фронта и Фрушкогорске и за исти платио суму од око 60.000 ДМ – динарске противвредности. За 60.000 ДМ уплатио сам "Мерцедес 250 Д" за Радивоја Божовића, брата Радомана Божовића, у виду позајмице, а увоз и испорука "Мерцедеса" реализована је на исти начин као и увоз мог "Мерцедеса". Око 50.000 ДМ дао сам за куповину керамике и дела намештаја за купљени стан у Београду.

У вези компензационог посла фирме "Д и С трејд компани", власника Дивне Корач, и фирме Стојана Траја-

новског "Дифако" Скопље, изјављујем да сам у многоне помогао око добијања сагласности за вршење компензационог посла. Изјављујем да сам у потпуности упознат са садржајем уговора између "Д и С трејд компани", Змај Јовина 25, Београд, и фирме "Дифако" Скопље чији је власник Стојан Трајановски о компензационом послу закљученом 22. 1. 1993. године. Предмет уговора је био да "ДиС" испоручи "Дифаку" 10.000 тона уља, 5.000 тона шећера и 500 тона сухомеснатих производа. Вредност испоруке је 4.416.000 УС долара, у динарској противвредности. Није

ми познато, ово одговорно изјављујем, да је посао кренуо у реализацију, а иако је кренуо, о чијој се роби ради и ко су продавци робе. При склапању уговора договорено је да реализација посла крене тек након што се фирма "ДиС трејд компани" региструје и оспособи за пословање.

Што се тиче увоза "Мерцедеса 250 Д" које смо извршили Радивоје Божовић и ја од аустријске фирме "Актив", а уз помоћ Драгана Вукелића из "Аутокомерца" Београд, изјављујем да није било никаквих шпекулација, кршења законских прописа, давања и узимања мита, као ни других неправилности у куповини ових аутомобила.

На крају бих појаснио околности из моје изјаве дате 2. 3. 1993. године, у вези средстава са којима сам финансирао куповину стана у Београду, пословног простора у Новом Саду и "Мерцедеса 250 Д". Тада сам изјавио да сам новац добио на име продаје некретнина (стана и пословног простора) у Вараждину од 400.000 ДМ од купаца Јована Одбе и Санто Бориса. Изнете податке сам дао овлашћеним службеним лицима МУП-а РС из разлога да бих заштитио Радомана Божовића и Велимира Михајловића, због учињених радњи наведених у напред датој изјави, јер их сматрам својим најбољим пријатељима.

Ову изјаву дао сам добровољно, под пуном материјалном и моралном одговорношћу, иста ми је гласно прочитана и спреман сам је поновити ако треба и пред судом, те је као своју потписујем.

ИЗЈАВУ ДАО:
Сава Влајковић
бр. л. к. 310995
СУП Нови Сад

ПИЛАТ ИЗ ТОЛСТОЈЕВЕ 33

• Потрчко Контакт-групе • Већи католик од Папе

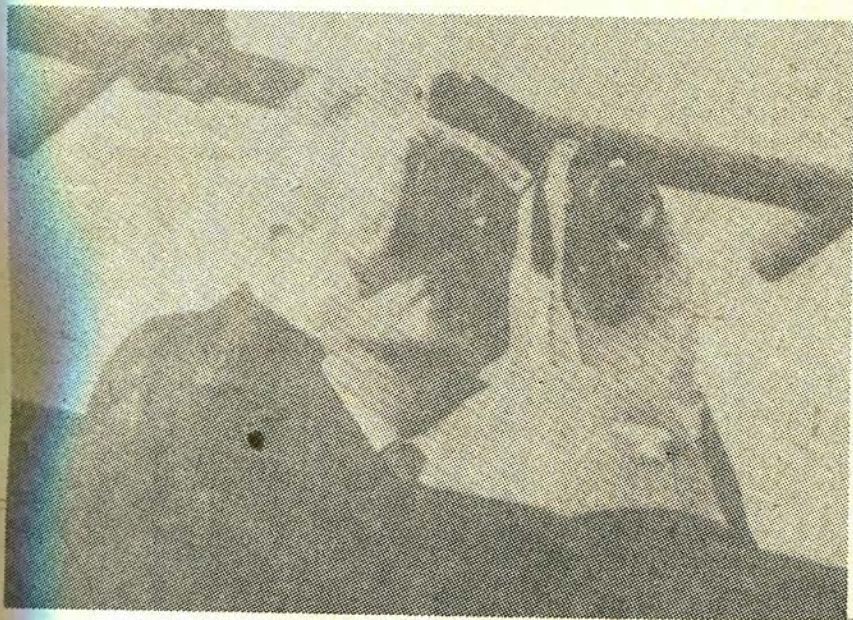
И после неколико месеци од одбијања наводног мировног плана такозване Контакт групе, од стране руководства Републике Српске и српског народа са оне стране централне српске реке Дрине, притисак за потписивање таквог, за српски опстанак погубног документа не престаје.

Уз свесрдну помоћ издајничке, комунистичке олигархије на власти у Србији и СР Југославији, изасланици међународне заједнице, више не скривајући своју пристрасност за једну од страна у сукобу, ставили су се на страну српских непријатеља. Ређају се посете Овена, Столтенберга,

Жипеа, Херда, Козирова, српском председнику Милошевићу, у којима ови експоненти антисрпске политике и пуки инструменти у рукама Беле куће захтевају од председника Републике Србије увек исто, колаборацију са њима и истрајност у издаји прекодринских Срба, издаји незапамћеној још од Косовског боја. Својом колаборацијом и издајом председник Србије охрабрује западну алијансу на још жешће ударе на Републику Српску, толико је успешан у томе да је амбасадор Чарлс Томас, званични представник САД у Контакт групи за Босну, приликом свог боравка у Београду чак рекао да Ва-

шингтон жели да види Југославију учлањену у НАТО пакт.

Слободану Милошевићу човеку који се ставио на чело издаје свог сопственог народа, председнику који је своје сународнике из Западне Србије оставио на милост и немилост светске заједнице, као бедна награда за злочиначке, незапамћене и геноцидне санкције и блокаду које је увео према Републици Српској пристижу похвале од креатора антисрпске политике. Тако Андреј Козирев, руски министар иностраних послова, очигледно задовољан Милошевићевом "конструктивном сарадњом" најављује да председник Републике Србије "чврсто стоји на позицијама Контакт

Решкарнација Јозефа Броза – в.д. врховног команданта са свечаног сандука посматра војне маневре

групе”, дакле и даље подржава на-
сиљем наметани план који пред-
ставља гажење елементарног људ-
ског морала и свих међународно при-
знатих норми понашања. Све ово де-
шава се у тренутку када српска војска
бележи несумњиве успехе на фронту
и када чак и међу српским неприја-
тељима има оних који притешњени
српским ратним победама и напредо-
вањима Војске Републике Српске на
свим линијама фронта изјављују да
су Срби у Републици Српској добили
рат, па тако и Вилијем Пери, америч-

ки секретар за одбрану, каже да ће на
крају међународна заједница морати
да прихвати ”исход рата који се назире”.
Изумитељи новог светског по-
ретка прихватају стварност и реал-
ност а одриче их се српски предсе-
дник Милошевић, доказујући да је по
том питању ”већи католик и од самог
Папе”. Ипак, Милошевић није като-
лик, а најмање је православац. Да је
Србин и православац, а није, да верује
у Бога, а не верује, препознао би се у
саопштењу са епископског савето-
вања СПЦ, одржаног у патријаршиј-

ском двору у Београду, саопштењу
издатом поводом срамне одлуке да
”званична Србија и Црна Гора, које
знају шта су неправедне и нечовечне
санкције, заведу сличну или још те-
жу блокаду и санкције својој распетој
браћи у Републици Српској и Репу-
блици Српској Крајини”. У том апелу
српском народу и светској јавности
се даље каже:

**”ПИЛАТОВСКИМ ПРАЊЕМ
СВОЈИХ РУКУ У КРВИ СВОЈЕ НА-
ПАЂЕНЕ БРАЂЕ, ПОД ПРИТИС-
КОМ МОЋНИКА ОВОГ СВЕТА, НИ-
ШТА СЕ НЕЋЕ РЕШИТИ, А ОБРАЗ И
ДУША И ДОСТОЈАНСТВО ЛИЧНО
И НАРОДНИ ЋЕ СЕ ИЗГУБИТИ”.**

Образ, душу и достојанство Мило-
шевић је одавно изгубио, а његова
недела уперена против српског наци-
оналног и егзистенцијалног инте-
реса су све већа и добијају на тежини.

У његова најнечаснија и најпо-
длија злодела свакако спада утамни-
чење др Војислава Шешеља, највећег
опонента режиму у Београду и најве-
ћег политичког противника трену-
тном председнику Србије. Србина,
православаца, правог патриоту и не-
поколебљивог борца за српство др Во-
јислава Шешеља, ухапсио је и затво-
рио човек коме ништа није свето, ко-
муниста и интернационалиста, чо-
век у служби српских душмана, Сло-
бодан Милошевић. Парафразирајући
слоган, својеврсну поруку која ових
дана кружи српским земљама, могло
би се и овако рећи:

**”МИЛОШЕВИЋА У ЗАТВОР-
СЛОБОДА ШЕШЕЉУ”**

Наташа Јовановић

СВЕ ЗА СРПСТВО...

ГОВОР ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Браћо Срби и сестре Српкиње, Српска радикална странка је изразито национална патриотска политичка партија. Наш основни циљ је стварање јединствене и слободне српске државе која ће обухватити све српске земље. Заправо, наш главни циљ је Велика Србија.

Уосталом, већ смо на прагу његове реализације. За тај циљ већ неколико година се води рат у западним српским земљама. У том рату ми Срби смо победили. Српска радикална странка је посебно поносна на хиљаде и хиљаде својих добровољаца који су се борили и данас се боре на свим фронтима и који су се показали као најхрабрији и најдисциплинованији. Нисмо у овом рату ослободили баш све што је српско, али јесмо највећи проценат српских земаља. Ослободили смо на простору бивше хрватске федералне јединице 70% онога што је српско, на простору бивше Босне и Херцеговине преко 90% простора онога што је српско, у српским је рукама данас. На жалост наша граница данас није Карлобаг али јесте неколико километара јужније на обалама Новиградског залива. Није Карловац али јесте предграђе Карловца, није Вировитица али јесте Пакрац. Али када се сетимо у каквим нас је условима затекао овај рат, колика је била издаја у највишем државном врху и војном врху, какви су издајнички генерали и адмиралли командовали нашом армијом, попут Вељка Кадичевића, Бранка Мамуле, Бровета, Ачића и сличних, имамо разлога да будемо задовољни.

Уосталом, ко је од нас пре четири, пет година могао и сањати да ћемо тако релативно брзо повратити највећи део српског простора, који је зликовац и злочинац Јосип Броз Тито у условима комунистичке диктатуре тако олако ставио у састав хрватске и босанско херцеговачке федералне јединице. И у нашим главама водили смо велику борбу. Овде, кроз неколико деценија после рата, деца уопште нису васпитавана у духу служења српству, служења отаџбини. Овде младе генерације нису имале појма да са друге стране Дунава и Дрине такође живе Срби. Да је Лика подједнако Србија као Шумадија, да је Кордун подједнако Србија као Војводина. Да је Босна подједнако Србија као Поморавље, да је Херцеговина подједнако Србија као Косово и Метохија. Па сетимо се те 1990. године, колико је Срба на оним

Све за српство – увек на првој борбеној линији

првим парламентарним изборима у Хрватској гласало за Рачана, затојени тим комунистичким лажима о братству и јединству. Прошло је више месеци док су се освестили и док су схватили да су им Хрвати пола века само нови геноцид спремали. Када смо добили битку у својим главама, када смо се излечили од комуни-

стичке болести, онда смо били у стању да се боримо за западне српске Крајине, и да у том рату победимо. На простору бивше Босне и Херцеговине Срби су много спремнији дочекали овај рат, и зато су резултати били бољи. Ослобођено је скоро све што је српско. Остало је још Горажде, Жепа, Сребреница, Теочак, нешто шири ко-

Сами против "остатка света" – председник Караџић и генерал Младић

ридор у Посавини, долина Неретве и Сарајево. Све остало је одавно чврсто у српским рукама. И сада западне силе траже да се ми Срби за преговарачким столом одрекнемо од тога што је на бојном пољу извојевано. Траже да се Република Српска одрекне једне трећине своје територије. Траже да Република Српска падне са 70% на 49% бивше Босне и Херцеговине. Ми на то никада не смемо пристати.

Слободан Милошевић је већ пристао. Али, Слободан Милошевић је предао Западу Славонију, када смо је могли одбранили.

Слободан Милошевић је предао Дивосело, Читлук и Почитељ. Е више ништа неће дати. Може Слободан Милошевић да Хрватима или муслиманима да своју вилу на Дедињу, али не може више ни једно српско село или српски град.

● Шарене лаже Запада

Кажу са Запада: ако Срби прихвате њихове услове, могао би почети процес укидања санкција. Они не кажу укинућемо санкције одмах преко ноћи, као што смо их преко ноћи и завели. Него почеће процес. А колико ће трајати тај процес, е то би тек наши унуци видели. Пре више месеци отворено су нам западне силе ставиле до знања да нам не мисле укидати санкције док нам не отму и Косово и Метохију, Српску Крајину, Санџак и Војводину. Док нам не отму те српске земље. Док српске земље не прережу мрежом разних аутономија и специјалних статуса, док Србију не сведу на границе некадашњег Београдског пашалука. Ми, српски радикали смо непрекидно упозоравали. У свим скупштинама, на телевизији, у штампани, на јавним скуповима, тражили смо да, сада када су нам завели санкције, Милошевић прекине све преговоре са Западом. Захтевали смо да престане путовати у Женеви, у Хаг, где год га позову. Да престане примати западњачке емисаре у Београду. Захтевали смо да повуку све наше дипломатско особље из западних земаља које су подржале санкције и да затвори њихове амбасаде у Београду.

Милошевић нас није слушао. Милошевић је једва чекао да га у Женеви или Хаг позову и ко на крилима је увек одлепшао тамо. Толико се понижава када сваки пут подноси молбу Комитету за санкције Уједињених нација да његов председнички авион полети са београдског аеродрома. Шта би било нормалније него када западне силе Милошевића позову у Женеви, да он дипломатски одговори, да им каже: Господо ја бих радо дошао, али знате блокирали сте нам аеродроме, не лете нам авиони на међународним линијама. А да они онда из Женеви поруче: Господине Милошевићу, ми ћемо дозволити да поелти ваш председнички авион са београдског аеродрома, Милошевић би то тада требао категорички одбацити речима: "Господо какав бих ја био

председник Републике када бих себи дозволио да мој председнички авион полети са београдског аеродрома, а да народ моје земље не може да лети на редовним авионским линијама у иностранство.

Шта има нормалније од таквог одговора?

Слободан Милошевић је мислио да ће својим сталним попуштањем умилостивити западне силе. Да ће се западне силе сажалити над тешким и бедним положајем нашег народа. Да ће се западне силе сажалити над чињеницом да многи људи код нас гладују, да радници немају посла, да нам се фабрике затварају, да деца и старици немају лекова. Баш за то брига западне силе. Оне се у спољној политици не руководе емоцијама, оне се руководе искључиво интересима. А интерес западних сила је да се сузбије српство на Балкану – и зато оне не бирају средства, зато подржавају све српске непријатеље. И Хрвате, и муслимане, и Шиптаре и све друге.

Те 1992. године социјалисти су се показали као једна неспособна странка, странка незналица. Они су мислили да ће санкције кратко трајати. Да је то малте не децја игра западних сила. А онај блесави Радоман Божовић је као председник Владе Србије у јуну 1992. године у Народној скупштини изјавио да санкције не могу трајати дуже од три месеца. Да ли се сећате тога? А ево већ више од две године како трају санкције, и не зна се до када ће трајати. Од свих политичких партија једино смо ми, српски радикали, упозоравали да ће санкције трајати много дуже. И на жалост обистинло се наше предвиђање. То није зато што смо ми видовити. Нисмо ми видовити, него волимо да прелиставамо и по неку књигу из теорије међународних односа, да проучавамо материјале о спољној политици западних сила, о њиховим циљевима на Балкану, методама деловања. Проучавамо ранија историјска искуства, правимо анализе и извлачимо закључке. А социјалисти за то немају времена, њих мрзи да то раде. Они гледају сваки дан само да што више покраду. Баш их брига шта ће сутра бити.

● Дрина тече кроз центар Србије

Те 1992. године ми српски радикали смо искрено, из петних жила, свим срцем подржали избор Слободана Милошевића за председника Републике. Захваљујући нашој подршци Милошевић је победио у првом изборном кругу. Када се саберу гласови нас радикала и социјалиста на посланичким изборима, то је управо онолико колико је Милошевић добио као председнички кандидат. Ми смо га подржали као српског патриота због ранијих заслуга. И те његове раније заслуге ни данас се не могу оспоравати. Слободан Милошевић је заслужан што су Косово и Метохија, и

Војводина враћени у састав Србије. То је чињеница. Слободан Милошевић се супротстављао свим српским непријатељима и због тога су га онолико мрзели Словенци, Хрвати, муслимани, Шиптари итд. То је чињеница. Слободан Милошевић је помагао српске Крајине. Ми који смо се борили на свим фронтима, сведоци смо да је Милошевић помагао српске Крајине. Уосталом, и ону прву битку у Борову Селу наши добровољци не би извојевали под командом покојног Вукашина Шошкоћанина, да од Милошевића нисмо добили оружје.

Добили смо додуше старо, застарело, отписано оружје. Добили смо старе америчке аутомате Томсон, и старе руске аутомате Шпагин, и пушке М-48, танџаре. Али у рукама наших добровољаца то је било убојито оружје. С тим су прву победу извојевали. Ми то не можемо заборавити. Ми, српски радикали смо увек говорили наш је циљ да што пре срушимо Социјалистичку партију Србије са власти јер је неспособна, склона криминалу, корумпирана. Али смо, такође, говорили да ценимо и поштујемо Милошевића као патриота, и да ћемо га подржавати док је на патриотској линији. Имали смо још два веома важна разлога што смо те 1992. године морали подржати Милошевића.

Сетите се ко му је био главни противкандидат. Онај белосветски издајник и хохштаплер Милан Панић. Да је, не дај Боже, Милан Панић победио на изборима, Србије већ не би ни било. Он је био спреман да испуни све захтеве западних сила. Он је чак нудио и много више него што су западне силе тражиле. Е због тога смо морали подржати Милошевића. А Милошевић је тада још увек био патриота.

Сетите се колико су се Немци, Американци и други са Запада трудили да га сруше. Па су му организовали 9. марта демонстрације; рушење Београда, крвопролиће, убијање. Па су организовали тзв. Видовданско саборовање када су за недељу дана центар Београда у свињац претворили. Па су организовали тзв. студентске демонстрације, када су ти наводни студенти једне ноћи блокирали све мостове на реци Сави у Београду, да тако симболично обележе границу између Независне државе Хрватске и Србије.

Ми српски радикали га тада нисмо дали. Увек смо говорили док је нас српских радикала, српска политика се неће креирати у Вашингтону, Њујорку, Бону, Паризу, Риму и Лисабону. Српска политика ће се увек и искључиво креирати у Београду, вољом српског народа.

Те 1992. године дао сам интервју за немачки часопис "Шпигл". Главни став из интервјуа поновио сам и на државној телевизији у телевизијском дуелу са Радетом Стојановићем, потпредседником Демократске партије Србије. Тада сам рекао, да је мене Милошевић више пута хапсио као ве-

ликог српског националисту и антикомунисту. Два пута ме је Слободан Милошевић држао у затвору у предизборној кампањи 1990. године, јер сам уписивао добровољце за одлазак у Книн и иницирао потписивање петиције да се "кућа цвећа" сели из Београда. Слободан Милошевић је моју странку више од годину дана држао ван закона, забрањену. Ако једног дана дођем на власт, можда ћу и ја њега ухапсити, али не дам да га обарају Немци, Американци или било ко други из иностранства. Док они покушавају да га оборе, ми га не дамо. Када се ви оканете, када га они оставе на миру, онда ћемо се ми српски радикали с њим ухватити укоштрачу, у унутрашњим политичким обрачунима. Ми Срби смо сувише поносан народ да би дозволили да нам неко из иностранства поставља и обара председнике, увек ћемо то ми радити. И постављати и обарати. Подржавали смо Слободана Милошевића све док први пут није поклекао у свом патриотизму, док

Дезертер из Вијетнама
— ефендија Клинтон

није напустио патриотску линију. То се десило у мају прошле године, када је Слободан Милошевић прихватио Венс-Овенов план, и покушао да наметне капитулацију Републици Српској. Тада смо се жестоко, силовито, спектакуларно сукобили са Слободаном Милошевићем. Од жестине тог судара и земља се затресла. Растурили смо му ону тзв. Свесрпску скупштину у Сава Центру коју је Слободан Милошевић сазвао да би прихватила капитулацију у име и уместо Републике Српске. Држали смо велике демонстрације у Лозници са 25.000 људи под паролем "Дрина никада неће бити граница". Јер за нас српске радикале, Дрина је река која тече

кроз центар Србије. Онда смо пркосно отишли у Републику Српску да се нашој браћи нађемо у невољи. Као што увек идемо када је опасно у Републици Српској или Републици Српској Крајини. Ми не идемо на Пале када се обрће во на ражњу, али идемо када се пуца, када се бомбардује. Ми увек идемо тамо где је најопасније, на прве борбене линије.

● Србија има папучара за председника

На жалост од маја прошле године ствари су се у негативном правцу одвијале. Од маја прошле године до данас западне силе непрекидно укључују Слободана Милошевића у преговарачки процес. Али они га не укључују да би Слободан Милошевић заступао интересе српског народа, да би бранио српске ставове. Они позивају Слободана Милошевића на преговоре само због тога да би он по наговору западних сила вршио што снажније притиске на Радована Караџића, и терао га на што веће уступке. То је једина улога Слободана Милошевића у преговарачком процесу, у последњих више од годину дана.

Ми ни Караџића нисмо дали, нисмо дали да га Милошевић обори прошле године у Бањалучком пучу у септембру месецу. У Савезној скупштини смо одмах раскринкали ко су организатори. И онда је пуч спласнуо. Прозвали смо Савез комуниста покрет за Југославију, где Милошевићева жена, она жентурача Мира Марковић води главну реч. Ми немамо ништа против да се жене баве политиком, то је чак и добро. Али, да муж буде у једној партији а жена у другој, то не може. Може и жена бити изабрана за председника Републике, када победи на изборима. Али овде је Милошевић изабран, а она влада. Србија има папучара за председника. Пре више од два месеца, ЦИА је поднела извештај америчкој влади, тај извештај је објављен у Њујорк Тајмсу, и Вашингтон Посту, превела га је наша штампа. Било је и на телевизији, вероватно се сећате. ЦИА је закључила да је Слободан Милошевић са аспекта америчких интереса најбољи политичар у Београду. Американци су закључили да је он за њих најбољи преговарач. Е сада када је добар Американца, не ваља нама Србима. Када су Американци покушавали свим силама да га оборе, када су га називали балканским касапином, кривцем за рат, ратним злочинцем, када су га стављали на прво место на списку ратних злочинаца, ми српски радикали га нисмо дали, ми смо га бранили. Али сада када га Американци хвале и подржавају, сада ћемо га ми оборити, нема му спаса.

● Реквијем за ДЕПОС

Те 1992. године опозиција је заправо победила на парламентарним изборима. Али само формално. Соција-

листи су имали 101 посланичко место а све опозиционе странке заједно 149. Ми, српски радикали смо имали највише. И сада имамо највише, имамо 39 посланика, СПО има 37, итд. Али ми нисмо имали са киме да формирамо Владу. Нисмо ми српски радикали могли у коалицију са Агоштоном и његовом сепаратистичком странком, против Милошевића и социјалиста. То не иде. Нисмо ми српски радикали, могли у коалицију са оним идиотом Бехљуљијем и шиптарском странком из Прешева против социјалиста и Милошевића.

Можете ли ви уопште замислити мене и Бехљуљија како потписујемо коалициони споразум? Добро је док не можете тако нешто замислити.

Нисмо могли у коалицију ни са ДЕПОС-ом. ДЕПОС је још увек подржавао Милана Панића. Подржавао је оног идиота принца Александра што је пасао траву на аеродрому, и унередио се у Доњој Трешњевици код Тополе. ДЕПОС је водио изразито антинационалну и антисрпску политику. Главне вође ДЕПОС-а су подржавале Агоштонов захтев да се Мађарима дају кантони у Војводини. Тога се сви сећамо је ли тако. Главне вође ДЕПОС-а су јавно на телевизији тражили да се усташка шаховница виори у српском Книну. И тога се сећамо. Главне вође ДЕПОС-а су јавно хвалиле Изетбеговића да је частан и хуман човек, 1991. године. Главне вође ДЕПОС-а су тврдили да је српски народ крив за овај рат. Главне вође ДЕПОС-а су тврдили да је у Србији на власти комунофашистичка диктатура и тако давали аргументе нашим непријатељима на Западу у пропагандном рату против српског народа. Главне вође ДЕПОС-а су јавно честитале Ругови и тражили да се Шиптарима врати Устав из 1974. године. Весна Пешић то још увек ради. Главне вође ДЕПОС-а су се јавно пред телевизијским камерама пред нову 1992. годину љубиле са Сулејманом Угљанином и подржавале захтев да се муслиманима да аутономија Санџак. Све смо то гледали на телевизији, је ли тако? Главне вође ДЕПОС-а још увек траже да западне силе окупирају Републику Српску и Српску Крајину. Главне вође ДЕПОС-а још увек траже да стране силе разоружају српску војску. Главне вође ДЕПОС-а су недавно изјављивале ако би отишли у Босну, да би се на страни муслимана борили против Срба. Јесмо ли сви то гледали недавно на телевизији.

Како смо онда ми могли у коалицију са ДЕПОС-ом?

Нисмо могли.

И сада у децембру 1993. године формално је опозиција победила на изборима бар у први мах, док социјалисти нису разбили ДЕПОС и Демократску странку, и узели колико им треба посланика и министара. У први мах социјалисти су имали 123 посланика, а све опозиционе странке 127. Вук Драшковић је одмах јавно тражио да заједно формирамо Владу. Ми смо

рекли
никак
И њих
127. М
Српск
и могл
ону ст
ну пол
велик
на пат
Српск
Вук Д
ку са
"Нож"
српск
онај Б
кому
велик
смо н
вове,
тељи
нека
Међу
обнов
Пеши
Грађа
не мо
српск
власт
ва чек
не мо
ку цел
најва
рају
стран
ни ре
телев
сти ка

МАЛТРЕТИРАЊЕ ЂЕНЕРАЛА

rekli da to nije moguće. Nije moguće nikako sa Agoštonom i Beħľuľijem. I њихови посланици спадају у тих 127. Ми смо рекли: "са вама из Српског покрета обнове можда бисмо и могли, под условом да се вратите на ону стару своју политику. Првобитну политику са којом сте кренули на великосрпску, на националистичку, на патриотску политику са којом је Српски покрет обнове основан". Да се Вук Драшковић врати на ту политику са чијих аспеката је писао романе "Нож" и "Молитва", велика дела српске књижевности. Да то буде исти онај Вук Драшковић кога је некада комунистички режим прогонио као великог српског националисту, када смо имали подударне политичке ставове, када смо били најближи пријатељи, када смо се и окумили. Само нека се врате на те позиције. Међутим, још увек је Српски покрет обнове у коалицији са Весном Пешић, и оним издајницима из Грађанског савеза. Е док су са њима, не могу са нама, шта се ту може. Нама српским радикалима је веома драга власт. Не треба да вас уверавам да једва чекамо да се дочепамо власти. Али, не можемо прихватити власт по сваку цену. За нас је национално питање најважније. По том питању ми сарађујемо са другим опозиционим странкама. Вас овде има 3.000 и неће ни речи бити ни у новинама ни на телевизији, ни на радију. А социјалисти када једва скупе 30-40 људи, нека-

ко их преваре да дођу, онда одмах ударају на сва звона. Тако лаже телевизија. Ми смо и у предизборној кампањи сарађивали са другим странкама, потписали смо споразум да заједничким снагама контролишемо пребројавање гласачких листића, како би нам социјалисти што мање гласова покрали. То је добро функционисало. Али, да бисмо могли формирати заједничку Владу, да би смо могли имати чврсту коалицију, морамо прво да се нађемо по националном питању. Ево, Коштуница и Ђинђић су почели да нам се приближавају. Нису још довољно, али на добром су путу. И сада са њима можемо. Е, а од Српског покрета обнове само тражимо да се врате на националну линију, и ништа више. Ко им сада, то не да нека сами расправе. Јер за нас, српске радикале национално питање је најважније. Зашто је најважније? Зато што оно што је сада српско сачувамо као српско, да увек остане српско. Оно што сада изгубимо више никада неће бити српско. Због тога је национално питање најважније.

● Социјалисти су корумпирани, неспособни и склони криминалу

Те 1992. године, нисмо могли у коалицију ни са социјалистима. Зато што су неспособни, корумпирани, склони криминалу. Социјалисти су тражили

да формирамо заједничку владу, ми нисмо прихватили али смо им рекли, да поштујемо вољу народа, да Србија мора имати неку Владу. Ако се после избора не формира Владу, онда настапа уставна криза. Ми поштујемо народну вољу, и чињеницу да је народ њима дао највише гласова, са њима нећемо у Владу али ћемо им пружити шансу. Омогући ћемо им да формирају мањинску Владу. Па ћемо одмах бити најоштрији критичари тој Влади. И тако је и било. Одмах смо, у марту прошле године, жестоко напали Владу поводом Предлога закона о буџету, због разних расипничких, идеолошких ставки. Ми српски радикали највише времена проведемо у расправама о буџету када је другим опозиционим странкама досадно да уопште седе у Скупштини. Ми смо ту онда најактивнији, темељито се припремамо, аргументовано критикујемо, нападамо итд. Свесни да је буџет суштина економске политике једне државе. У априлу смо напали социјалисте поводом Закона о државној телевизији. У мају је био велики сукоб са Слободаном Милошевићем око Венс-Овеновог плана. Сваког месеца смо имали неки велики сукоб, сваког месеца смо терали неку политичку или криминалну аферу. Од када смо формирали странку за нас није било

предаха, увек смо били у акцији. Увек на фронту неке политичке борбе.

У јуну месецу навршило се 100 дана Владе Николе Шаиновића, и парламентарна је пракса у демократском свету да се свакој влади да шанса од 100 дана, а после 100 дана се приступа њеној темељитој критици. Ми смо то урадили у Народној скупштини. Говорили су сви посланици Српске радикалне странке. Критиковали су темељито тачку по тачку, аргументовано.

Влада Николе Шаиновића се опасно заљуљала само што није пала, а онда је Никола Шаиновић изашао за говорницу и готово плачним гласом почео да мољака, да говори како они, социјалисти, имају готове, спремне програме, само што нису почели да их реализују, али нису имали довољно времена, само још месец два дана, и све ће бити боље. Ми смо на то рекли: "господо социјалисти, кажете имате готове спремне програме, ни сте имали довољно времена, треба вам месец два дана. Па ево вам три месеца, да видимо какви су вам програми. Да не испадне у народу да ми једва чекамо да вас оборимо јер смо похлепни, да се што пре дочепамо ваших министарских фотеља. Не, прво да видимо ваше програме. Ево вам рок до 15. септембра. Имате одрешене руке до 15. септембра. Али ако се 15. септембра не осети прво побољшање Влада вам мора пасти". Је ли тако било? И ми смо одржали своју реч. 15. септембра инфлација је била још гора, и ми смо кренули на јуриш против Владе Николе Шаиновића. У међувремену смо имали два тешка директна сукоба са Слободаном Милошевићем. Око генералске и око министарске афере. Читав април, мај, јун, јул, август, терали смо генералску аферу. Папирима, документима смо доказали криминал начелника Генералштаба Животе Панића, и генералске булументе око њега. Државна комисија је потврдила све наше наводе, али Слободан Милошевић је покушао по сваку цену да спасе Животу Панића. Ко зна какви су приватни рачуни међу њима. А Милошевић је главни у Врховном савету одбране. Тамо су три члана. Милошевић, Лилић и Булатовић. Лилић увек гласа као Милошевић и Милошевићева реч је пресудна. И када смо видели да Милошевић не да Животу Панића, онда смо ми српски радикали у Савезној скупштини буквално уцењивали Социјалистичку партију и Слободана Милошевића. Или ћете сменити генерале криминалце или вам нећемо изгласати ребаланс буџета, па нико од вас плату неће примити. Или ћете сменити генерале лопове, или вам нећемо изгласати војне законе, па не можете реор-

ганизовати Армију, не можете давати унапређења, ништа не можете урадити. И Милошевић није имао куд, морао је жртвовати Животу Панића. Али уместо да се стрпа у затвор, Милошевић се догетито па га је пензионисао у пакету са 42 друга генерала и адмирала, па је у јавности испало да је Живота Панић отишао у пензију због година старости а не зато што је доказани лопов. Нама је било важно да се тих лопова отарасимо из Генералштаба. Онда смо терали министарску аферу. Када је почетком прошле године полагао заклетву као председник Републике у Народној скупштини Слободан Милошевић је као један од своја три председничка приоритета навео борбу против криминала, на свим нивоима.

Ми српски радикали смо га одмах подржали. Рекли смо да ћемо га помоћи свим силама само да иде до краја у тој борби. Да се уништи криминал, да се сломије кичма државном криминалу, да се уништи државно финансијска мафија. А Слободан Милошевић ухапсио два министра па стао. Министре је мало држао у затвору па их је пустио да се бране са слободом. А сада им се одлаже суђење. Кажу због тога што Сава Влајковић има висок крвни притисак. Па ко је то још дошао до затвора, прети му 15 година робије, а да му остане нормалан крвни притисак. Како је то могуће? Ми смо тражили да се иде даље, али Милошевић није смео. Уплашио се, показао се што је уопште кренуо са током афером. И покушао све да заташка. Три директора моћних фирми из друштвеног сектора су убијена, јер су били умешани у ту аферу. Убијени су да не пропевају. За једног су тврдили да је извршио самоубиство. Па наравно, јадни човек је извршио самоубиство из заседе. Чули сте за "Југодрво"? Још нису расветљена та убиства. И неће, као ни многа друга, бити расветљена све док не падну Милошевић и Социјалистичка партија са власти. Тек тада ћемо расветлити сва та убиства. Зашто Милошевић није смео да иде даље? Зато што би следећег морао да ухапси Радомана Божовића, једног од највећег криминалца у држави. Он је главни шверцер нафте у земљи; сарађује са шиптарском мафијом. Пре неколико година покушао је, уз огромну приватну провизију, да прода Фрушку гору Италијанима; држи ланац коцкарница по Војводини; опљачкао је огромну друштвену својину. Ми смо на конференцији за штампу новинарима показали записник из истражног поступка из кога се види да је Сава Влајковић директно оптужио Божовића као главног организатора министарске афере. Знате ли како га је полиција натерала да призна све у истражном поступку?

Нису га тукли, никог од њих нису тукли, нису му ни претили батинама. Него када су га ухапсили, довели су га у једну канцеларију која служи за саслушања и тамо га оставили да седи један два, три сата. Чувао га је само један полицајац, али није хтео ништа са њиме да разговара. То обично уради полиција да жртву тамо омекша, да се уплаши, да почне да признаје итд. И онда после два три сата ушао је један високи функционер Службе државне безбедности, кога је Влајковић од раније познавао. Ушао је сав намргођен, нерасположен, хладан и као из страха почео да говори. Рекао је да су јутрос Шешљеви радикали извршили државни удар. Преузели су сву власт у земљи, ухапсили су Слободана Милошевића и хапсе све редом високе државне функционере. И Сава Влајковић се заледио од страха. Премро човек. Изгубио се потпуно. И све признао што су од њега тражили, чак и много тога што нису тражили. Када је завршено саслушање, када је потписан записник онда му је полиција дала да обави један телефонски разговор. Обично дају да се човек јави кући, да каже да је ухапшен и да каже шта треба да му се донесе у затвор. Тако су и њему дали. Он се јавио кући жени, испричао јој шта му све треба од одеће, од средстава за хигијену, и на крају разговора је питао у ком је затвору Слоба. Који Слоба зачудила се жена. Па Слоба Милошевић, одговорио је Влајковић. Каже, јеси ли ти нормалан, Милошевић те ухапсио а ти питаш у ком је затвору. И тек тада се Сава Влајковић ударио по челу, схватио како му је полиција подвалила, али цило је касно. Међутим, сада Слободан Милошевић не сме да ухапси Радомана Божовића. Јер ако га ухапси мора га извести на суд. А на суду би онда Божовић пропевао шта зна о криминалу других високих државних функционера. Унапред се не може ни претпоставити докле би се клупко одмотало. На чија би све врата закуцали истражни органи.

А ни Милошевић није чист. Радоман Божовић има у шакама самог Милошевића. И зна многе прљавштине Милошевићеве, то је проблем. Уосталом, ко је главни кривац за Југоскандик и Дафимент банку? Лично Слободан Милошевић. Нема ко други. О томе сведочи Дафина Милановић. Зашто Дафина Милановић није ухапшена? Не смеју да је ухапсе, држе је у кућном притвору. Опкољена је полицијом, али не смеју да је ухапсе. Ко се ухапси мора на суд, а на суду пева, спасава своју кожу. Тако су исто Јованку Броз ухапсили одмах чим је Тито умро. Није било суђења, није било ничега али су полиција и војска били око ње. Тако исто је и са Дафи-

ном. О
ступак
глино. А
дузели
вац из з
на Ки
Кипра?
Ко је п
налце
Гуверн
Шаино
многе
лошеви
за њих
ловени
доман
врсту к
Крај
лошеви
ног ста

као дир
државну
Немамо
тив тога
Републи
ној држа
дат, али
истекне
лу врати
свој ста
лошеви
ну вилу
хиљада
иако ви
марака.
ман Бож
седника
Војвођа
одмах ју
љада ма
Па зами
них Ам
бран на
кућу и о
лара от
изгледа.

ном. Они су покренули кривични поступак против Језде јер је Језда одмаглино. Али против Дафине нису предузели ништа. Ко је наредио да се новац из зајма за препород Србије пребаци на Кипар и претвори у зајам за препород Кипра? Лично Слободан Милошевић. Ко је поставио све ове крупне криминалце на високе државне функције? Гувернера Атанацковића, Николу Шаиновића, Радомана Божовића и многе друге? Све Слободан Милошевић. Па ко је онда главни кривац за њихов криминал? Слободан Милошевић! Слободан Милошевић и Радоман Божовић су умешани у исту врсту криминала. Ево како?

Крајем 1991. године Слободан Милошевић се преселио из свог комфорног стана који је својевремено добио

рика за сваког новог председника мора задати нову Белу кућу. То само код нас може. Јер код нас криминалци и мафија владају државом!

● Тарзан никад не туче мајмуне

Пре више од два месеца лично је Слободан Милошевић наложио Радовану Божовићу да ми сваки пут када се јавим за реч у Савезној скупштини, упада у реч, да ме провоцира, да ми омета концентрацију, да ми искључује струју. Милошевићу се журило да учврсти власт, док још остаје овај Аврамовићев програм, пошто само тако социјалисти могу добити нешто гласова, јер се зна да за који месец, када пукне Аврамовићев програм, немају шта да траже на из-

Дунава не би била довољна да се опере Божовићев прљав образ. Ми смо само социјалистима ставили до знања да више никада нећемо дозволити да нам ико искључује струју. Јер искључење струје савезним посланицима није предвиђено ни Пословником, ни законом, никаквим прописом. То је чиста самовоља. Нема већег понижења за савезног посланика него када му неко искључује струју док је он за говорником. Ако се сећате, пре више од два месеца, када ми је последњи пут Радоман Божовић искључио струју, рекао сам ако још једном то уради некоме од нас да ћу му почупати онај прекидач. Је ли тако било? И своје обећање сам испунио, јер ја сва обећања испуњавам. И онда су социјалисти налетели. Одмах су нас напали на државној телевизији, тог дана и сутрадан. Рекли су да је то вандалски поступак. По чему је то био вандалски поступак. Како може бити вандалски поступак када нема никакве материјалне штете. Ја тамо ништа нисам уништио. Само сам извукао онај гајтан испод пулта, и једну жицу пресекао. Једну жицу! То није ни један динар материјална штета. Они су мислили да су ме изнервирали и да сам зато био нервозан. Нема нервозе код мене. То је све било испланирано, једна жица коштала је мање од једног динара. После је дошао мајстор који ради у Скупштини, и прима плату, радио не радио и за 15 секунди спојио жице. Како то може бити вандалски поступак када нема штете. Е после су и социјалисти схватили да су насели, да су се залетели.

Председник Милошевић у врту "своје" vile

као директор Беобанке у луксузну државну вилу на Дедињу од 500 м². Немамо ми у принципу ништа против тога. Нормално је да председник Републике станује у репрезентативној државној вили док му траје мандат, али је још нормалније да када му истекне председнички мандат ту вилу врати држави, да се он пресели у свој стан. Међутим, Слободан Милошевић је, чим се уселио у ту државну вилу, вилу откупио за неколико хиљада марака, мање од 10.000 марака иако вила вреди више од два милиона марака. Тако исто је урадио и Радоман Божовић. Чим је изабран за председника Владе уселио се у тзв. вилу Војвођанка на Дедињу, од 800 м². И одмах ју је откупио за неколико хиљада марака, и то жирално уплатио. Па замислите председника Сједињених Америчких Држава који је изабран на изборима, усели се у Белу кућу и одмах за неколико хиљада долара откупио Белу кућу. Како би то изгледало? И замислите сада да Аме-

борима. Међутим, рачуне су му помрсиле ови из ДПС-а Црне Горе, јер су они били против распуштања Савезне скупштине. То му је покварило планове. Иначе би Милошевић тада био најсрећнији да су ме успели толико испровоцирати, да на лицу места ударим Радомана Божовића. Ја знам да би се то многима од вас свидело, али највише би се свидело социјалистима. Па би онда они то користили у пропагандном рату против Српске радикалне странке, и вртели данима на телевизији. Ми смо одмах то прозрели. Схватили смо каква је то Милошевићева подвала и нисмо насели. Уосталом, ја Радомана Божовића нисам хтео да ударим и због тога што и мала деца знају да Тарзан никада не туче мајмуне. Али, Божовић мора да иде у затвор јер је доказани криминалац. Недавно га је наш савезни посланик Драшко Марковић окупао. Али није Драшко Марковић мислио да може једном чашом воде да опере прљав образ Радомана Божовића. Ни сва вода

Шта смо ми тиме постигли? Пуних 8 месеци нисмо имали никаквог публицитета на телевизији, и одједном смо добили светски публицитет. Није било телевизије у свету која није то приказала. То је боље него они спотови што се скупо плаћају по телевизији. Е чим су то схватили одмах су заћутали. Не дају то више на телевизији. Полиција није могла да избаци нашег посланика из Скупштине. Против нас живих није могла. Они су јачи од нас, било их је више него нас, али нису имали срце.

Сви радикали имају срце од кремена. Једино да су коњицом јуришали у Савезну скупштину, морали би да се повлачимо, јер не можемо голоруки против коњице.

Ја сам им говорио да пошаљу коњицу али није вредело.

● Кадија те тужи, кадија ти суди

Милошевић нас је одмах дао на суд. Одмах, истог дана, колико је био

љут. А како сам га наљутио? Па опус-
јем га пред телевизијским камерама.
Знам ја како ћу то постићи био је бе-
сан. Шећер му се дигао на 1.800. Одмах
је покренуо кривични поступак и
суђење заказао. Није било одлагања
као у случају министара. Међутим,
Милошевић се после покајао. Он се
често покаје. Мислио је да ћемо се ми
позвати на имунитет. И то је шупља
прича. Максимална казна за супрот-
стављање службеним лицима је три
године. Међутим, ми се нисмо суп-
ротстављали. Они су нас напали
док смо седели у посланичким клупа-
ма. Не могу они преко нас газити да
би неког извели напоље. Што нису
чекали два, три дана, док не изађемо,
док не одемо. Не би остали вечито у
Скупштини.

Милошевић је мислио да ћемо се
позвати на имунитет, да ће појести
вук магарца и да ће се све заборавити.
Али ми се нисмо позвали на имуни-
тет. Чим смо чули да је покренуто кри-
вични поступак, одмах смо послали
писмо председнику Првог општин-
ског суда у Београду и рекли да се
нећемо позивати на посланички иму-
нитет и да хоћемо суђење. Ми једва
чекамо то суђење које ћемо претвори-
ти у процес Слободану Милошевићу и
Мири Марковић, српском брачном па-
ру Чаушеску.

Социјалисти знају да ми једва
чекамо суђење и да ћемо направити
спектакл. Они су разрадили 7-8 вари-
јанти како да нас у томе спрече, па су
одредили малу салу где само 30 пови-
нара може да стане. Све су припреми-
ли. Дали су инструкције и судији и
тужиоцу. Мисле да ћу се ја понашати
као раније. Када су ми судили, када су
ми књиге забрањивали ја сам по три
сата говорио у Суду. Сви су мислили
да ћу ја и сада тако, па ће судија да ме
сече, да ме прекида кад год покушам
да ширим оптужницу. Ја сам као
првооптужени устао и направио
тужан израз лица, као уплашио сам
се, тешко ми је. И почео сам да гово-
рим у своју одбрану, директно да дик-
тирам у записник. Судија је рекао да
ће он диктирати а ја само да говорим
у своју одбрану. Хтео је да ми избацу-
је шта хоће.

Ја сам рекао да је Слободан Ми-
лошевић главни криминалац у Срби-
ји, и стао! Судија и тужилац су били
запањени. Били су запањени и нови-
нари. Судија је рекао да излажем сво-
ју одбрану а ја сам му одговорио да
сам је завршио! То је била моја одбра-
на, јер да сам било шта друго рекао он
би то издиктирао у записник а оно би
избацио. А сада није имао шта да из-
баци и није могао да каже да нисам
хтео да се браним. Ја сам се бранио.
Моја одбрана је била једна реченица.
То није запањено од када је судова. И
шта ће, судија је то морао да издиктира.

Онда су ушла четворица наших оп-
тужених посланика и сви изјавили
да се прикључују одбрани првооп-
туженог и да немају шта да додају.
Онда су саслушали четворицу поли-
цајца са којима смо се рвали у
Скупштини. Сваки од тих полицајца
је испричао како је било и сви су
рекли да се неће прикључити кри-
вичном гоњењу. Не сматрају се
оштећеним. Један је рекао да сам га
јак стигао, да је то било прилично
”суров” сусрет. Други је изјавио да

Одбрана у једној реченици
”Слободан Милошевић је главни
криминалац у Србији”

сам му бадио папире у лице, али се
нису прикључили кривичном гоње-
њу. Знали су да је народ у Београду са
одушевљењем то пропратио и да ће
их средина презрети, ако се и они
прикључе кривичном гоњењу. После
оне гужве, када смо изашли на ход-
ник, позвао сам их да иду на ручак са
нама.

Ми никада никог нисмо мрзели. Ми
мрзимо непријатеље на бојном пољу,
док их не победимо. А када их победи-
мо опет смо милостиви према по-
беђенима.

Када су саслушали оне полицајце,
јавни тужилац је поставио питање,
мислио је да је само он паметан, на
ког Слободана Милошевића сам ми-
слио када сам рекао да је главни кри-
миналац у Србији. Мислио је да ћу се
уплашити и да ћу рећи да сам мислио
на тамо неког Слободана Ми-
лошевића из Ужица. Ја сам се онда
обратио судији и рекао да су овде сви
разумели да сам мислио на Слободану
Милошевића председника Репу-

блике Србије, а да само јавни
тужилац није схватио! Где послаше
таквог тужиоца. Онда је он
проширио оптужницу на кривично
дело увреде председника Републике.
Па то смо и хтели, то смо једва чека-
ли. Само су глупаци могли очекива-
ти да ћу ја на суду да распирављам ко
је кога гурао, ко је кога полио водом,
ко је коме псовао, ко је кога папирима
гађао. Ја хоћу о Милошевићу да се
судимо. Судија се онда забезекнуо, и
дао паузу од 45 минута. Отишао је да
се консултује. Звао је министра, ми-
нистар Милошевића, а када се вратио
био је сав смркнуто. Рекао је да је Суд
одбио захтев јавног тужиоца да се
прошири оптужница, нека то јавни
тужилац посебно гони, а да ћемо ми
ово да завршимо. Онда су заказали
наставак за 15. јул. Требало им је 20
дана да смисле како ће даље. Имали
су времена напретек. А ми имамо 12
кг докумената о криминалу Слободану
Милошевића.

И још једну ствар да вам кажем.
Милошевић је нашао са киме ће да се
ухвати укоштац. До сада сам толико
пута био у затвору, четири пута
укупно. Мени је лакше отићи у зат-
вор него отићи у позориште да
слушам оперу. Али како ће бити Ми-
лошевићу када оде први пут у затвор?
То ћемо да видимо. Па њега и Миру
раздвојимо. Један у један затвор, дру-
ги у други затвор.

● У лажи су кратке ноге

Када смо кренули офанзивно про-
тив Владе Николе Шаиновића онда су
се социјалисти огласили оним својим
познатим саопштењем, у коме су
тврдили да смо ми српски радикали
фашисти, криминалци, ратни злочин-
ци.

По чему смо фашисти? По томе
што се боримо за српски народ. Што
бранимо српске земље. Што смо имали
више од 400. погинулих добровољаца
на свим фронтима. Што имамо мно-
го рањених, инвалида. Зар смо зато
фашисти? Зар смо фашисти зато што се
за власт боримо искључиво демократ-
ским парламентарним путем и никако
другачије. Зар смо фашисти зато што
смо били у сукобу са другим опози-
ционим странкама које су покушавале
на пречац, уличним немирима, да се
дочепују власти, па изазивали крво-
пролиће итд.

Шта је код нас фашистичко?

По чему смо криминалци?

Истражили су комплетну нашу
прошлост. Нас из најужег руковод-
ства Српске радикалне странке. Нису
успели да нађу ни да смо као дечаци
некоме кликер украли а камо ли неки
криминал учинили. Нису успели

ништа компромитантно да пронађу, ни једну тамну мрљу у нашој биографији, нису нашли. Е то их је највише разочарало. Због тога нас социјалисти највише мрзе. Не могу нас компромитовати, не могу поткупити, не могу нас уценити, не могу нас уплашити. Због тога нас мрзе више од било које друге опозиционе странке.

По чему смо ратни злочинци? Слободан Милошевић је у октобру прошле године послао неколико стотина припадника Службе државне безбедности и неколико стотина официра Kontraобавештајне службе у Републику Српску и Републику Српску Крајину, да нађу макар један једини ратни злочин који би се могао приписати нашим добровољцима. Нигде ништа нису нашли. Нигде ништа. Па су хапсили наше чланове без доказа, па их све пустили. Без доказа су их хапсили само да би заплашили народ. Срамота је таквоме јунаку као што је Слободан Милошевић цилитнути се а не погодити циљ. За некога рећи да је фашиста, криминалац и ратни злочинац, а немати ни једног јединог доказа. И видео је Милошевић да се залетео и сада када нас социјалисти нападају на државној телевизији, више не говоре да смо фашисти, криминалци, ратни злочинци. Сада кажу да смо примитивни, агресивни, уличарског понашања итд. А све због тога што са нама не могу изаћи на крај у Скупштинама. Немају аргумената. Већ више од годину дана ни један социјалиста не прихвата да са мном изађе на телевизијски дуел. Не сме – нико. Немају шта да кажу. То је њихов проблем. Ми радикали непрекидно некога нападамо. Дугачки су спискови оних које смо ми нападали. Али никада никога нисмо напали да нисмо имали доказе, да нисмо имали аргументе, да нисмо имали документе, материјале потпору за сваки напад. Због тога нам нико ништа није могао. Ми када кажемо да је Радоман Божовић лопов, из левог цепа одмах папире показујемо из којих се то види. Он шкргуће зубима, бесни, искључује струју али не сме за говорницу да демантује, не сме на дневни ред да стави свој случај, иако смо скупили 48 потписа и морао је уврстити у дневни ред по Пословнику и Уставу. Они су прекршили и Устав и Пословник. Не смеју расправу о Радоману Божовићу.

Када кажемо да је Радоје Контић криминалац, из десног цепа одмах папире показујемо из којих се то види. Показујемо им фотографију како се љубио са Дафином Милановић, а то љубљење је скупо коштало читав српски народ. Он тамо мумла нешто у својој клупи, али не сме за говорницу. Иначе, ми српски радикали смо пре 15 дана јавно расписали награду; дајемо 1.000 динара ко први угледа

Криминалце у затвор – Контић и Божовић

трезног Радоја Контића. Већ осам месеци нико жив није видео трезног Радоја Контића.

• Преваре социјалиста

Прошле године смо имали страшну инфлацију. Постали смо светски рекордери у инфлацији. Ми смо непрекидно због тога нападали социјалисте, а Радоје Контић и Никола Шаиновић су тврдили да инфлацију није могуће зауставити док трају санкције и блокада. Сада ове године у јануару месецу, настављене су санкције, настављена је блокада а они су, бар привремено, зауставили инфлацију. Сада је могло а није могло прошле године. Могло је и прошле године али нису хтели, јер им је инфлација била корисна. Уз помоћ инфлације, спекулишући новцем из примарне емисије, обрнући тај новац више пута док не дође до народа, до радника, до сељака, до пензионера они су из народа извукли између 2 и 3 милијарде марака, и пребацили их на Кипар и у друге стране банке. И они су ишли са том методом пљачке све до оног момента када буквално више нико ништа није хтео да прода за динаре. Када је потпуно уведена марка као платежно средство. Е тада су видели да не може даље тако. То је било почетком ове године и Слободан Милошевић је у свој кабинет сазвао све функционере Социјалистичке партије и режима. Било је мало саветовање и ту су дошли до закључка да мора да још у народу има негде између 1 и 2 милијарде марака у девизама. И онда су расправљали код кога је то. Знали су да није код радника, радници већ годинама имају бедне плате. Није ни код пензионера, пензионери већ годинама гладују. Поготово марака нема код неза-

послених, незапослени немају ништа. Код кога их има. Размишљали су, размишљали и закључили да их још има код сељака и код приватника. И како да им отму те девизе. Одмах су се досетили. Нема грешке код њих. Увели су нови динар, везали га чврсто на марку, и одмах до неба дигли порез сељацима и таксе приватницима. Никада сељаци оволики порез нису плаћали. Ни под Турцима оволики порез није био. А требало је до 31. марта да плате порез за први квартал и комплетан годишњи износ за пензијско осигурање, комплетан годишњи износ за здравствено осигурање. Тако исто приватници. После су то мало смањивали али не битно. Па су померали рок, па камате неке обрачунавали. Рачунају са другим кварталом све да заврше. Како сељак да плати порез у марту месецу? Истрошио се за јесење радове, истрошио се за пролећне радове. Од прошле године и ако му је остало нешто динара то ни за потпалу није довољно. У марту нема шта да се убере са њиве да се изнесе на пијану да прода, па да се плати порез. И шта је могао сељак једино да уради? Да извуче последње девизе из сламарице, оно што је чувао за злу не требало што каже наш народ, да иде у банку да промени за нови динар и да плати порез. Тако су они планирали још једну милијарду марака из народа. И иду у том правцу. Али сељаке ће опет преварити, већ су крваво преварили сељаке ценом вештачког ђубрива. Пет килограма пшенице треба дати за 1 кг ђубрива. То нигде у свету никада није било. Нормална је цена 2 кг ђубрива за 1 кг пшенице. Па нека је и 1:1 па би се могло поднети. Иако је и то нелогично, пшеница је пшеница, а ђубре је ђубре. Не сме ђубре бити исто као пшеница. А они пет пута скупље цене ђубриво од пшенице.

Сваке године ова држава је одвајала довољно нафте за сељаке, сваке године и ове и прошле, увек је за сељаке било довољно нафте. Та нафта је била по најнижим ценама, увек. Међутим, проблем је у томе што та нафта не дође до сељака. Дође мало на кашичицу. Неколико литара на хектар, а највећи део те нафте узму Радоман Божовић и мафија, па продају на црном тржишту по 2, 3 марке, и разлику у цени стрпају себи у џеп. Ова мафија највише пљачка на разлици у цени.

Прошле године ми радикали смо тражили 25 пфенинга за откупну цену пшенице. Ми нисмо као неке друге странке да се удварамо сељацима па да нудимо 30 пфенинга, 50 пфенинга, марку и шта ја знам колико за килограм. То не може. То могу само неозбиљне странке које знају да никада неће доћи на власт, па шта их кошта да обећају све што им падне на памет. Ово је била нормална цена, између 20-25 пфенинга је цена на светском тржишту. Сада је пала на 12 пошто сви једва чекају да се отарасе старе пшенице, да испразне силосе за нову жетву. Али просек је између 20-25 пфенинга по којој цени се пшеница продаје на светском тржишту. Ко је паметан прода је у јулу, августу, септембру тада је најбоља цена. Социјалисти су под нашим притиском прихватили да цена буде 24 пфенинга, ако се сећате. То је било 10 дана пре жетве прошле године. Али та цена је трајала само један дан. Када је дошло време да плате сељацима онда су сељаци добили 4-5 пфенинга за килограм пшенице. Жале нам се неки сељаци да су по два пфенинга добили. Тако ће и ове године да их преваре.

Кажу платиће пшеницу робним боновима. Ми смо то одмах напали. Каквим робним боновима. Шта ће сељак који има много пшенице па за своју пшеницу добије 7 пегли, 8 усисвача, 4 транзистора, 2 телевизора и 12 фрижидера. Шта да ради са тиме. Које то да прода? А они својој техничкој роби зидају цене, а обарају цену пшенице. Увек зарађују на разлици у цени, то је суштина.

Онда су рекли громогласно пре 3-4 месеца, е платиће пшеницу златом, кују златнике. Златник од 3 гр 100 динара. Чујем данас да су рекли 4 гр. Али сећате ли се да је било 3 гр пре четири месеца, је ли тако? Прва варијанта. Ми смо одмах напали. Цена 1 гр чистог злата на светском тржишту је 12 марака. Три грама то је 36 марака. Додуше у сваки златник се убаци нека легура бакра или нешто због тврдоће злата, не може златник од самог злата.

Они су планирали своје народу да продају државно злато три пута скупле него што је цена на светском

тржишту. Сада су ваљда рекли, ја нисам чуо, цео дан сам на путу, 100 динара 4 гр. Први тај златник када добијете идите одмах код златара да се истопи да се види колико је злата, колико је других примеса. То је подвала. Јер нема прописа колико мора бити друге легуре у злату, а биће је онолико колико они одлуче. Сада је важно чији ће лик бити, да ли Аврамовић, да ли ће Филип Вишњић. Па најбоље је да на једном златнику буде Слободан Милошевић а на другом Мира Марковић. Онда су рекли да ће платити у три рате. Прву рату ће уплатити на штедну књижицу, јер нема готовине, а оне друге две рате на дођем ти. Па када Бог да. А Бог не даје док социјалисти владају. Онда су рекли да ће бити слободан откуп. Може да откупи ко год хоће, не мора држава. Шта значи слободан откуп? Ништа. Ми сваке године поједемо милион и по тона пшенице. Толико хлеба поједемо. Ми не можемо више, и ако ми Срби највише хлеба једемо у Европи, само Шиптари једу више хлеба од нас. Једемо сада хлеб, место млека, кајмака, сира све хлеб са хлебом комбинација сваки дан. И не може више да се поједе. А у чему је проблем. Они не дају слободан извоз ту је проблем. Они држе монопол над извозом. Да омогуће слободан извоз онда би се извозници јагмили око сељака ко би бољу цену понудио. Међутим, они су монополисали. Овде оборе цене разним марифетлацима, падне цена на 2-3 пфенинга они откупе па извезу по 25 пфенинга. Сада су продали Македонцима пола милиона тона по 10 пфенинга. Јер је сада пала цена на светском тржишту. Пшеница се продаје у јулу, августу. Али они су зарадили јер су купили за 4, па су опет имали зараду више од 100%, баш их брига, могу да се разбацују. Баш их брига, то сељак испашта.

Аврамовићев програм ће пропасти. Не зато што ми не желимо да успе. Ми би желели али не може. Због три кључна разлога.

Због тога што планирају отпуштање милион радника. Планирају да отпусте све раднике који имају комад земље и све раднике који су већ на принудном одмору.

Други разлог је што планирају реафирмацију друштвене својине, јер она им пружа највише могућности за пљачку.

И трећи разлог је буџетски дефицит од 3 милијарде марака. Три милијарде марака ова држава троши више него што су јој реални приходи. И не може динар да издржи. Не може. Ви нисте ни видели тај програм. Ми смо сазнали. Они не дају ни расправу у Скупштини о Аврамовићевом програму. Морали смо да шармирамо се-

кретарице у Народној банци Југославије, да нам кријући изнесу један пример програма. Толико су га добро чували.

Шта се постигло Аврамовићевим програмом. Само психолошки ефекат, чисто прихолошки. Сада смо сви некако мирнији нема нервозе у народу, када имамо 5 динара не морамо одмах да трчимо у самоуслугу да купимо неку конзерву, можемо и сутра и прекосутра. Је ли тако? То је суштина. Међутим, да ли се битно променио социјални положај народа? Није. Ево на примеру пензионера доказано. Пензионери су прошле године примили 2 марке пензију. Али су за те 2 марке могли да плате струју, кирију, комуналије, телефон и још по нешто. За храну није било, за одећу није било. Сада пензионери примају у просеку 100 динара, неко мање неко више али око 100 динара. И сада када плате струју, кирију, комуналије, телефон не остане им за храну. Нема за одећу. Да ли им се поправио положај? Није се битно поправио. Није се поправио положај ни раднику. Нисте гладни али имате једну већу хлеб дневно. И ништа више. Је ли тако? Да ли може пензионер да купи кошуљу од своје пензије? Не може. Да ли може да купи једном недељно месо да једе? Не може. То су чињенице. И тешко оном пензионеру који нема децу да га издржавају, који нема комад земље, који сам нешто не ради. Тако исто је и са радницима. Знате какав је наш положај у односу на прошлу годину? Прошле године смо били апсолутна нула. Били смо светски рекордери у инфлацији. Нико на свету никада није био у горем положају. Ми смо као дављеник прошле године били на дну реке а сада смо испливали један метар од дна. И сада мислимо лакше нам је. Али има још 20 м. воде до површине. Е такав је сада наш положај. А динар већ пада. Ево вам доказа да пада. Они вештачки држе курс. Тако што хапсе дилере, хапсе ове што се баве штицунгом, хапсе ове што се баве жиралним откупом. Ево доказа да динар пада. Сетите се колико сте могли да 10 динара да купите у јануару месецу. Колико сада можете? Колика је разлика? Велика, за ту разлику је динар већ пао, а они вештачки приказују његов лажни курс. Кафа је поскупела више од 100% је ли тако? Цигарете више од 100% од јануара. Знате зашто то прво поскупљују? Зато што ту они држе монопол. Где год они држе монопол увек су највеће цене. Кажу поскупела је кафа на светском тржишту. Јесте, једно 15, 20%. Један вагон бразилске кафе кошта 2.000 долара. Афричка кафа је 800 долара. Када се испржи та кафа помешају бразилску и афричку, оборе цену. Када је 2.000 долара вагон, то је онда 2 долара

килограм сирове кафе. То је 3,5 марке килограм. Код нас је 25 динара, они разлику стављају себи у џеп. Наша мафија све на разлици постиже. Сетите се прошле године када је био слободан увоз горива, када су могли сви приватници слободно да увезу нафту и бензин, плате царину, плате све дажбине, потплате УНПРОФОР, потплате стране царинике и опет је цена нафте била на слободном тржишту 90 пфенинга, марка, марка и десет је ли тако? У јуну прошле године је то било. А онда је мафија почела да отима цистерне, да отима композиције, да отима бродове са нафтом. И дигла цене на 2,5–3 марке. Чим мафи-

ја успостави монопол, она зида цене. И сада нафту увозе само Радоман Божовић, капетан Драган, Аркан и слични криминалци. Наша мафија је иста као америчка у неким стварима. И америчка мафија је преузела производњу и продају алкохола када је америчка влада забранила алкохол. И она је имала монопол. Чим је америчка влада укинула прохибицију, одмах се мафија отарасила алкохола, не интересује је алкохол. У интересу јој је само тамо где је екстра профит, где има монопол. Тамо где се нормално ради и зарађује то мафију не интересује. Каква је разлика између наше мафије и америчке мафије? У Амери-

ци држава се бори против мафије, а код нас мафија влада државом. У Италији су припадници свих странака укључени у мафију, а код нас само социјалисти и комунисти. То је суштина. Који је основни закључак из свега овога? Они који су криви за ову економску кризу и социјалну беду не могу нас извести из кризе и беде. Морају доћи неки други, неки нови. Ко ће бити ти нови о томе ћете ви одлучити. Како год ви одлучите, ми српски радикали ћемо поштовати вољу свога народа.

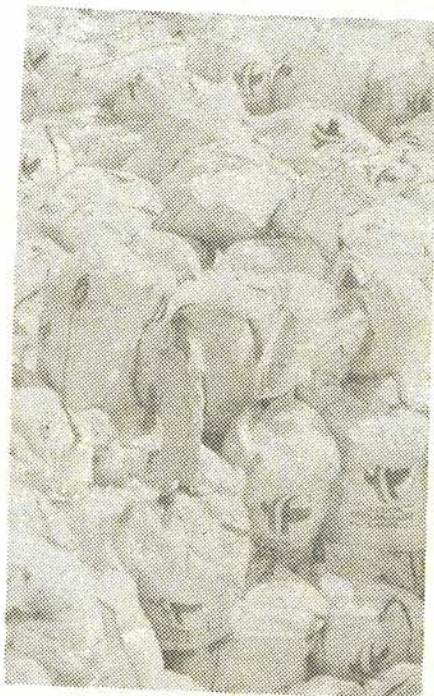
Живели

БОРЦИЈЕ ИЗ СПС-а

- Ко трује народ
- Пораст канцерогених обољења
- Јахачи апокалипсе у Србији

Користећи санкције и рат у окружењу као маску, социјалистичка власт и њој одан део привреде укључујући и један слој који "мисли" искључиво новчаником, успели су да у врло кратко време од Србије створе депонију и полигон за одлагање хемијског, радиоактивног и другог отпада, и тако целокупну Србију доведу до ивице катаклизме и врата пакла.

Само последња у низу ових трансакција у којој је увозник или увозници, за дебелу девизну провизију, увезао и складиштио преко 1.600 тона крезола, концентрата из кога би се разблаживањем добило 160.000 тона лизола, средства за дезинфекцију, које је још пре 30 година, због своје токсичности избачено из употребе. На страну то што би ова количина била довољна да се њоме "опере" цела Европа, и то бар неколико пута, на страну то што ником нормалном не би на намет пало да увезе ни хиљади део овог отрова, на страну и то што је овај увоз ушао у земљу под ироничним именом хуманитарне помоћи, народ власти мора поставити основно питање: "Ко то себи даје за право да зарад личног профита отрује целокупну популацију Србије?". Народ мора да схвати да је опасност којој је изложен огромна, да је катастрофа, уколико се ова супстанца хитно не врати тамо одакле је и дошла, неизбежна, а да су Химлер, и други из врха Трећег рајха неискусна деца у односу на ове увознике смрти.

"Хуманитарна" помоћ – отровни отпад богатих, депонује се у земљама сиромашних

Народ мора такође да зна ко је дозволио, ко је увезао и ко је прихватио складиштење креола у околини Београда, и тако директно угрозио животе више од два милиона људи. Народу се српском мора хитно објаснити како је и зашто повећана, и то нагло, појава канцерогених обољења у околини Алексинца, Неготина и других центара, а да је, обзиром да је већ било стокирања радиоактивног отпада у неким рудницима у Србији, вероватноћа да су и ови региони постали депоније за белосветско радиоактивно

ћубре, постали су и извори неизлечивих болести за народ тог краја, и извори дебеле провизије за гомилу неодговорних "бизнисмена", гомилу олоша без трунке морала, уз подршку или благослов власти, такође без морала.

Ко то врши "Бопализацију" Србије, и ко од Србије прави једну велику гасну комору?

Народу се такође мора рећи истина о увозу покварених и за људску исхрану неподобних намирница, првенствено из земаља и са подручја заражених сточним болестима – свињском кугом, шапом, бруцелозом, слинавком. Ко таквим месом храни српство? Ко увози радиоактивно млеко у Србију? Ко је и како увезао пилиће који замало нису отровали пола југа Србије? Ко увози намирнице пуне адитива, хормона, отрова? Ко, са чијим одобрењем, зашто и докле?

Уколико већ није касно, Србија мора испитати сваки појединачни случај. И кривце за ово највеће зло у историји српства извести пред суд. Мора се без милости разрачунати са људским талогом који је сопственом народу кадар да овако нешто уради.

Пробуди се Србијо! Јахачи апокалипсе ти долазе у госте. Пробуди се док још можеш, сутра већ нећеш моћи. Сутра, ако данас не зауставиш зло, можемо постати бивши народ, попут Вејана, Инка, Маја и њима сличних цивилизација. Сутра већ можемо престати да постојимо.

Пробуди се, Србијо!

Марковић Момир

Шушка се како је новим пословником српске Скупштине посланицима опозиције забрањено пушење: Могли би да запале празну сламу коју тамо млате социјалисти.

Дуго сам се питао како би требао да изгледа тај парламент којим би се сви наши грађани поносили. Сада лако схватам: То је онакав парламент у чијим паузама, између два наставка седнице, гледамо балет, слушамо Чајковског, Баха, Бетовена...

Пуцам од поноса! И културе.

Рачуница је врло проста: Газда Језда је побегао са парама. Он је лош човек. Ако лош човек напада друга Слобу, онда друг Слоба мора да је добар човек. Ако добар човек подржава блокаду на Дрини, онда је и та блокада добра ствар. Ако је блокада добра ствар, онда нису пензионери добра ствар. Ако нису добра ствар, онда су пензионери лоша ствар. Ако су пензионери нешто лоше, а газда Језда им покупио паре, онда је Језда добар човек. Ако добар човек напада друга Слобу...

... онда се од шест месеци до три године нећемо виђати!

Нудили смо федерацију Грчкој. Одбила нас је. Нудили смо је и Румунији. И она нас је одбила. Ко би се сад, овако фрустриран, усудио да је нуди још и Републици Српској или Републици Српској Крајини!

Међутим, ако нас комшиљук неће, то није разлог да не пробамо са Фарским острвима. Ако успе, и Срби би добили своје море.

Знате ли ко се оно, ту недавно, волио по Загребу са великом сликом Анте Павелића на крову аутомобила и уставком заставицама на бранику?

Највероватније реч о обичној измишљотини, али на питање новинара да ли су кола, којима је за време своје посете Мати Гранићу возан по Загребу, имала југословенску заставу, министар иностраних послова СРЈ Владислав Јовановић одговара:

"Ја нисам обраћао пажњу, можда је била а можда није била наша заставица." (НИН од 11. 11. 1994.)

Овога октобра, како сазнајемо из штампе, врањанске велможе увезле су мноштво хиљада килограма пилетине, за коју се у декларацији изричито каже да није ни за људску ни за животињску употребу!

Опет комуњаре мисле само на себе!

У Нишу, како јавља "Борба" (коју иначе не купујем!) од 3-4. XII 1994. вођа тајног састанка на коме је др Шешељу одузет имунитет, иначе председник надлежног скупштинског Одбора, госп. Миле Илић критикује Електродистрибуцију Србије:

"Несхватљиво је да у Електродистрибуцији увек изналазе различита оправдања за рестрикције, а нисам сигуран да иза њихових података које јавно износе стоје докази."

Човек навикао на сигурност. Како би иначе скинуо Шешељу имунитет да није имао доказа да је Шешељ имао намеру да, ако процени да је то сврси-

сходно, евентуално удари госп. Божовића у сред његовог кабинета.

Др Шешељ ми дође председник странке. Било струје, не било је – председник странке ми се – осећајан какав је – смрзава у затвору. С тога у потпуности разумем бунт госп. Илића: председник његове партије не да се смрзава већ је читав замрзнут! Ако ове рестрикције учестају и ако се, као што се то већ чини, временски продуже, ја ћу моју половину кокошке из замрзивача (другу половину је узео комшија) у задњем тренутку некако још и појести, тек да се не уквари и не шири заразу. Али шта ће он са својим председником!

У Босни смо били народ. Сада смо, чујем, постали некакав ентитет. Многима је и то мало: волели би да смо антиквитет.

"Ваш мото је Живела смрт!" – рече Вучелић српским радикалима и оде да слави 29. новембар, рођендан давно крепале републике.

Новим Пословником скупштине Републике Србије ограничава се време говорнику на највише десет минута.

– Ко да смисли тако дугачак говор! – протестује један позамашни, прилично балванизовани посланик.

Један други посланик, онај црнпуста, негодује:

– Уместо што су га ограничили на десет минута, боље да су говор ограничили на – два падежа!

СВЕТОМИР МОМИЋ

АНТИХИТЛЕРОВСКА КОАЛИЦИЈА

Танталових мука беше,
док фашизам – преотеше.

СТАВ

У поретку новом,
сад се може рећи,
јељциновски став је,
углавном – клечећи.

ХВАЛА

КОНТАКТ-ГРУПИ

Уместо бензина,
биће керозина,
па ће ЈАТ до зоре –
њиве да нам оре!

ДНЕВНИК РТС

То је – међу нама
могло би се касти –
редовна реклама
партије на власти.

ЕПИГРАМИ

ЈЕДНОКЛЕК
СА
КОРМИЛАРОМ

Слоба жустро весла
у будућност лепу –
висећу о штапу
јури шаргерепу.

ЗЕВС СА ДЕДИЊА

• Аналогија старогрчких и домаћих "богова"

Стари Грци су створили богове по зору на своје владаре. Богови су према људима били колико љубазни толико и нељубазни, а често и непредвидљиви. Време су проводили у забави, а вршењем својих дужности нису се много оптерећивали. Било их је много, а дванаесторо је имало повлашћен статус – они су били устоличени на Олимпу. Највиши међу њима био је громовник Зевс, који је два пута покушао да уништи људски род. У Зевсовом царству није било ни кише ни снега, тамо је владало вечно радосно лето. Истина, и богови су знали за невоље, али оне су биле кратког века и на Олимпу је поново настајало весеље.

С друге стране – дубоко под земљом простирало се царство Зевсовог брата Хада. Оно је било пуно таме и ужаса. Мрачним пољима лутале су бестелесне сенке умрлих, које су туговале због свог жалосног бивствовања. Нико није могао побећи одатле. Троглави пас Кербер је чувао излаз, а сурови стари Харон, који је превозио душе умрлих, није хтео ничију да превезе натраг где светли сунце живота. У Хадовом царству душе умрлих су биле осуђене на вечно постојање без радости.

Зар ова симболика није застрашујућа? Знамо да су још фараони у старом Египту тврдили да им је власт од Бога заувек дата, а њихови поданици су слепо веровали у то... Током историје ова ситуација се понављала, а неки властодршци су ишли толико далеко да су се поистовећавали са Богом. Од њих се нису много разликовали они који су се поистовећавали са државом, (Луј XIV "Држава – то сам ја"), односно себе проглашавали искључивим тумачем владајуће идеологије, врховним и јединим извршиоцем правде, усрећитељем народа... Свима им је, савремено речено, била заједничка ауторитативна власт.

Али, вратимо се из прошлости.

Зар Хадово царство не подсећа на време садашње? Зар већина од нас није већ на неки начин мртва? Зар недодирљиви Олимп не подсећа на Дедиње, које се претећи надвија над Београдом? Зар наш првосвештеник не подсећа на Хада, баш као и на Зевса? Гласник богова Хермес је уједно и бог говорништва, а уз то и умешности и варке. Нико не може да га превазиђе у лукавости, чак и у крађи, јер је необично вешт лопов. Зар Хермесову реплику не видимо данас у високом представничком дому? Бог вина, Дионис, могао би да симболизује најодговорнијег носиоца извршне власти, који се недавно напио од среће

приликом скандалозног хапшења његовог политичког противника.

И судска власт има свој историјски пандан у античким легендама. "Зло у животу неизбежно је и неотклоњиво јер нам га је послао Зевс", рекао је Хезиод, песник из Беотије. "Где је сила тамо је и право. Судије су поткупљиве..."

О томе нам сведочи Прометејева судбина. Зевс је казнио Прометеја зато што је устао против њега, подарио људима ватру и знање. Тиме је учинио живот људи срећнијим и уздрмао власт злурадог бога и његових помоћника.

ПИСАЦ БЕЗ КОРЕНА

Мира Марковић је опет, по ко зна који пут, својим дневним исповестима успела да једне насмеје а друге да ражалости. Заиста, таква гомила глупости само може да расплаче или изазове бучан смех. Цењена професорка не само да не схвата разлику између речи "живот" и "живљење", или "урадити" и "одрадити", али себи дозвољава да медитира о неким новим амбасадорима. Бајага и Ђорђе Балашевић би требало да представљају Србију у Словенији, односно у Македонији, а група "Леб и сол" били би македонски представници у Београду. Они би, уз здушну помоћ трговца, туриста и шверцера, успели да премосте нетрпељивост између српског и словеначког народа за три до пет година!

Аутор овог неукусног, самохвалисавог и лажљивог дневника замера опозицији што употребљава реч "актуелан" када говори о нашој Влади и нашем председнику, и ту "арогантну нетрпељивост према актуелном режиму", приписује, "изразу родовско-брдске нетрпељивости према свему што је цивилизовано и демократско"... Занима ме само где она види то цивилизовано и демократско када је реч о власти у Србији?

Питање је ако је већ покренута кампања против кича и шунда како то да Мира Марковић себи дозвољава политички кич. Једна од основних црта њеног дневника је претенциозност; она умишља да је неки писац а изгуби се у свакој комплекснијој реченици, дакле, евидентан је раскорак између жеље и могућности. Тривијално је кад своје мотиве увија у плашт књижевности, кад бира велике теме и сматра да ће оне саме за себе да говоре, односно да тема може да

Оковани Прометеј гордо је подносио своје муке. Знао је да неће бесконачно дуго патити, знао је да Зевсово царство није вечно...

"Ја нећу заменити своје патње за ропску послушност Зевсу. Више волим да будем овако прикован за ову стену, него да останем верни слуга тиранина Зевса. Нема такве казне, нема таквих мука на свету којима би ме Зевс заплашио... Ма како ме мучи, доћи ће дан када ће неко и тебе оборити у ништавило. Остаћеш без царства и бићеш свргнут у мрак. Сада ти, моћан, седиш на светлом Олимпу, и бацаш громове и муње, али оне ти неће помоћи, јер су немоћне против неизбежне судбине. Бачен у прах, сазнаћеш каква је разлика између власти и ропства..."

Не звуче ли ове речи као порука човека који је одрекао послушност првосвештенику и сада, због тога, оболео и измучен, лежи у затвору? Он зна да Зевсово царство није вечно; на срећу његову и нашу.

фигурира уместо литерарног садржаја. Тај мотив својом лажном сентименталношћу привлачи кичере, њих увек одушевљава идилично-пасторално музицирање. Мира Марковић се служи у свом писању најоскуднијим осушеним средствима, користи се минимумом могућности и првенствено се ослања на ефекте без подлоге, све у тежњи да изазове унапред

програмирана осећања. Како је тај сентимент субјективно срачунат, а не објективно припремљен, како је ванлитерарне провенијенције, он се нужно своди на инстинкте и сензације. Дакле, основне црте њеног дневника су: претенциозност, подметање мотива, концентрација на ефемерни ефекат, патос, сентименталност, испразни гест и излизана фраза.

Ели Гилић

СТЕНОГРАФСКЕ
БЕЛЕШКЕ

ПАЦКЕ СТЕВЕ ДРАГИШИЋА

● Најмлађи посланик српског Парламента читао лекцију посланичкој групи Социјалистичке партије Србије

Стево Драгишић (у средини)

Да ли неко жели реч?

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Морам признати да сам дуго размишљао о томе, да ли да дођем, или не. Али, пошто је овај члан 103 толико глуп, решио сам ипак да дођем данас и да вам образложим.

Ја сам предвидео брисање целог овог члана. Став 1. овог члана гласи: "Народни посланици дужни су да поштују достојанство Народне скупштине".

Ја сам дуго размишљао о томе, шта значи то достојанство Народне скупштине. Нисам могао да дођем ни до каквог закључка, јер је просто достојанство Народне скупштине једна имагинарна фраза у вашим идеолошки обојеним свестима.

Достојанство Народне скупштине, волео бих када би неко из ваше странке изашао и објаснио, шта је. И, да ли је достојанство Народне скупштине нарушено када је председник Народне скупштине наредио упад припадника МУП-а Републике Србије у ову Скупштину, да би избацивали народне посланике из ове сале. Како можете очекивати да се поштује неко достојанство, када сте ви деградирали достојанство ове државе тиме што сте дозволили да се на границу према Републици Српској разместе страни посматрачи. Тиме сте нарушили достојанство и ове државе и ових

грађана, јер нема већег понижења за нашег грађанина, него да му неки страни држављанин контролише пртљажник, контролише оно што превози нашем народу у Републици Српској и Републици Српској Крајини.

Једно од таквих понижења ја сам лично доживео на прелазу Сремска Рача, када су два Швеђанина контролисала три шлепера хуманитарне помоћи за избеглице српске у Босанском Петровцу. Затим, као крунска глупост овог члана гласи: "Народни посланици дужни су да се једни другима обраћају са уважавањем."

Обраћање са уважавањем је ствар личне природе. Ја могу неког да уважавам или не и то је ствар мог унутрашњег осећања према том човеку. Не могу ја некога на силу да уважавам, зато што ви то тражите од мене. Не могу ја да уважавам чланове мафијашког савета, који седе на крају посланичке групе СПС, чији су чланови господин Вучелић, Човић, господин Панков и остали. Не могу да уважавам господина... (председник: молим господина Драгишића да не вређа народне посланике).

Чиме сам увредио? Не разумем зашто вређам.

Не могу да уважавам господина Небојшу Човића када је он јавно за овом говорницом признао да је украо

једну фабрику из Барање и пренео је у Апатин. Не могу да уважавам господина Вучелића који је, док су падале бомбе на положаје српске војске око Бихаћа, ишао да уговара аранжман за песму евровизије. Он је ишао да разговара о песми евровизије, а овде његова партија одбија да се говори о ономе што највише пече српски народ. Не могу, на пример, да уважавам господина Раку Радовића, који је био једини присутан посланик док се полиција тукла са посланицима СРС, док су три полицајца вукла госпођицу Душицу Николић, избацили је на врата, ишчашили јој раме, а он на крају, после свега тога, каже новинарима, не знам ја шта се десило.

Иако је било неке туче, морали су полицајци да се бране, јер знате, њима није страна ни – карате, ни бокс. Како да уважавам таквог човека који на своје очи гледа и наслађује се оним што се дешава а после тога да једну такву изјаву.

То не може да буде човек. То је биће које припада свету фауне. То је монструм. Ја таквог човека...

ПРЕДСЕДНИК: Господине Драгишићу, молим вас, ако сте ви дошли од свих посланика Српске радикалне странке само да направите ово што хоћете да направите, индицент, и да извреште посланике, боље је да нисте долазили.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Господине председниче, о томе да ли је боље што сам дошао или не, о томе ће донети одлуку моја посланичка група...

ПРЕДСЕДНИК: Ако ви не знате шта значи уважавање других људи, шта значи лепо васпитање, то је ваш проблем али немојте вређати са ове говорнице посланике.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Господине председниче, ја износим разлоге зашто поједине посланике не могу да уважавам и кажем да је због тога немогуће да се спроведе одредба овог посланика.

ПРЕДСЕДНИК: Господине Драгишићу, нисмо ми овде баш тако, пали с Марса, да не знамо шта ви хоћете. Немојте да вређате посланике. Нема те на то право.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Господине председниче, немојте ви да тумачите шта ја хоћу. Ви слушајте па онда реците шта сам ја хтео.

Даље, не могу да уважавам, на пример др Ратка Марковића који је писао Устав и који предаје уставно право на

Правном скупштини којима није мандати. И се крши барио.

Не могу председнику који начин град и ко

Не могу групу Социјалиста је у целини разговара говарати. сви парлаји су учесници. Не могу дефинишестацијалној по

На приједној партије Српске искрено пошто десило уважавам с уважавања да међу ва

Не могу који су из хији из партије Србије проблемни знају да је

је сала ве сада тихо да оно што дешава на цијалистич

Затим, пример, гвића, јер ска блос Српској у је требан једна вел

(Радмиви радикја нисам

Госпо то сам пр коме сте је тачно мент а на с места. И

Даље, сподина излазио став Соц поводом ложаја, канце и посланика кој цију у в

Госп тужио ницу и ратни х значи р Анђелк на факс

Правном факултету, а у Савезној скупштини му гласају два посланика којима нису оверени посланички мандати. Не могу да га уважавам јер се крши безочно оно што је он створио.

Не могу да уважавам, на пример, председника ове Владе, јер знам на који начин је дошао из Книна у Београд и ко га је довео.

Не могу да уважавам посланичку групу Социјалистичке партије Србије у целини, јер сте ви одбили да се разговара о ономе о чему се мора разговарати. О ономе о чему разговарају сви парламенти на свету, сви они који су учествовали у бомбардовању. Не могу да вас уважавам јер је то манифестација вашег заокрета у националној политици.

На пример, је могу да уважавам једног посланика Социјалистичке партије Србије који ми је јуче заиста искрено пришао и питао ме – шта се то десило код Бихаћа. Њега могу да уважавам и њему ћу се увак обратити с уважавањем али не могу да схватим да међу вама нема још таквих људи.

Не могу да схватим да посланици који су изабрани на Косову и Метохији из редова Социјалистичке партије Србије не желе да се разговара о проблемима Косова и Метохије, иако знају да је проблем Косова и Метохије сада већи него икад. Да Шингари сада тихо и потпуно легално спроводе оно што су наумили. А, то се све дешава под гледањем кроз прсте Социјалистичке партије Србије.

Затим, не могу да уважавам, на пример, господина Радмила Богдановића, јер је он рекао да ће се телефонска блокада према Републици Српској укинути, и – да је никада није требано ни уводити, јер је то била једна велика грешка.

(Радмилу Богдановић с места: то ви радикали, у моје име говорите, то ја нисам рекао).

Господине Радмилу Богдановићу, то сам прочитао у листу – Аргумент коме сте ви дали интервју. Ако то није тачно ви демантујте лист Аргумент а не мене. (Радмилу Богдановић с места. Већ сам демантовао).

Даље, не могу да уважавам ни господина Зорана Анђелковића који је излазио за говорницу да би изнео став Социјалистичке партије Србије поводом бомбардовања наших положаја, и уместо да нападне Американце и НАТО пакт он се острвио на посланичке групе опозиционих странака које заговарају националну опцију у вођењу политике ове државе.

Господин Анђелковић је тада оптужио господина Ђинђића, Коштуницу и Томислава Николића да су ратни хушкачи. Он прво и не зна шта значи ратно хушкање, јер господину Анђелковићу су написали и послали на факс оно што ће да прашта. А го-

сподин Анђелковић, да би смислио нешто и одговори у том стилу требало би му најмање два дана.

Затим, морам да кажем и поводом овог трећег става где пише – није дозвољено коришћење увредљивих израза, као ни изношење чињеница и оцена које се односе на приватни живот других лица. Слажем се да није коректно износити увредљиве изразе уколико се оне односе на приватни живот других лица али не схватам зашто вам сметају чињенице које се односе на приватни живот других лица која се баве политиком.

Сложићу се са вама да постоје неке приватне ствари које немају везе са политиком и које не треба да се износе. Али, постоје такође приватне ствари које имају и те како везе са оним што раде ти политичари и које морају да се кажу, јер те приватне ствари, тих политичара могу да утичу на оно чиме се они баве.

Из овог што пише у трећем члану очигледно је да се односи на приватни живот првенствено председника Републике Слободана Милошевића. (Негодују).

ПРЕДСЕДНИК: Господине Драгишићу, молим вас, господине Драгишићу (Негодују многи посланици)... господине Драгишићу, ја сам вам рекао са којом сте намером дошли, ви никога не можете да вређате.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Да ли сте ви то мој лични тумач...

ПРЕДСЕДНИК: Не можете да вређате ничију породицу, нити да је овде помињете.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Кога сам ја то сада увредио?

ПРЕДСЕДНИК: Сада сте се припремили да увредите. (Смех).

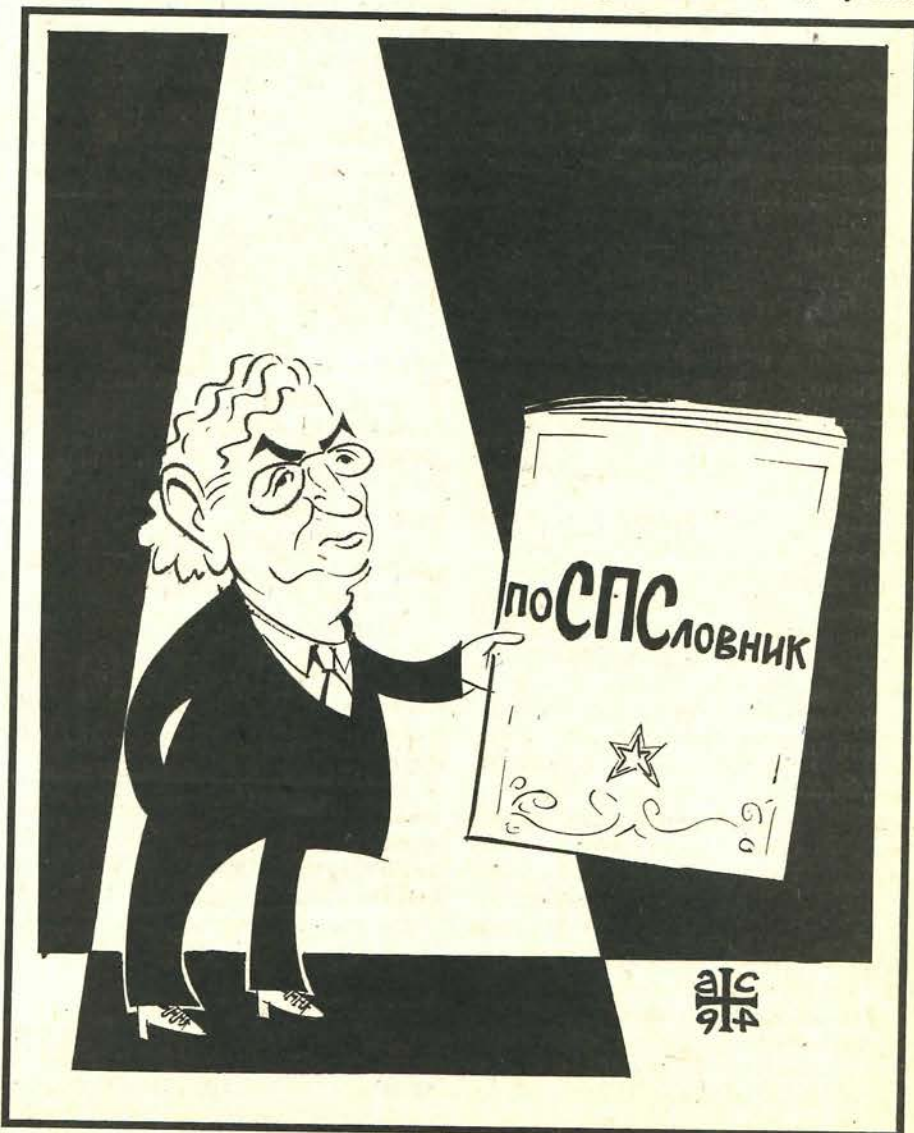
СТЕВО ДРАГИШИЋ: Господине председниче, ви хоћете да већ сада примените одредбе новог пословника...

ПРЕДСЕДНИК: Не још.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Само, не знам да ли у новом пословнику постоји...

ПРЕДСЕДНИК: Не, Драгишићу, тек када се усвоји пословник.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: ... овлашћење да председник може да тумачи

оно што народни посланик жели да каже.

ПРЕДСЕДНИК: Само онда када се народни посланик може лако прочитати.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Може лако прочитати?

ПРЕДСЕДНИК: Господине Драгишићу и време је већ да завршите са образлагањем амандмана.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Шта то значи – време је? Ја сам господине председнице образлагач амандмана.

ПРЕДСЕДНИК: Не можете да говорите бесконачно. Ви чекате 17 часова?

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Ево, да ме нисте прекинули већ бих био готов.

ПРЕДСЕДНИК: Не, не би сте ви били готови. (Посланици протестују).

Молим вас господине Драгишићу завршите образлагање амандмана.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Ако ми омогућите ја бих то врло радо урадио (жагор) само ако бисте умирили ову узбуркану масу која се увек узнемири на помен имена председника Слободана Милошевића, ја бих врло радо наставио и завршио...

ПРЕДСЕДНИК: Господине Драгишићу, ово је Народна скупштина и ово су народни посланици и није – никаква маса. И немојте да говорите у таквом пежоративном смислу о људима који су вам колеге.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Узбуркана маса... могу ли ја да наставим господине председнице.

ПРЕДСЕДНИК: Можете ако будете образлагали амандман. Ако не бу-

дете образлагали амандман одузећу вам реч.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: Износити чињенице из приватног живота неких лица може да буде понекад врло корисно. Знам да је моје помињање господина председника Републике Слободана Милошевића нека изазвало веома бурне реакције. Тада сам рачкао да је он – криминалац и издајник, а то је...

ПРЕДСЕДНИК: Господине Драгишићу одузимам вам реч, молим вас. Господине Драгишићу немате више реч.

СТЕВО ДРАГИШИЋ: ... и то је тада изазвало...

ПРЕДСЕДНИК: Господине Драгишићу сићите са говорнице молим вас... (Посланик се није удаљио са говорнице)

СТЕНОГРАФСКЕ БЕЛЕШКЕ

ПРВЕ СЕДНИЦЕ ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА ВЕЋА ГРАЂАНА

"Стари познаници" посланик Драшко Марковић и председник Већа грађана Радоман Боживић, коме предстоји успешна затворска каријера, укрестили су копља 9. новембра, на седници Већа али са много мирољубивијим исходом. Овога пута све се завршило са само неколико изменених варијанти и без наставка у тзв. палати правде. Како је текао вербални дуел који је недвосмислено добио млади посланик Марковић може се видети из званичног скупштинског записника, чији интегрални текст преносимо.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Има реч посланик Драшко Марковић.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

(Посланик укључује касетофон са снимљеним говором председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља: "... Срби Савезне Републике Југославије ће знати да очувају међусобну слогу и јединство, па ћемо одолети свим страним притисцима, па ћемо...")

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Говорите господине Марковићу, молим Вас.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Само сам хтео да покажем да не можете да одузмете реч др Војиславу Шешељу, чак и у затвору када га држите.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Наставите господине Марковићу. **ДРАШКО МАРКОВИЋ:** Хвала.

Савезна влада се после дужег времена сетила да поврати своје компетенције које јој Устав налаже у вођењу унутрашње и спољне политике, када је почетком августа упутила саопштење руководству Републике Српске. То је у ствари, јаничарско саопштење српском народу преко Дрине и копија срамног ултиматума председника Србије Слободана Милошевића.

Ова блокада према сопственом народу је режим у Србији и Црној Гори сврстала у исту раван са америчким националним, односно Клинтоним стратешким интересима доводећи у питање опстанак целокупног корпуса српског анрода.

Од почетка сецесије бивших...

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Господине Марковићу, хоћете ли бити љубазни да Ваш транзистор оставите у Вашу посланичку клупу, јер ту имате све инструменте који су потребни.

(Жагор у сали)

Захваљујем.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Грађанине Божовићу, то није транзистор, то је диктофон и служио ми је да покажем да не можете да одузмете реч др Војиславу Шешељу чак и у затвору када га држите.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Ви имате реч господине Марковићу.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Хвала.

Од почетка сецесије бивших југословенских република Словеније, Хрватске, па до грађанског рата у бившој Босни и Херцеговини изазва-

Драшко Марковић

ног од стране муслиманског руководства, српски народ од западних моћника једино редовно добија подвале и уцене.

Најновија подвала и обмана међународне заједнице је план Контакт групе који је, на жалост, оброчке привхаћен од највишег југословенског пполитичког врха и Савезне владе.

Поједностављено, под плаштом борбе за мир од српског народа у Републици Српској се захтева да изврши сопствену еутаназију, а мапе будуће поделе бивше Босне и Херцеговине по плану Контактгрупе прављене су на штету српских територија

и Србима не пружају неопходне гаранције. Суштина плана Контакт групе је у испуњавању реалних основа за мир, а питање је да ли је мир уопште у интересу међународних политичких фактора јер је њихов крајњи циљ сламање "кичне" Србији односно њено распарчавање.

Господо социјалисти, маске су вам пале оног тренутка када сте пристали на прву капитулацију односно Венс-Овенов план, а овај план Контакт групе није ништа друго до Венс-Овенов план "умотан у целофан, па завезан једном машиницом" која симболично представља омчу око врата српском народу, а која му је намењена и по питању Косова, и по питању Рашке области и по питању Војводине.

Шта је преостало СПС-у од заклинања у патриотизам и борбе за национални интерес?

Шта је преостало од предизборних парола "за Србију, Србија се сагињати неће"?

Успели сте Србију, не да баците на колена, већ да је на "обе плећке положите".

Остало вам је само да, поред политичких и економских, примените и војну агресију према прекодринским Србима, а можда ћемо доживети да видимо Слободана Милошевића како командује авијацијом НАТО-пакта при нападу на Војску Републике Српске.

(Председник Већа посланика упозорава звоном).

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим Вас, ја Вас упозоравам да говорите о теми која је на дневном реду. Реч је о – поверењу Влади.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Грађанине Божовићу, ја о томе управо и говорим.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим, молим посланиче Марковићу.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Дозволите ми своје мисли да појасним.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Посланиче Марковићу, опомињем Вас, у складу са Пословником да говорите о питању поверења према Савезној влади Савезне Републике Југославије.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Добро, немојте више.

Добро.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Изволите господине Марковићу.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Немојте више овде да вршите цензуру.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим, молим, изволите.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Шта сте ви господо из Савезне владе урадили, осим што терате грађане да славе празнике бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, разне јулске, као и 29. новембар?

Славите их ви сами, господо, а ако желите можете да потрчите 25. маја, носећи штафету вашем председнику и председници. Зар се надате да ћете овим непосредним признавањем Алијине државе на рачун Републике Српске и довођењем страних трупа на српско-српску границу донети коначно укидање санкција за Савезну Републику Југославију?

Слаба вам је то процена господо, а висока цена уласка под реп међународне заједнице, не бисте ли се ви дочепали сурчинског аеродрома, да бисте на миру или са миром планирали неке нове зајмове, шпекулације, хиперинфлације, златнике, разне друге подвале грађанима ове земље.

Не могу српске земље служити као монета за поткусуривање или као адут из рукава у вашој незрелој дипломатској трговини. Ненадокнадив губитак за сваки народ је губитак дела својих територија, што за актуелни режим много не представља, јер за владајућу олигархију само губитак личног, тј. материјалног богатства или статуса, или привилегија представља катастрофу. Историја нас учи да се капитулацијом, односно преда-

јом ни један мир није купио, па стога и сумња да ће то поћи за руком овим данашњим миротворцима, чији заокрет ка миру не представља одраз њиховог миротворства, већ пуко средство за очување власти.

Знам да овај кров који је створен за српски народ, а који подупиру четири ослонаца (Република Српска, Република Српска Крајина, Република Србија, Република Црна Гора) није по мери за ове Брозове самоуправљаче који би опет да нас баце у глиб.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Ја Вас молим да говорите о теми, а да савезне посланике ословљавате са уважавањем. То је ваша обавеза по Пословнику посланиче Марковићу.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Ја управо говорим о теми. Дозволите ми да своје мисли изнесем. Не придржавате се Ви Пословника, већ личне самовоље.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Посланиче Марковићу, последњи пут Вас опомињем да говорите у складу са Пословником.

На дневном реду је Влада и владина политика, а да овај дом не вређате, да не вређате савезне посланике, јер ћу Вам одузети реч. Изволите.

ДРАШКО МАРКОВИЋ:

Нећете моћи.

Никога не вређам, јер се они поносе тиме...

РЕДАК ЗВЕР

СКУПШТИНА ЦРНЕ ГОРЕ КАО ОПЕРАЦИОНА САЛА ЗА ОДСТРАЊИВАЊЕ ДУХОВНИХ И ОСТАЛИХ ВРЕДНОСТИ СОПСТВЕНОГ НАРОДА ИЛИ КАКО ЈЕ ОДУЗЕТ ПОСЛАНИЧКИ ИМУНИТЕТ АЊИМУ ВИШЊИЋУ

АМПУТАЦИЈА ОБРАЗА

- Ко има право да опозицију и грешни народ тера на несаницу
- Шта Момир Булатовић треба још да уради да би добио орден Ловоровог венца Била Клинтон са златним крстом папе Војтислава
- Где спавају посланици владајуће партије док чекају да их позову да испуне своју гласачку обавезу
- Кад престаје демократија и почиње иживљавање "миљеника" народа
- Како се не држи дата а хапси слободна реч

"Где ли су она господа из старог руководства да науче ову мангупарију како се власт са стилем чува?" питали су се многи после ванредног заседања Скупштине Црне Горе, коју је заказао председник Републике Момир Булатовић.

Посланици склонији умивенијем изражавању, ноћ када се разматрао најновији став југословенских руководства о мировном плану Контакт групе и скидање посланичког имунитета Ањиму Вишњићу, окарактерисали су као ВАРТОЛОМЕЈСКУ НОЋ црногорске демократије. Ноћ је протекла у знаку ДПС и полиције.

У Скупштини и око ње било је толико полицајаца као да се сваког тренутка очекује државни удар или бар појава Ањима Вишњића у хиљаду примерака! И у новинарским ложама тискали су се бројни новинари и још бројнији чувари реда.

Хирург Момир у анкети РТС

Са пола сата закашњења, на говорници је изашао главни актер првог чина, уводничар Момир Булатовић. У експозеу, уредно написаном на тринаест страна, једина оригинална констатација била је: "Када човјек оболи, понекад му неизбежна ампутација дијела тијела спасава живот!"

Све остало смо чули у популарним анкетама РТС на тему: "Зашто је Слободан Милошевић био у праву када је порушио мостове на Дрини?"

Да нам се не би приписала злурдост цитираћемо још неколико извода из Булатовићевог експозеа.

"... Наши мотиви нијесу себични. Ми не можемо дозволити руководству Републике Српске да управља

нашим животима и доноси одлуке само на бази својих интереса и циљева."

"... Наши грађани тешко, или боље речено, никако не могу да схвате да се мировни план не одбија због неколико градова, рудника и индустријских постројења."

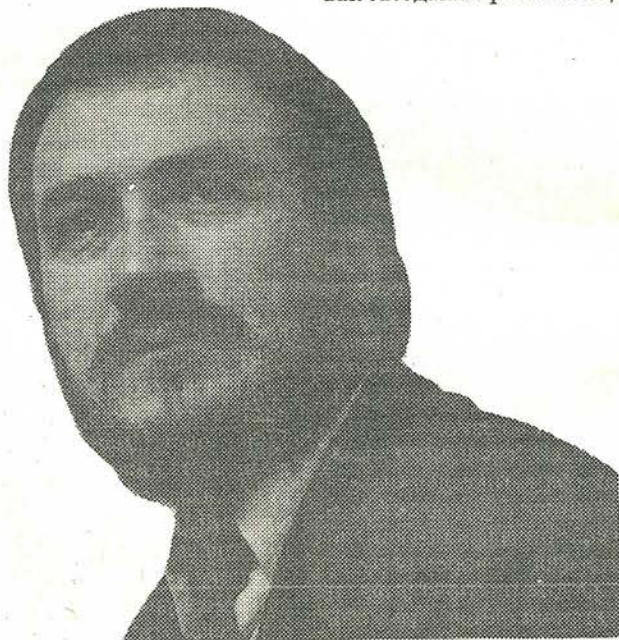
"... Скупштина Републике Српске се спрема да прогласи ратно стање и пређе на ратну производњу. Невероватно али истинито."

Уводничар и, по сопственој препоруци, хирург Булатовић оставио је без одговора питање многих до када ће се вршити ампутација српских земаља. Хоће ли то бити онда када од организма остане само задњица?

Пауза која је дата искоришћена је за договор шефова посланичких гру-

па о даљем току седнице. Као људи (да поређење није случајно показале даљи догађаји) су се договорили да се ради најкасније до ponoћи, а да се друга тачка дневног реда остави за следеће јутро.

После паузе први је говорио лидер Народне странке Новак Килибарда, када је из посланичких клупа опозиција почела да негодује што се наставак заседања преноси на Другом про-

Ањим Вишњић

граму, који се не прима у пола Црне Горе. (Председников говор је емитован директно на Првом програму који покрива целу Републику, укључујући и Херцеговину.) Килибарда је у пола реченице прекнуо излагање и позвао опозицију да напусти седницу док се пренос не врати на Први програм, што је ова жустро и учинила. Објашњење зашто је промењен телевизијски канал стигло је касније.

"Пренос се не може емитовати на Првом програму јер Скупштина не утиче на уређивачку политику Телевизије, а опозиција нека се договори шта ће. Седница се наставља за десет минута."

Шефови посланичких група потрошили су тек неки минут више,

Новак Килибарда – председник Народне странке Црне Горе

консултујући се међусобно и са својим посланицима. Када су са минут два закашњења ушли у скупштинску салу тамо их је чекала дисциплинована позиција која је већ утврдила кворум, наравно без њих.

Ипак, опозиција је била присутна. Додуше уз лармање и гестикулацију из ДПС клуба, посланици Народне странке, Либералног савеза Црне Горе (ЛСЦГ), Српске радикалне странке и Социјалдемократске странке успели су да изразе огорченост због охолост и потцењивачког односа власти према опозицији. Експозе Момира Булатовића са једнаком индигнацијом су одбили, наравно свако из свог угла.

Рампа за свештеника

Овом приликом Ахим Вишњић из Српске радикалне странке послужио се малим лукавством, како би доскочио увек опрезном председнику Скупштине Срби Божовићу који је испољавао готово перверзну принципијелност за све што не долази из владајућих кругова. Наиме, те вечери у склопу акције "ништа нас не сме изненадити", свештеника Радомира Никчевића полиција је спречила да уђе у скупштинско здање како би Служби за информације предао саопштење Митрополије црногорске. Ахим Вишњић је ипак успео да се докопа документа и прочита га јавно. У саопштењу је између осталог писало:

"Проклета је рука која подиже зидове између себе и брата у невољи, трипут проклета и прокажена! Капитулантском самовољом својих властодржаца Србија и Црна Гора срамно су затвориле своје границе и удариле блокаду заграничним Србима, који су данас напуштени од свију сем од Бога Живог. Свијет је од њих окренуо главу, и браћа

су их оставила на милост и немилост њиховим душманима...

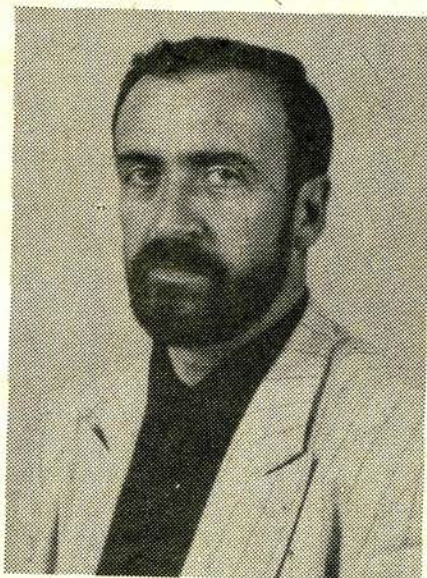
... Безбожници који нама владају и који су овај народ и гурнули у крвопролиће у Хрватској и Босни и Херцеговини, данас пилатовски перу руке...

... Црногорци, помислите шта би на то свети Петар Цетињски рекао! Зар не би са свога трона загрмио: Они који браћу издају из страха или интереса, или из властољубља, образ ће свој оцрнити, пред Богом себи пресудити, а у народу остати да се помињу по злу, као и Вук Бранковић и сви други који су у пресудним тренуцима издавали свој народ и продавали душу и образ за тридесет сребрењака!", поручио је митрополит Амфилохије.

Кредит са високим каматама

После изношења политичких ставова посланичких клубова у сали су остали само посланици ДПС и СРС. Остајање на седници објаснио је Драго Бакрач, један од потпредседника Скупштине и председник радикала за Црну Гору:

"Српска радикална странка подржава принципијелне захтеве опозиције али постоји неколико важних разлога да вечерас останемо у сали и говоримо. Пре свега Српска радикална странка је у специфичном

Драго Бакрач

сукобу са владајућом странком. Размере државног терора према нашој странци остале опозиционе партије из своје грађанске комоније тешко могу да схвате, мада нам је и од њих стизала подршка."

Бакрач је потом елаборирао пет разлога због којих Српска радикална странка мисли да је реч о издаји. Говорећи о страху од уједињења влада-

јућих олигархија Србије и Црне Горе он је приметио:

"Остварење српских националних циљева било је на дохват руке. Добијањем још неколико концесија од међународне заједнице створила би се могућност за уједињење Савезне републике Југославије, Републике Српске и Републике Српске Крајине. Рачуница је била проста: немерљива популарност Радована Караџића код тако увећаног бирачког тела знатно би угрозила досадашњи престиж и лидерске амбиције Слободана Милошевића. Зато је требало то по сваку цену осујетити..."

Давањем безрезервне подршке србијанском председнику, црногорско руководство је добило кредит за отцепљење, када за то дође погодан тренутак.

И остали посланици Српске радикалне странке су се упињали да докажу беспредметност сукоба са прекодринским Србима, док је у сали владала готово домаћа атмосфера испуњена досадом. Није примећено да се неко изуо, али је само још то недостајало да се покаже колико је владајућој странци стало до мишљења опозиције. Сви су чекали поноћ када би се, према договору, седница прекинула да би се сутра јутру наставила.

Исцрпљивање тачке

Око поноћи, када је пренос пребачен на Први програм, председавајући Срђа Божовић је обзнанио посланицима да се наставља са овом тачком дневног реда док се не исцрпи (тачка?). Намера је била очигледна. Требало је ускратити остатку опозиције да изнесе своје мишљење сутрадан, пред разбуђеним гледалиштем. Ахим Вишњић се енергично успротивио. Међутим ДПС у лику председавајућег Божовића остао је неумољив; радити до усвајања закључака.

Не пристајући на овакву подвалу, Вишњић је наговестио да ће говорити до јутра, како би опозиција добила могућност да се изјасни. Потом је почео да "сецира" експозе Момира Булатовића. У прво време, посланици владајуће странке излагање су пратили са изразом бескрајне досаде а неки су чак и заспали у посланичким клубовама, као министар Мевлудин Нуходић кога је камера "ухватила на делу". Потом су, један по један салу напустили сви посланици ДПС-а.

Ахим Вишњић је наставио да говори у присуству само својих страначких колега и под будним оком магистра Божовића, који се нестрпљиво мешкољио јер није смео да напусти седницу, како се не би нешто мимо његове контроле десило. Неколи-

ко сати касније, једини предлог опозиције који је са радношћу прихватио била је десетоминутна пауза "ради задовољавања физиолошких потреба".

После паузе настављено је рачунавање позиције и опозиције. Ахим Вишњић је упозорио да у сали нема кворума.

– Има, има, само ви наставите, тврдио је Божовић док је камера узалуд трагала по празним клупама за макар једним послаником владајуће партије.

– Створите ми услове за рад, иначе ћу ћутати за говорником док се посланици не врате.

– Немате по пословнику право да ћутите. Говорите, заповедио је Божовић, очајнички погледом тражећи директиву "шта даље?"

– Пословник ми не забрањује ћутање. Обезбедите кворум или ћу заиста до јутра ћутати за говорником!

Посланици ДПС-а, који су до тада куљали по скупштинским холовима, веома дисциплиновано чекајући тренутак када ће бити убачени у гласачку машину, почели су да провирују у салу. Онда је Миодраг Вуковић затражио реч "само нешто да објасни". Вишњић му је, мислио је, за тренутак уступио говорнику да не одустаје од дискусије и остављајући своје папире испред микрофона.

У маниру својственом затворским купатилима "сагни се за сапун", Миодраг Вуковић је прочитао закључке Одбора за политички систем у коме се у потпуности прихвата председникове експозе и у потпуности одбија политика Радована Караџића. Те закључке су "тастер" посланици прихватили у никад брже организованом гласању. Тиме је прва тачка дневног реда била окончана, иако претходни дискусант није завршио излагање!

На жалост, безочна демонстрација силе, охолости и скупштинске бројчане надмоћи није била окончана. Придремало "гледалиште" се још није опоравило од претходне дрскости, када га је Срђа Божовић обавестио да Скупштина наставља са радом одмах. Дакле, око два сата после поноћи, на тапет је стављен Ахим Вишњић, како би му се судило на отвореној седници затвореног типа.

Иако је било "глуво доба" после неколико минута у скупштинску салу су почели да пристижу шокирани посланици осталих опозиционих странака који су пренос пратили у својим домовима и у оближњем хотелу.

Узалудна је била тврдња посланика Српске радикалне странке да ски-

дање имунитета посланику претставља кршење члана 79 Устава Црне Горе који каже да се за говор и глас не може бити одговоран. За разлику од својих колега Вишњић није тражио да му се задржи имунитет. Он је само изложио нове пикантерије везане за Владу. Споменуо је министра Челебића који је о државном трошку купио женску ташну и кофер, у вредности 16 плата виших саветника свог Министарства, док су седморица саветника који нису држали "језик у топлину" добила отказ. Даље, изоставио је Влади рачун из новосадског хотела "Парк" за пеглање сукње своје супруге а из државне касе је платио и авионску карту до Лондона жени која је тамо добила политички азил! Главне доказе Ахим Вишњић није обелоданио чувајући их за предстојеће суђење.

Драган Шоћ из Народне странке упозорио је да се скидањем имунитета Ахиму Вишњићу у Црну Гору враћа вербални деликт а Славко Петровић који се, како је рекао, вратио са Цетиња када је на телевизији видео понижавање опозиције и сопственог народа, приметио је да се у Црној Гори у то време (четири сата ујутру) бдије само када се креће у рат и када се мртава дворци.

– Ми господо у овом тренутку дворимо демократију, која је ноћас умрла. Укидањем имунитета Ахиму Вишњићу, укинули смо право на слободну реч!

Љубомир Стјепчевић, такође из ЛСЦГ, поручио је Вишњићу да треба да му буде част што га хапси ова власт и што ће под том влашћу бити политички затвореник.

Заиста, ако је те ноћи у Црној Гори сахрањена демократија, а чини се да јесте, опозиција је доживела свој Васкрс.

Ујутру, око седам сати, ова мучна расправа је окончана "пресудом" 45 посланика ДПС-а да се Ахиму Вишњићу одузме имунитет како би се могао кривично гонити. Опозиција (22 гласа) је била против такве одлуке а једино је Вишњић био "ЗА"!

Вест да је "црногорска Скупштина подржала план Контакт групе и укинула посланички имунитет Ахиму Вишњићу" емитовале су црногорска државна телевизија и РТС, без и једне речи објашњења.

Када је те ноћи "ДПС Скупштина" оставила на цедилу прекодринску браћу сетили смо се речи остарелог краља Николе, изречених у сличним околностима:

– Ко је јунак нек слиједи корацима два стара српска краља, да гинемо и крв проливамо за јединство и слободу златну. На нашој су страни Бог и правда.

Ми смо хтјели мир, наметнут нам је рат. Примите га као и увијек, примите га српски и јуначки, а благослов вашег старог граља пратиће вас у свим вашим подвизима. Живјели моји мили Црногорци! Живјело наше мило српство! Живјела наша моћна заштитница Русија и њени моћни савезници!

Можда су се ових речи сетили власници Црне Горе, Момир и Мило, када су журно напустили скупштинско

Власници Црне Горе – Момир и Мило

заседање на самом почетку. Можда нису могли да издрже поглед свог народа док су кршили прадедовски завет.

А можда им до ни до њега, ни до мишљења сопственог народа није ни стало!

Драженка Ђуришић

НОВО ИСТИНИТО ПРОФЕСИОНАЛНО

КЊИГЕ КОЈЕ НИСУ ИЗДАВАЧКИ ПОДУХВАТ ГОДИНЕ

Др Војислав Шешељ
у канџама Мирјане Бобић-Мојсиловић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ГУЈА У НЕДРИМА

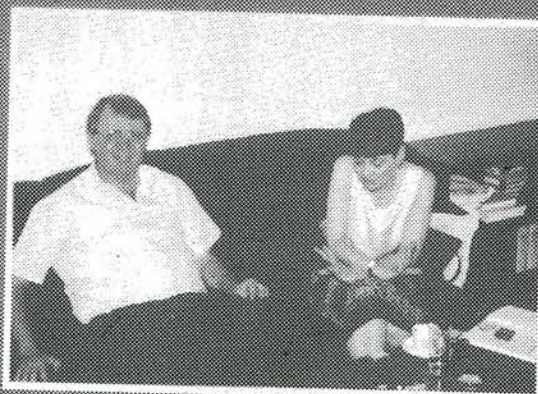
У КАНЏАМА МИРЈАНЕ
БОБИЋ-МОЈСИЛОВИЋ

о оптужбама против Слободана и Мире
тајним службама
сумњивим фирмама
београдској опозицији
национализму
расламсавању ратног вихора
оружју
и још триста чуда

ПОД ЛУПОМ ВЕСНЕ
КОСТИЋ

о продаји вила и плацева на Дедињу
Дафини и Језди
пензијама и социјалној помоћи
Аркану
санкцијама
цени рата
и неким приватним стварима го-
спођице Душанке Ђого
и господина Жељка Симића

Др Војислав Шешељ
Под лупом Весне Костић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ВЛАДАЋЕМО СТО ГОДИНА

КЊИГЕ СЕ ПО ЦЕНИ ОД 20 ДИНАРА МОГУ КУПИТИ У ФРАНЦУСКОЈ 31, ТЕЛ. 625-231

НОВО ИСТИНИТО ПРОФЕСИОНАЛНО

Војислав Шешељ

ЦВ

МИЛОШЕВИЋЕВ ЗАЈАМ
ЗА ПРЕПОРОД КИПРА

Војислав Шешељ

ЦВ

МИЛОШЕВИЋ
ХАПСИ РАДИКАЛЕ

Ове и остале књиге др Војислава Шешеља, можете
купити у Француској 31, Београд

Војислав Шешељ

ЦВ

ПАЛИ, ЖАРИ,
ДЕДИЊСКИ ДИЗДАРЕ

Војислав Шешељ

ЦВ

ПРЕТИ ЛИ НАМ
СЛОБОТОМИЈА

НОВИНЕ СРП
БЕСПЛАТАН

ГРАЂА

РАКОВИ

Поштова
на проте
сте своју вол
Српској рад
ји, донела н
једничка по
да оспоре.

Власт нас
изборно ћут
све људске
крши и зако

Кад је о
части, мора
се из употр
ста и сви
овом речју.

Сада зна
су сматра
Раковине с
да претеже
вину. Ва
вачевић, С
добила оп
јалисти в
Скупштин

Показа
тија Срби
грађана Ра
битнији с
деле паке
пакете за
јесте суш
Србије н
UNHCR н
Србије. Н
Грађани з
зараде и з
дашња вл
беди. Зат
це.

Избор
понавља
Победу т
ти и обја

Ви, гр
радикал
буде бол